

The book cover features a vibrant green background with stylized red flame patterns. The flames are depicted as elongated, teardrop shapes with pointed tips, scattered across the right and bottom portions of the cover. The text is in a bold, white, sans-serif font.

**MÁS
NYELVEKEN
SZÓLNAK**

JOHN L. SHERRILL

JOHN L. SHERRILL

MÁS NYELVEKEN SZÓLNAK

kézirat gyanánt

Tartalomjegyzék

Előszó	2
1. Fejezet – Az ugrás	5
2. fejezet – Harald különös története	10
3. Fejezet – Egy váratlan tanú	16
4. Fejezet – Stone's Folly	19
5. Fejezet – Hihetetlen növekedés	25
6. Fejezet – A falak leomlanak	29
7. Fejezet – Lydia látogatása	37
8. Fejezet – Miért kell törekedni a nyelvekhasználásra?	44
9. Fejezet – Detektívtörténet	50
10. Fejezet – A Szent Szellemmel való keresztség	58
11. fejezet – A 405-ös szoba	65
12. Fejezet – Túl a vörös kapun	70
Epilógus – A régi összevegyül az újjal	75

Előszó

John L. Sherrillnek világos, könnyen érthető stílusa van. Ért hozzá, hogy röviden fejezze ki magát, mégis alapos kutatómunkát végez. Louisvilleben járt iskolába a Davidson Kollégiumba, majd az egyetemre. Apja, Lewi J. Sherrill professzor az Union Theológical Seminary előadója volt New Yorkban. Felesége szintén író. Svájcban ismerkedtek meg és ott házasodtak össze. A következő három év alatt különböző országokba utazgattak, anélkül, hogy valamelyik újsághoz tartoztak volna. Végül John Sherrill a „Guideposts” – hoz csatlakozott. 14 évig dolgozott ennek a kiadónak.

Sherrillék különösen az újságok számára irtak. Cikkeik főképpen itt jelentek meg.

John L. Sherrill nagy betegségen ment át és ekkor ismerte meg Krisztust. Ezután nemsokára hívó keresztyénekkal került összeköttetésbe, akik a Szellem adományaiban voltak foglalatosak /1 Kor. 14/

Itt hallott először nyelveken szólni. Ezen a téren akart kutatni. A téma mindenkifelett érdekelte. Ebből akart egy nagy „Story-t” csinálni. De újságírói állása mellett, amiből a jövedelmét nyerte, nem látta lehetségesnek, hogy ezen a téren valamit is tegyen. Ekkor történt, hogy egy napon a Mc Graw-Hill kiadóba hívták New Yorkban és néhány héttel később megbízást kapott egy könyv írására a nyelvekenszólás jelenségének mibenléte és jelentősége tárgyáról. A kiadó átvállalta a kutatás költségeit. Így keletkezett ez a könyv, tudományos kutatómunka eredményeként és az angolnyelvű világban széles elterjedtségnek örvend. Bár lenne nálunk is igaz útmutatója azoknak, akik Őszintén keresik a magyarázatát ennek a jelenségnek.

Az író előszava

Az elmúlt év őszen beléptem az egyházi kórusba, de csakhamar láttam, hogy hibát követtem el. A szép korálok, amikben minden vasárnap gyönyörödtem, nehezebben voltak énekelhetők, mint hallás után ítéltém volna. Amennyiben nőtt a többi kórustag iránti csodálatom, annyira leszállt a saját képességeim iránti véleményem. Nem tudtam blattolni, a hangom erőssége szárnalmas volt és a hangtávolságom csekély. De a kórusnak férfihangokra volt szüksége és a többiek bátorítottak. Mindenféle tanácsokat adtak a lélegzetvételre, hangképzésre, és szövegmondásra vonatkozólag. Lassan kezdtem felfogni egy keveset, de a hangok, amiket kiadtam, éppoly kevésbé voltak kielégítőek, mint valaha. Egy este a próbán véletlenül éppen Bill Brogan előtt ültem. Mikor felzúgott ennek az írlandinak pompás basszusa, valami különös történt a saját hangommal is. A próba után elmondtam ezt neki.

„Ha ez segít, - mondta Bili, - a jövő héten valami még jobbat mutatok önnek.”

A következő csütörtökön mellém ült. Az adventi korál közben odasúgta nekem: „Támszkodjon hozzám.”

Értetlenül néztem rá. „Nehezedjék rám” – mondta. Még mindig nem értettem, de hátradőltem, míg a lapockáim az ő mellén nyugodtak. És ekkor hirtelen világos lett előttem, mi is az éneklés. Az ő mély hangjának visszhangja áthatotta az enyémet. Nehézség nélkül adtam ki hangokat, amelyeknek létezéséről azelőtt sejtelmem se volt

Bár az én művészkedésem csak rövid ideig tartott, de ez a kis esemény kétszeres hatással volt rám, mert emlékeztetett életemnek más eseményeire. Egyszer fennakadtam egy dolog értelmezésén, ami azóta is majdnem olyan, mint egy testi érintés. Dehát ez ennek a könyvnek a története.

1. Fejezet

Az ugrás

Még jól emlékszem arra a tavaszi délelőttre 1959-ben, mikor füttyörészve mentem a Park Avenue-n New-Yorkban szokásos látogatásomra orvosomhoz. Bementem a 655-ös ajtón és meghajoltam a fogadóhölgy előtt – már jó barátok voltunk. Két év előtti rákoperációm óta minden hónapban elmentem Dr. Daniel Catlin-s rendelójébe és mindig ugyanaz volt: Az orvos ügyes újjai megtapogatták a nyakamat, hátbavágott és azt mondta:

„Egy hónap múlva viszontlátásra.”

De ezen a napon másképp volt. Az újjak hirtelen szünetet tartottak, mélyebbre hatoltak és hosszasan tapintottak. Mikor újra kint voltam, terminust kaptam, hogy harmadnap jelenjek meg a Memorial-kórház sebészeti osztályán operációra.

Hogy megváltozott a tavaszi reggel! Ugyanazon az utcán mentem végig, ugyanabban a napsugárban, de páni félelem vett erőt rajtam. Ismertem ezt a félelmet. Minden rákbeteg ismeri. De elnyomjuk és igyekszünk mindenféle fifikával megszabadulni tőle. Én például bebeszéltem magamnak, hogy egy operáció nem is olyan rossz. Ameddig nem hívnak a másodikra, nincs mintől félnem.

Azonban most nem tudtam többé vissztartania félelmet. Felbukkant és szétvert minden értelmes megnyugtató kísérletet. Bemenekültem az első templomba, ami előtt elmentem; csak egyedül akartam lenni, lehetőleg a templom leghomályosabb sarkában. A Szent Tamás episzkopális templom volt a Fifth Avenue-n és mialatt bementem, megszólaltak a szirénák déli szünetre.

Meglepetésemre, bemasírozott egy fehérbe öltözött fiúkórus, leült elöl a kórus helyére és néhány perc múlva fiatal szeminarista lépett a szószékre. Mellettem volt egy kis értesítés, amiből értesültem, hogy rövid böjti ájtatosságon vagyok.

Akkor még nem sejtettem, hogy ez a rövid beszéd kulcs lesz életem csodálatos eseményeihez.

Abban az időben teljesen úgy látszott, mintha semmi köze nem lenne a problémámhoz. A fiatalember röviden beszélt Nikodémusról. Közülünk sokan megpróbálják – mondta, – közeledni Krisztushoz, úgy, mint Nikodémus is tette: logikusan. „Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul – mondta Nikodémus, aztán logikusan megindokolta: „mert senki sem teheti a jeleket, amelyeket te teszel, hanem csak, ha Isten van vele.” /Ján. 3:2/. – De látjátok, mondta a szeminarista, – amíg Nikodémus megpróbálta Krisztust az értelmével felfogni, lehetetlen volt, nem sikerült. Nem a mi logikus gondolkodásunk, hanem élményünk vezethet rá, kicsoda Krisztus. Krisztus maga mondta Nikodémusnak: „Bizony mondom neked, ha valaki felülről (újra) nem születik, nem láthatja meg Isten királyságát.” /Ján. 3:3/

Minek is mondjam, abban az időben ez a semminél is kevesebbet jelentett. És mégis: másnap reggel ugyanazokat a szavakat kellett újra hallanom. Feleségem, Tib és én együtt kávéztunk az álmatlanul eltöltött éjszaka után, mikor megszólalt a telefon. Szomszédasszonyunk, Catherine Marshall Le Sourd író nő beszélt.

„John, – mondta – tudnál hamar Tibbel együtt kocsiba szállni és átjönni néhány percre? Hallottam, mi a baj és valamit mondanom kell neked.”

Catherine háziruhában jött elénk az ajtóba. Nem volt kikészítve, sem nem mosolygott. Ez többet mondott a részvétéről mint bármely szó. Bevezetett a nappalijába, becsukta az ajtót és azonnal, kertelés nélkül beszélni kezdett.

„Először is meg kell mondanom: tudom, hogy merészség, amit teszek. Most a te vallásos életedről beszélek, bár semmi jogom nincs feltételezni, hogy ott valami nincs rendben. Végül is te már évek óta a Guideposts részére írsz, csaknem kizárólag. Tekintélyed van a vallás terén és némi tanulmányokat is végeztél erről. De ennél sokkal több van a háttében.

Tibre néztem. Olyan csendesen ült ott, mint egy szobor.

„John – kérdezte Catherine – Hiszed te, hogy Jézus Isten volt?” Ez volt a kérdés, amire igazán nem vártam. Azt gondoltam, hogy valami olyat fog mondani, hogy Isten meg tud gyógyítani, hogy az ima a félelemben csodálatos segítséget és erőt hozhat, vagy más ilyesmit, amit az én jelenlegi krízisemmel tenni lehet.

Dehát most ezt a kérdést tette fel nekem: tehát valahogy túl kell tennem magam ezen. Tib és én keresztyének voltunk – abban az értelemben, amit „evangéliumi értelemben” hivatalos kérdésre írtunk volna, aránylag rendszeresen templomba jártunk és gyermekeinket vasárnapi iskolába járattuk. Ámbár előttem világos volt, hogy ezek mind szokások voltak: a tény az volt, hogy én ezzel a kérdéssel még sohase foglalkoztam, hogy a názáreti Jézus igazán Isten volt-e. És most, hogy erre felelnem kellett volna, egy csomó értelmi magyarázat ötlött fel bennem. Elkezdtem Catherine elé teregetni, de ő félbeszakított engem.

„Te megpróbálsz Krisztust az értelmiddel megragadni – mondta. – Ez egyszerűen nem megy.”

Na már megint itt van! Catherine folytatta: „A keresztyénségnek egyik sajátja, hogy az ember értelmével nem foghatja fel. Késznek kell lennünk, hogy ezt elfogadjuk, ami azt jelenti, hogy valami olyat kell tennünk, amit nem értünk és aztán eléggé csodálatosan gyakran a megértés követi. És ez az, amit a számodra ma remélek... hogy te, anélkül, hogy értenéd, és anélkül, hogy tudnád, miért, „igent” mondanál Krisztusra.”

A szobában csend volt.

Bennem csupa ellenkezés volt. De egész hirtelen megéreztem, hogy kívánom, azt tenni, amire felszólított.

Azért mégis a legnagyobb visszatartó erő az volt, hogy egész őszintén beismertem: nincs jogom, miután évekig kikerültem, most, mikor rákodom van, ijedtemben segítség nélkül ott állva, kényszerüljek odamenni. „Képmutatás lenne részemről” – mondtam végre.

„John, – szólt Catherine csaknem suttogva, – ez nagyképűség. A magad módján mehetsz Istenhez. Akkor, amikor akarsz. Ahogy te akarsz. Erősen, és egészségesen. Talán Isten téged most akar, éppen most, minden nélkül, amit javadra írhat.”

Még vagy egy félóráig vitatkoztunk, de mikor elmentünk, még mindig nem tudtam elhatározni magam erre a lépésre, amely a nyilvánvaló fordulópontot jelentené. Azonban néhány pillanattal később mikor a Milwood Roadon egy bizonyos telefonpóznához értünk, amire még ma is emlékszem Tibhez fordultam és hangosan azt mondtam: „Hogy is mondják? Ugrás a hitbe?. Jó, megakarom tenni az ugrást: Hiszem, hogy Krisztus Isten volt.”

Hidegvérrel félretettem logikus gondolkozásomat, anélkül hogy érzelmeimmel meggyőződtem volna. És ezzel feloldódott bennem valami, ami lényegéljen az „énem” volt. Az öntudatnak egész kötege, ami a mi „énünket” teszi, érintve volt ettől az elhatározástól. Csodálatos, milyen fájdalmas volt! Mennyire küzdött ez a valami az életéért; igen, valóban a halálról volt szó. De mikor végül holtan és csendben feküdt ott benn és én a rövid hitbizonyoságtételemmel ki lettem dobva, hely akadt bennem valami Új, teljesen titokzatos számára.

Az első jelét annak, hogy velem valami új történt, kissé váratlanul a kórházban kaptam. Az operáció előtt röviddel egy fürge, fiatal ápolónő jött egy injekcióstúvel. Katonakorom óta borzasztóan féltem az injekciótól, még akkor is, ha csinos lány adja be. De ezúttal teljesen nyugodt voltam.

„Forduljon meg mondta a nővér a legköznapibb hangján. De mikor kész volt, hangot változtatott; „Te jószágos Ég! Maga annyira nyugodt, mintha szabadságon volna minálunk!”

Csak mikor elment, vált világossá előttem, mennyire igaza van és egyszermind csodálkoznom kellett magamon. Igazán teljesen nyugodt voltam és közben kórházi ágyamon feküdtem, sejteni kezdtem, hogy valami különös történt velem. Úgy éreztem, mintha rejtett részében énemnek felismertem volna, hogy amint az operáció elmúlik, csak egy rossz epizódja lesz életemnek, amely új, és különös lesz és egész független a kórháztól, orvosoktól betegségtől és gyógyulástól.

Kis idő múlva néhány ápoló jött, akik ágyamból egy hordozóra tettek. Még emlékszem az arcukra, amint lenéztek rám és egy részre a folyósó mennyezetén, mely elsuhant felettem. A hordágy lámpái nem voltak egészen rendben, vilióztak. Aztán más fények jöttek felettem, amik borzasztóan vakítottak és belőlük megjelent Dr. Catlin arca egy zöld sapka alatt. Rámosolyogtam és ő visszamosolygott. Aztán megkérdezte, készen vagyok-e.

Igen, készen vagyok.

Még egy injekció, aztán egy pillanatig tartott, úgy látszott, míg újra felébredtem egy szobában, amit még soha nem láttam.

Éjszaka volt. Reggel 8 órakor vittek az operációs szobába. Miért tartott oly soká? Mellemből mindkét oldalon gumicsövek lógtak ki és a nyakamon levő lyukból is. Valami gép surrogott és bugyborékolat látókörön kívül az ágyam mögött.

És a fájdalom! A legrosszabb, amit valaha is megismertem – a mellembem, ahová a csöveket dugták. Egy nővér jött be, mikor észrevette, hogy ébren vagyok és megnézte a pulzusomat. Megkíséreltem, hogy beszéljek, nem ment. Aztán, vadul a csövekre mutattam.

„A doktor kora reggel eljön. Most próbáljon kicsit aludni!”

Milyen szép lenne, ha most arról beszélhetnék, hogy gyógyulásom ideje, – miután megvettem a hitből való ugrást, – a szellem diadala lett volna a test felett. De ez nem lenne igaz. A fájdalmak teljesen demoralizáltak. Valami nem volt rendben az operációs asztalon; és nekem még nem volt elég gyakorlatom a keresztyén életben, hogy elragadjam gondolataimat ettől a témától.

Másnap reggel ismét egy másik szobában ébredtem fel.

Darabonként állt össze bennem első betegszobám képe. amint a mennyezetet, ablakokat és függönyt felismertem.

A csövek még mindig a mellemből lógtak ki és a motorok valahol az ágyam mögött zakatoltak. De végül is megtudtam valamit. Dr. Catlin eljött, hogy megnézzen. Ágyamra támaszkodott és féléber tudattal felfogtam, hogy azt mondja:

„Most már jobban van. Az operációs asztalon nehézségek léptek fel. A tüdővel komplikáció volt. Ennek dacára a torkában minden jól megy. Pihenje most ki magát.”

Egy további napon félig süketen feküdtem az ágyamon, esetenként tudomásulvéve, hogy majd a feleségem aztán az anyám és az orvos jöttek hozzám. A második nap estéjén felfedeztem, hogy a szobámban még más betegek is vannak.

Az egyikük idősebb ember volt, akit nagyon kinzott a köhögés. A másik még fiatal volt, nemrég hozták az operációs asztalról. Nagyon szenvedett.

Ezen az estén volt számomra először lehetséges, hogy imára gondoljak. Megpróbáltam arra a Krisztusra gondolni, és beszélni vele, akiről elismertem, hogy hiszem, de olyan volt, mintha a levegőbe beszélnék az ágyam felett. A legcsekélyebb módon sem éreztem, hogy valakivel összeköttetésben állok. Résztét éreztem a szobatársaim iránt, a köhögő ember és a fiatal szenvedő iránt. Megkíséreltem, hogy imádkozzam értük, de nem sikerült. Egy idő múlva elaludtam. Rettentő volt az a tudat, hogy mennyire egyedül vagyunk itt mi hárman ebben a szobában.

Az éj közepén egyszerre teljesen éber lettem. Az ablakból és a folyósóról egy kevés fény esett be. Halk léptekkel ment el odakint egy nővér. Mindkét szobatársam nyugtalan volt, az egyik köhögött, a másik halkán nyögött.

Nem tudom, hogyan lettem először figyelmes a fényre. Hirtelen ott volt, átmenet nélkül, éppoly hirtelen, ahogyan, én felébredtem. Más volt, mint az a világosság, ami az ajtón és az ablakon át behatolt. Inkább megvilágítás, mint egy határozott forrásból eredő fény. De valami különös volt ezzel a fényvel. Valami személyes jellege volt. Valami, mintha csak a tudatban volna meg. Tisztelettel töltött el, de egyáltalán félelem nélkül. Olyan is volt, amint az újr felismerés, mintha egy gyerekkori barátomat látnám viszont bár külsőleg nagyon megváltozott, úgyhogy inkább csak a körvonalait láttam, mint a vonásait, s felismertem.
„Krisztus? – szóltam.”

A világosság kissé megmozdult. Tulajdonképpen nem is mozdulat volt, csak kissé közeledett hozzám, anélkül, hogy elmozdult volna onnan, ahol volt. Egy pillanatra úgy véltem, mintha a kötés alatt megszűnne a fájdalom, de nem úgy volt. De valami történt ennél a találkozásnál. Olyan volt, mintha csak úgy duzzadnék az egészségtől.

Szobatársaim még mindig nyugtalanul hánykolódtak ide-oda és nyögtek. „Krisztus – mondtam, és csak az ajkaim mozogtak, – Segíteni méltóztat sz ezen a fiún?” – A fény nem ment el tőlem, de sajátságos módon most a szenvedő fiú ágya mellett volt. „Oh!” – mondta, aztán megnyugodott.

„És a másik barátom? – Pillanatnyilag az öreg ember ágyára esett a fény, akinek éppen heves köhögési rohama volt. A köhögés abbamaradt. Az öreg sóhajtott és megfordult.

És akkor a fény elment.

Felemeltem a fejemet a párnáról annyira, amennyire csak tudtam és az egész szobában kerestem, de ott csak a folyosóról és az ablakból beáramló sárga fény volt. A nővér visszajött a folyósón. Kint az éjszakában egy autó kürtölt. Az ágyam mögött zümmögött az apparátus. Minden úgy volt, mint előbb, azon kívül, hogy én – a Memóriái kórház egyik ágyán fekvő, kötéssel a fejemen, nyakamon és mellemen, égő fájdalommal az egész testemben – beteltem a jólét érzésével, amilyent addig még sohasem éreztem. Hosszú ideig sírtam az örömtől.

Hajnalig ébren maradtam és azt gondoltam, hogy a különös fény visszajön talán. Két szobatársam az egész idő alatt nyugodtam aludt. Mikor reggel bejött a nővér a hőmérővel, még mindig ébren talált.

„Kipihentnek látszik” – mondta.

Az is vagyok.

A szobatársaimhoz fordult. „Jól van, még mind a kettő alszik. Gondolom, ezt a szobát később veszem elő.”

Egy egész héttel előbb engedtek ki a kórházból, mint Dr. Catlin előzőleg mondta. Ilyen gyorsan gyógyultam meg.

A következő napokban, – miután ismét hazatértem, – megkíséreltem Tibnek beszélni a kórházban történekekről. De valahányszor kinyitottam a számat, hogy elkezdjem, meglepetésemre mindig ugyanaz történt: éreztem, hogy könnyek folynak le arcomon és tudtam, hogy ha csak egy szót is szólok, úgy fogok üvölni, mint egy kisgyerek. Csak, amikor elhatároztam, hogy sirás-nem sirás, elmondok mindent Tibnek, kitörtem: „Gondolod, álom volt? – kérdeztem, miután zokogva befejeztem. – „Nemhiszem, hogy egy álom annyira felizgatott volna téged.”

„Én sem.”

Volt még két ember, akiknek, úgy véltem, tartozom a történettel: Len és Catherine Le Sourd. Figyelmeztettem őket, hogy kissé nehéz lesz elmondanom az élményemet, és tényleg ismétlődött ugyanaz: tárgyilagosan kezdtem bele, de közben meg kellett állnom.

„No látjátok, ezt mondtam, – szóltam és igyekeztem tréfával elütni a dolgot és úrrá lenni zavaromon.

De Len azt mondta: „John, éppen a könnyeid mondának nekem többet, mint a többi, hogy a dolog valóban így van. Várj egy kicsit. „Így elmondtam a végét is. „És újra láttad a fényt? – kérdezte Catherine, mikor készen voltam.

„Nem.”

„Azt hiszem, ezt nem is várhatod, – mondta. A Krisztussal való találkozásnak ezt a módját rendszerint csak egyszer éli át az ember. Velem is valami egészen hasonló történt. Len-nél másképp volt minden. De a legcsodálatosabb minden esetben akárhogy is történik: hogy mindig egészen bizonyosak vagyunk benne, hogy Krisztussal volt találkozásunk.”

Aztán Catherine valami érdekeset mondott. Mint később kijelentette, a próféciának egy módja volt: „Örülök, hogy ezt nekünk elmondtad. Segítségére lesz, hogy emlékezetedbe vésődjön arra az időre, mikor már nem látszik számodra reálisnak az egész”. – kissé elgondolkodva mosolygott. – Kívánnám, hogy lehetséges legyen mindig úgy éreznünk, mint most te. De amennyire tudom, nem lehet. Egyszer elveszítjük ennek a találkozásnak a frissességét, hitben kell tovább mennünk.

Idő kellett, hogy felfogjam, mit ért ez alatt. Akkor és még hetekkel később is ennek a találkozásnak a benyomása alatt éltem. Az orvos jelentése, – mikor utoljára jött, – a rákot illetően bátorító volt. De

meglepetésemre felfedeztem, hogy számomra ez már nagyon keveset jelent, kevesebbet, mint vártam volna. Valami fontosabb uralta a gondolataimat. Meg akartam ismerni azt a Krisztust, akivel találkoztam

Egy ideig könnyű volt sokat gondolni rá. Gépiesen ment. A bibliaolvasás teljesen új élmény volt, mert először meg tudtam érteni, ami azelőtt fejtörést okozott volna. Például, hogyan hívta el Jézus a tanítványait, mikor egyszerűen azt mondta: „Kövessetek engem.” Ezt most könnyű volt megérteni. Jelenléte, amit átéltem, olyan volt, amit egész életében megért az ember és követné őt a világ végéig. A gyógyításról szóló történetek olyanok voltak, mint újra átélése annak a kórházi éjszakának. János megállapítása: „Isten szeretet” számomra most inkább valaminek az elmondása volt, mint megállapítás.

De amint múltak a hetek, majd a hónapok, emlékezetemben elfakult az élmény. Egy bizonyos idő múlva nem volt olyan könnyű a Bibliát kézbevenni; a templombajárás lassan ismét szokássá lett; és mikor egy napon meglátogattam egy barátomat a kórházban és elmondtam neki az élményemet, száraz szemmel jutottam a végére.

Ez mindennél jobban meggyőzött arról, hogy az egész számomra már csak egy emlék, nem élő, megtörtént valóság. És hát meg kell mindennek maradni, amit bírni szeretnénk? Valahogy úgy volt velem, mint a tanítványokkal, akiket biztatni kellett, mikor Jézus hirtelen elhagyta őket, miután egy darabig együtt jártak vele. Mély szomorúságot éreztem, forró vágyakozást, hogy újra érintkezésbe kerüljek vele úgy, mint Catherine mondta, de nem tudtam egyebet tenni, mint „hitben járni.”

Más hívőkkel beszélgetve megállapítottam, hogy ez teljesen normális menete a dolgoknak. Kezdetben van egy „élmény-csúcs” egy időszak, amelyben Krisztus valósága félreismerhetetlen volt, azt követi egy lassú lecsúszás. Volt egy rövid ideje a benső szeretetnek, örömnél és végtelen békének, egy időszaka az igazi megszentelődésnek mikor az ember átélte, hogyan lehet valaki megerőltetés nélkül türelmes, barátságos és szelíd. Hinni tudott az ember. És azután tompa szárazság terpeszkedett.

Így kellett ennek lennie? A hívőknek emlékből kellett élnie? Ebben valahogyan kételkedtem: az emlékek lassan elenyésznek és összekuszálódnak.

Aztán, úgy egy év múlva azután a kórház-élményem után találkoztam valakivel, aki egy nagyon érdekes történetet mondott el. Talán azért érdekelt engem annyira, mivel olyan fantasztikus volt. Egész bizonyosan álmodni se mertem volna, hogy benne van a felelet az én problémámra.

2. Fejezet

Harald különös története

Először Ruth Reale-től hallottam Harald Bredesenről. Ő a férjével együtt, Normann Vincenttel, a Guidepost kiadóhivatalában dolgozik. Egyik hétfő esti munkatársi megbeszélésünkön voltunk, mikor lélegzetszakadva berohant.

„Bocsánat, hogy ilyen későn jövök – mondta és még mielőtt a köpenyét levette volna, már folytatta is: – Egy fiatalemberrel étkeztem együtt, aki engem igazán megdöbbentett – és sok anyagot adott a gondolkodásra.

Már tíz éve dolgoztam együtt Ruth Peale-val. A kiadóban mindenki becsülte egyenességéért és emberismeretéért. Megbízhattunk benne, amit ő elénk adott, ha a gondolataink az absztrakt dolgok és vágyálmok területén bolyongtak. Ezt azért hangsúlyozom, mert ezen az estén nagyon különös történetet mondott el. Annyira fantasztikusnak látszott, hogy mástól, mint tőle el se fogadtam volna.

„Hallottak már ezt a kifejezést: „Nyelveken szólás?” – kérdezte.

Legtöbbnek közülünk, valami bizonytalan emlékei voltak erről. A Bibliából van – gondoltam.

„Ha embereknek vagy angyaloknak nyelven szólnék” – ezt gondolod? – kérdeztem.

„Ez egy hely, – felelte Ruth. – Előfordul az Evangéliumban és Pál gyakran beszél róla, de leggyakrabban az Apostolok cselekedeteiben találjuk. Nyilvánvalóan a nyelveken szólás a korai egyházban nagy szerepet játszott, sokkal nagyobb, mint amiről tudunk.

Nos, vendégem elmondta, hogy ő ezt át is élte. Nemcsak ő, hanem néhányan a barátai közül is. Norman és én két teljes órán át úgy ültünk ott, mintha odakötöztek volna, miközben beszélt nekünk emberekről az egész országban, akik ezt mind átérték. Ez a „nyelv” néha úgy mutatkozik, mint valamely valódi nyelv, amit talán valaki a jelenlevők közül megért, bár a beszélő sohase tanulta és sejtelve sincs arról, mit mond. Ez bolondul hangzik, nemde? De van valami ezen az emberen ... – szünetet tartott – „Mindenesetre szeretnék erről többet tudni.”

A megbeszélés után azt mondtam Ruthnak, hogy szeretném megismerni az ő nyelveken beszélőjét. Azt gondoltam, talán lehetne belőle valamilyen sztorit írni a lap részére. Aztán megismertem. De minél mélyebben merültem bele a dologba, annál inkább felismertem, hogy valami olyasmiben botorkálok, ami túl nagy egy újságcikk számára.

Harald Bredesen a Mount Vernon-i református egyháznak a prédikátora. Körülbelül korombeli, tehát akkor a harmincas éveinek végén volt. Papok kerek gallérját hordta, kezdődő kopaszodása ellenére gyújtómódon tud Szellemesedni. Bredesennel az egyik irodámhoz közeli étteremben ebédeltem együtt és ott, kávé csészék és cukortartók között mondott el egy történetet, amely olyan volt, mintha egy másik világból szólt volna.

Harald néhány évvel ezelőtt, bár gyülekezetének buzgó és tevékeny tagja volt, elégedetlen fiatalember volt. Úgy érezte, hogy vallásos élete nem igazán élő, különösen ha tapasztalatait összehasonlította az első keresztyénekével.

„Akkor volt Szellemesedés és világító élet a fiatal egyházban – mondta Bredesen. – A jelenlegi egyház ezt teljes egészben elvesztette. Biztos vagyok benne, hogy ezt ön is felfedezte. Hol vannak a megváltozott életek? Hol a gyógyulások? Hol van a hit, mely az embereket meghalni is készen találja?

Bredesen elkezdte esténként otthon a Bibliát erre vonatkozólag tanulmányozni és csaknem egy pillanat alatt feltűnt neki valami. Minél inkább olvasta, annál jobban megbizonyosodott, hogy az első évszázadok keresztyénei életerejüket a Szent Szellem által nyerték, és pedig éppen egy élmény által, amely az Új Testamentumban „Szent Szellem általi keresztség” néven nevezetik.

Bredesen elhatározta, hogy ezt az élményt megszerzi magának és ezért szabadságot vett ki. Elment az Allegheny hegyekbe (Appalache hegység), elrejtőzött egy hegyi kunyhóba és elkezdett órákhosszat

imádkozni. Elhatározta, hogy addig marad a konyhóban, míg csak új összeköttetést nem nyer Istennel. Nap nap után múlt el imával.

Végre egy reggel, miközben hangosan imádkozva konyhája előtt állt, látszólag nagy csend terült el a dombon. Testének minden idege megfeszült, mintha egész valója a megismeréseknek új birodalmába készülne lépni. Egy pillanatig felhagyott a beszéddel. Mikor újra belekezdett, ajkairól – és itt saját szavait idézem, amit aznap leírtam: - „... a legszebb magán- és mássalhangzók és néhány torokból jövő szótag” jött ki. „Én egyiket sem ismertem, olyan volt, mintha idegen beszédet hallanék, csak hogy a saját számból származott.”

Csodálkozva, nagyon meglepve és egy kissé ijedten futott le Bredesen a hegyről. Még mindig ezen a „nyelven” beszélt. Egy kis falu szélén egy öregember ült a háza előtti verandán. Bredesen még mindig ezen a nyelven beszélt, amely könnyen és természetesen folyt az ajkairól. A férfi felelt rá. Gyorsan beszélt olyan nyelven, amit Bredesen nem ismert. Mikor nyilvánvaló lett, hogy nem értik meg egymást, az öreg angolul így szólt:

„Hogy tud ön lengyelül beszélni és nem érti meg?”

„Lengyelül beszéltem?”

A férfi nevetett: azt hitte, Bredesen tréfál.

„Persze hogy lengyel volt” – mondta.

De Bredesen nem tréfált. Amennyire tudta, ezt a nyelvet még sohasem hallotta.

Míg én még ezen a történeten elcsodálkozva az asztal lapján doboltam, már egy másodikat mondott el, mely egy new yorki hotel halljába vezetett.

Bredesen egy reggeli összejövetelen vett részt és a kalapját az éttermen kívül egy széken hagyta. Mikor ideje volt, hogy induljanak, kalapja helyett a széken egy csinos fiatal nő ült.

Bredesen akkor még fiatalember volt és férfias hajlamai arra bírták, hogy a kérdést „bocsánat, nem tetszett látni a kalapomat?” terjedelmesebbé tegye. A leány észrevette a „papi gallért” és néhány percen belül vallási kérdések taglalásába merültek el. Egy idő múlva a fiatal lány kérdés nélkül elmondta, hogy őt a vallásos élet nem elégíti ki. Bredesen azonnal elmondta neki, hogy ezt a hiányt ő is felfedezte, és hogy hitéletében új távalot adott neki a „nyelvekenszólás”.

„Mit adott?” – kérdezte a leány.

„Olyan nyelven való beszélés, amit Isten ad valakinek – mondta Bredesen és azonnal folytatta az élményei elbeszélésével. A leány szemeiben hitetlenséget látott és olyan valamit, mintha félné.

„Ön akármikor tud ezen a nyelven beszélni, amikor akar – kérdezte, és látszott, hogy önkénytelenül a székének legtávolabbi sarkába húzódik.”

„Ez nekünk csak imádságra adatik.”

„Nos, tud ön mindig, ha akar, nyelveken imádkozni?” „Igen, akarja, hogy most így imádkozzam?”

A leány körülnézett a teremben. Szemeiben félelem és ijedtség látszott.

„Nem akarom önt zavarba hozni, – mondta Bredesen és kissé meghajtotta a fejét. Rövid ima után elkezdett szavakat mondani, amit ő maga nem értett. A hangok keményen hangzottak és sok volt bennük a P és a K. Mikor elkészült, felnyitotta szemeit és látta, hogy a leány arca hamuszürke.

„Mit... mit mondott... én megértettem önt. Ön Istent dicsérte. Óarabul beszélt.”

„Honnan tudja?” – kérdezte Bredesen.

Akkor tudta meg, hogy a leány egy egyiptológus lánya volt, sok modern nyelven kívül arabul is tanult és az óarab nyelvet is tanulmányozta.

„A kiejtése perfekt. Hol tanult ön arabul?”

Harald fejét rázta. „Nem tanultam. Nem is tudtam, hogy ilyen nyelv létezik.”

A Harald Bredesenrel való beszélgetés jobban felzaklatott, mint amennyire látszott rajtam. Bizonyára van valami logikus magyarázat erre a történetre, amit nekem elmondott. Különben kifejezetten csodának kellene minősítenünk és az ilyesmi nem illik a mai világba, ahogy én ismerem.

Bredesen elmondta, hogy a saját élménye után felfedezte, hogy a keresztyénségnek egy egész ágazata van, melynek különös ismertetőjele a nyelveken szólás.

Ez fennált a pünkösdieknél, akik a nevüket pünkösdről vették, ahol a nyelveken szólás első ízben megjelent. Már korábban is hallottam róluk, de nem tulajdonítottam nekik semmi jelentőséget. A szekták egyikének tartottam őket, a keresztyénség egyik szélsőséges jelenségének.

De micsoda szélsőség! A könyvtárban megtudtam, hogy a földön 8 és fél millió tagjuk van, ebből több, mint 2 millió az Egyesült Államokban. Egyedül New York Cityben 350 pünkösdi gyülekezet és misszió működik, melyek közül a legtöbb kicsiny „üzlet” helyiségekben, a szegényebb negyedekben van.

„Nem érdekes, – mondtam aznap este Tib-nek a vacsoránál – hogy én már évek óta egy kimondott keresztyén újságnak dolgozom, és még nem voltam pünkösdi összejövetelen?”

Elhatároztuk, hogy ezen változtatunk. Bredesen mondta, hogy a Rock-templomban, egy pünkösdi gyülekezetben a 60. utcában, a keleti oldalon minden kedden délután istentisztelet van. A legközelebbi kedden Tib gondoskodott egy Babysitterről és velem együtt bement a városba.

Nagyon hideg volt, mikor a 62. utca és a Third Avenue sarkán kiszálltunk a taxiból. Érdekes környék. Valamikor New York legszegényebb negyede volt, míg a Third Avenuen a magasvasút meg nem épült. Most átmeneti állapotban van és a legjobb úton, hogy a város legelegánsabb részévé váljék. A régi zsidó boltok most „antik dolgokat” árulnak és egy sarki poros vasárú üzlet most bronzokat és öntöttvas tárgyakat árul. Egy züllött kinézésű öregember gyerekkocsit tolt telve szeméttel és üres üvegekkel. Közébe egy hölgy sétáltatta három pudliját, amelyeken köpenykék voltak.

Maga a gyülekezeti terem fehér égetettmész-kő épületben van amely azelőtt lakóház volt. A belseje frissen van festve pasztellkék festékkel. A kórus számára emelvény van, amely mögött ventilátorok erőlködnek, hogy a levegőt frissen tartsák. Nem volt másmilyen, mint azok a kis tucat-templomok, amelyekben már voltam, azon kívül, hogy annyira tele volt, hogy alig kaptunk ülőhelyet.

„Ilyet még nem láttam kedden este” – súgta Tib.

Nagyon hátul találtunk két ülőhelyet és elkezdtünk körülnézni. A gyülekezet nagyon vegyes volt, minden társadalmi osztályból, sokkal inkább, mint más gyülekezetekben látnánk. Voltak ott nercbundák és mellettük kék munkásöltönyök. A padokban sok egyenruhát is észrevettem. A közeli kórházból néhány ápolónő is volt ott. Néhányan úgy néztek ki, mintha gyermekgondozónők lennének. Egy órával ezelőtt még valószínűleg magaskerekű gyerekkocsit toltak. Egy sofőr volt ott livrében (lakáj ruha). Azon a délután mintegy minden ötödik néger volt.

Nem tudtam megállapítani, hogy az istentisztelet elkezdődött-e már, vagy sem. A gyülekezet láthatólag feszültségben volt és telve várakozással. De úgy látszott, nincs vezetője a gyülekezetnek, sem megállapított istentiszteleti rend. Előttünk egy asszony hirtelen felkiáltott: „Szentséges Jézus!” Aztán éneklő hangon zümmögött valamit és a teremben mindenütt sóhajtásszerűen jött a válasz. Mellettünk egy néger nő felemelt fejjel és erősen lezárt szemekkel ült. Most lassan felemelte a kezeit magasan a feje fölé, mintha a levegőből valami kimondhatatlan áldást fogadna. Ekkor a teremben mindenütt kezek emelkedtek fel. Ugyanazzal a mozdulattal, – az elfogadás mozdulatával emelkedtek fel a kezek, és a terem másik végéből egy férfihang felkiáltott:

„Dicsőség az Úrnak!”

A tömegpszichológiának ez a látványa megbüvölt. Hallottam „csoportos magatartásról”, de míg ebbe a terembe nem jöttem, nem tudtam, hogy ilyesmi tényleg létezik. Megmagyarázhatatlan kötelék, csaknem érezhető egyértelműség volt az egyes emberek között ebben a helyiségben. Élő szervezetté váló egység volt, nem parancsra vagy egy előljáró irányítására állt elő, hanem belső indíttatásra, éppúgy, mint ahogy a testben a sejtek együttműködnek.

A gyülekezetből egy és más felállt a helyéről, előrement és eltűnt egy oldalsó helyiségben a szószék mögött. Egy idő múlva engem is áthatott ez könnyű és szabad atmoszféra. Tib-hez hajoltam és megkérdeztem, hogy akar-e velem előrejönni és bemenni az ajtón.

„Menjünk – mondta.”

Beléptünk egy helyiségbe, mely körülbelül öt négyzetméter lehetett és barna szőnyeggel volt borítva. Három oldalán a falnál egyenes hátú székek voltak. Ezenkívül nem volt bútorzata.

Tíz-tizenkét szék el volt foglalva, de nem ülésre, – nem, mindegyik személyes oltár volt az imádkozó számára, aki előtte térdelt és az ülésre könyökölt. Hogy ne látszunk ostobának, mi is letérdeltünk, hiábavaló gesztus volt, mert a többiek nem vettek tudomást rólunk. Halk hangon imádkoztak és itt-ott elhangzott ez a szó: Jézus. De mikor jobban odahallgattam, észrevettem, hogy a legtöbbször nem angolul beszél. Sajátságos hangkötődések és idegenszerű ritmusok lüktettek körülöttünk. Az egyesek látszólag magukért imádkoztak, és mégis a hatás olyan volt, mint egy közös imádság. Az ima zümmögése váltakozva felerősödött, majd elhalkult.

„Ez nyelvekenszóli imádság kell, hogy legyen” – súgtam Tib-nek.

Körülbelül negyedórát maradtunk ebben a helyiségben. Öt perc múlva éreztem a térdemben a vékony szőnyeg alatt a kemény padlót. De a többiek tovább imádkoztak, nem figyelve a kényelmetlenségre.

És akkor hirtelen – mintegy jeladásra, – a hangok szünetet tarottak.

Felnéztem. Senki se jött be. Tehát látszólag semmi sem indokolta, hogy mindegyiküket befolyásolja. Mégis egy emberként felhagytak az imádkozással. Egy idősebb asszony felemelkedett térdeiről és elhagyta a szobát, anélkül, hogy valakihez szólt volna. Egyik a másik után hagyta el a kis imahelyet és visszatért a gyülekezeti terembe. Mi is felálltunk és helyünkre mentünk, örültünk, hogy az otthagytott énekeskönyvünkkel biztosítottuk.

Most egy nagy, erős asszony lépett az emelvény elé és megadott egy számot az énekeskönyvben. Milyen éneklés volt ez! Az egész terem „robbant” az énekben. Baloldalunkon az aránylag erős férfi úgy énekelt, mintha az egész gyülekezet tekintélye tőle függne. Basszust énekelt, talán nem ugyanazt, ami az énekeskönyvben volt, de hangokat, amik jól illettek a dallamhoz. A jobbunkon levő asszony egyáltalán itt se volt. Csukott szemekkel énekelt ide-oda himbálva magát és teljesen elmerült a muzsikában.

Ez a rész tetszett nekem az érzelmi telítettség dacára. Mikor a „Boldog bizonyosság”-hoz értünk, (azt mondom „mi”, mert Tib és én éppolyan hangosan énekeltünk, mint a többiek,) történt valami, amit még eddig nem éltem át. A kórusvezető ismételtette velünk a refrént. Ismét és ismét énekeltünk: „Ez történt velem és ez az én énekem: dicsőség Megváltómnak egész nap.” Ahelyett, hogy egyhangú lett volna, az ismétlés növekvő Szellemedést váltott ki mely szinte már részszéggé számított.

Akkor pedig egy ének közben kezdődött a tapsolás. Nem volt egyszerű tapsolás, hanem komplikált ritmus szerint ment; egyszer duplán, aztán félhangokra és gyengén, amely a zene szerint hullámozott. Ez addig tartott, míg ki nem merültünk bele. Többé nem csináltuk együtt velük. De észrevettem, hogy Tib jobblábán a cipő éppúgy pünkösdiiesen viselkedett, mint a többieké.

Az ének nem hallgatott el egyszerre, hanem csak lassanként. És hirtelen az előtérben egy ember szólalt meg nagyon hangosan, de nem értettem. Generációk tradíciója óta utáltam a „futballstadion” hangot a templomban. De senki sem ütközött meg rajta. Mikor a férfi készen volt, feszültséggel mintha valamit még várna. És ekkor egy másik sarokból második hang jött. A férfi angolul beszélt, de olyan esztetikus hangon, és gyorsan, mint az, aki a nyelveken szólt. Intés volt: „Ezekben az időkben nagy dolgokat várhatunk.”

„Az Úr nagyot cselekedett – kiáltotta a hang.” – Megadta, amit ígért és hű lesz az utolsó napokban...” és így ment még egy ideig ugyanilyen módon.

Odafordultam a szomszédomhoz és megkérdeztem, hogy ez mit jelent.

„Magyaráz, - mondta a férfi. Mikor később jobban megismertem a pünkösdiiek teológiáját, felfedeztem, hogy „a magyarázat adományát” egyenértékűnek tekintik a nyelveken beszéléssel és hozzátartozónak tekintik és éppúgy, mint a nyelvekenszólásra, erre is törekednek. A „magyarázat” az előbb nyelveken szólva

megadott üzenetet magyarázza, de azért különbözik egy fordítástól, amit a fordító éppúgy ért, mint a nyelvekenszóló. A magyarázó érzi, hogy a nyelvekenszólás titokzatos módon megnyilatkozik előtte és feláll, hogy a gyülekezetnek is része legyen benne. Azon a délután abból, amit mondtak az égvilágon semmit se értettem. Csak megfigyeltem, hogy minden esetben, mikor valaki oly hangosan, hogy az egész teremben hallani lehetett, nyelveken szólt, – és ez az egészben háromszor fordult elő – azonnal feláll egy másik és mindenkire angolul beszél.

A prédikáció ezen a délután 40 percig tartott. A textus Mózes átvonulásáról szólt a Vörös tengeren. Egy némileg átlagprédikáció volt, csak feltűnt nekem, hogy a prédikátor sokkal jobban függni látszott a gyülekezettől, mint gondoltam. Mondásai közben a hallgatói közbe-közbeszóltak: Igen, testvér. – Ámen, – Hallelúja, amit máshol még nem hallottam. Ha egy gondolatot felvetett, ami a gyülekezetnek megfelelt, belemelegedett és szövögette a témáját. Úgy csinált, mint a kórusvezető a refrénnel, amit ismételtett.

„Átment a tengeren, igen, Mózes ment át a tengeren. A vizek szétváltak és Ő átment. Mózes átment a tengeren.”

A prédikációnak vége volt. Az utcai lámpák átvilágítottak a bejárati ajtón, mialatt a gyülekezet az utcára özönlött. Mialatt a köpenyem felvettem, megállapítottam, hogy egy keddi délután csaknem három órát töltöttünk egy istentiszteleten. Odakünn már sötét volt. Az ápolt pudlikat gyorsan hazaküldték vacsorázni.

Mialatt mi is hazai gyülekezettünk, engem az a kérdés foglalkoztatott, hogy mit gondoljak erről a délutánról. Az idő számunkra tényleg gyorsan ment el. A külső kép és minden, ami lejátszódott, számunkra úgy látszott, amint egy látogatás valami idegen országban. De az egész mögött volt valami több, – valami izgató. Valami vonzót és egyszersmind erőszakosat éreztem, de zavart is, hogy emberek az érzelmeiket így kiteszik a nyilvánosság elé és végül zavart a szokatlan formákkal szemben.

Mikor kimentünk, megkérdeztem a prédikátort, hogy honnan van az istentiszteletnek ez a különös formája.

„A Bibliából – mondta. – A Korinthusi levél 14. részének utolsó versei.”

Azon az estén Tib és én, miközben Chappaqua-beli otthonunk nappalijában a tűz mellett ültünk, megkerestük az említett részt. Ott voltak Pál szavai, mintha csak a délutáni istentisztelet lett volna leírva benne:

„Összefoglalva tehát ezeket javaslom, testvéreim: amikor összejöttök, mindegyikőtök hozzon valamit. Az egyik énekeljen egy zsoltárt, a másik tanítson, a harmadik mondja el, amit Isten kijelentett neki, más valaki szolgáljon a nyelvek ajándékával, a másik magyarázza meg – de mindenkinek az legyen a célja, hogy szellemileg erősítse és építse a gyülekezetet!

Ha a nyelvek ajándékával akarnak szólni a testvérek, ketten vagy legfeljebb hárman beszéljenek. De csak egyik a másik után, valaki pedig magyarázza meg! Ha nincs senki, aki meg tudná magyarázni, akkor a nyelveken szóló ne beszéljen a gyülekezet előtt, hanem hallgasson: csak magában és Istennek mondja el! Két, vagy három testvér beszélhet a prófétálás ajándékával. De amit egyikük mond, azt a többi vizsgálja és ítélje meg! Lehet, hogy miközben az egyikük beszél, valaki más is kap Istentől üzenetet. Ekkor az, aki éppen beszél, hallgasson el, és engedje szólni a másikat! Mert valamennyien prófétálhattok, de csak egyik a másik után. Így mindenki tanulhat, és bátorítást kaphat belőle. A próféták szellemei ugyanis engedelmeskednek a prófétáknak. Hiszen Isten nem a rendetlenség, hanem a békesség Istene.

Mint Isten népének minden gyülekezetében, úgy nálatok is, az összejöveleken az asszonyok maradjanak csendben, és ne beszéljenek! Maradjanak meg az engedelmisségben, amint azt a Mózes Törvénye is mondja. Ha pedig valamit meg akarnak érteni, azt otthon kérdezzék meg a férjüktől, mert szégyenletes dolog, ha az asszony a gyülekezet összejövetelén beszél.

Vajon, Isten üzenete tőletek eredt, vagy egyedül csak hozzátok jutott el? Ha valaki azt gondolja magáról, hogy ő próféta, vagy szellemi ember, akkor fel kell ismernie, hogy amit nektek írok, az az Úr parancsa! Ha ezt nem ismeri el, akkor őt sem fogja az Úr elismerni.”

„Tehát, testvéreim, teljes szívvel kívánjátok, hogy a prófétálás ajándéka működjön bennetek, de ne tiltsátok el a nyelveken szólás ajándékát se! Azonban minden a megfelelő módon és szép rendben történjen közöttetek!” (1.Kor. 14,26-40.)

Miután Tib felment, én még, mialatt a szobát csak egy kevésbé világította meg a lassan kialvó kandalló fénye, egy darabig még ott ültem. Úgy tűnt, mintha Krisztussal történt élményem egy kissé hasonlítana ehhez a tűzhöz. A hozzá való tartozásom egy darabig olyan volt, mint a logobó láng. Most lassan leég.

Vajon ennek az egy élménynek a tüzelőanyaga teljesen elhasználódott volna és végül is csupán hidegség marad? Olvastam az Apostolok Cselekedeteit és világosan láttam, hogy a korai egvház keresztyéneinek összeköttetése Krisztussal nem hidegült el. Ugyanez áll azokra a pünkösdiekre, akik kedden délután az ő különös kis templomukban összegyülekeztek. Istentiszteletük minden idegenszerűsége mellett éreztem, hogy ezek az emberek igazán átérték Krisztus jelenlétét és a Vele való együttlétet. Ezt meg tudtam ítélni, mert én magam is átéltem egyszer a kórházban. Talán különös volt a beszédjük, és a cselekedeteik is különösek, de ha mögéje néz az ember, ha az arcukra figyel a mozdulataik helyett, örömet lát és életet.

3. Fejezet

Egy váratlan tanú

Másnap reggel havazott és nagyon hideg volt. Úgy 10 órakor a fiúk és én kimentünk, hogy a levélhordó számára ösvényt vágjunk a hóban. A tegnapi mámorító élmény messze távol volt. Mialatt lapátoltunk, meséltem Scottnak és Donnak az istentiszteletről, ahol voltunk. De kilenc és hat éves korban csak afelett csodálkozik az ember, hogy valaki templomba megy, mikor nincs is vasárnap.

A levélhordónak néhány levelet akartam átadni, így a hároméves Erzsébetet őrségbe állítottam lent az ablakban, hogy figyeljen, én pedig felmentem a padlás-irodámba. A fiúk a hó miatt nem mentek iskolába és miközben odalent hallottam a Monopoly-játék váltakozó szerencsésének szóló kiabálást, hirtelen felötlött bennem, hogy a gyerekeknek igazuk van. Az a tegnapi istentisztelet tulajdonképpen nagyon nagy balgaság volt. Hallatlan dolog istentisztelet közben felállni és hangosan beszélni. Nevetséges volt, hogy a kezüket a fejük felett tartották. Megmaradhattam az első benyomás mellett: egyszerűen egy érdekes tömegpszichológiai tanulmány volt.

„Jön, jön!” – jelezte Erzsébet izgatottan a levélhordót. Lementem és kicseréltük a postát.

Az első levél, amit adott, Mount Vernonban volt lebélyegezve. Tudtam, hogy Harald Bredesentől jött. Én már kijózanodtam az egész dologból és miután ismételten a felszínre jutott, a legalsó helyre toltam. Végül is egyedül feküdt ott az íróasztalomon. Nem valami nagy Szellemedéssel bontottam fel. Néhány lap volt benne a „Life” c. magazinból kitépvé, első oldalon néhány sor odafirkálva:

„Gondoltam, talán érdekeln fogja. H. B.”

Persze hogy érdekelt, kivált, mert a cikket valaki írta, akit ismertem: Dr. Henry Pitney Van Dusen, a new yorki teológiai szeminárium akkori elnöke. Arról írt, amit ő „harmadik hatalom” névvel jelölt meg a keresztyénségben, és cikke részben a pünkösdierekről is szólt („Third force in Christendom”).

Mit mondhat egy nagy a legintellektuálisabb központok elnöke ezekről a nagyon unintelligens emberekről? Kiöntöttem reggeli kávém maradékát a kannából és leültem, hogy olvassak a világkörüli utazásról, amit Van Dusen nemrég megtett. 20 országot járt be és mindenütt meglátogatta a protestáns egyházak vezetőit. (Tradicionális egyházakét) Mindenütt azzal a nagy gonddal találkozott, hogy szörnyen növekedik a „nonkonformista” egyházak különösen a pünkösdierek vallásos tábora.

„Azért aggódik – kérdezte egy anglikán püspök, – mert ezek a mozgalmak eljutnak az emberekhez, vagy azért, mert az ön saját hittestvéreit elvonják?”

„Mindkettőért” – volt a válasz.

Amint Dr Van Dusen a világszerte gyűjtött információkat feldolgozta, beszélt „a keresztyénségnek egy harmadik hatalmas ágáról” amely merészen emelkedik a másik kettő, a katolicizmus és protestantizmus mellett. Középen, a központban van ez a „harmadik hatalom”, a pünkösdi mozgalom.

„Több erőforrás van amelyek ezt a harmadik hatalmat korunk legrendkívülibb vallásos tüneményévé tették (írja Dr Van Dusen). Csoportjaiban tiszta, könnyen megérthető bibliai üzenetet prédikálnak. Általában azonnali, az életet megváltoztató élményt ígérnek Krisztusban az élő Istennel, ami sok embernek sokkal fontosabb, mint az, amit a hagyományos egyházakban találhat.

Közvetlen kapcsolatot keresnek az emberekkel – otthonukban vagy az utcán, akárhol, – és nem várják, míg azok a templomba jönnek. Telve vannak nagy lelki buzgósággal, amely néha, de semmiesetre se mindig, hangsúlyozottan érzelmi behatással jár. Az újonnan megtérteket meghitt és erősítő közösségek kis csoportjaiban gondozzák: ami tipikus ismertetőjele minden valódi keresztyén ébredésnek, mióta a Szent Szellem az első pünkösden a tanítványokra szállt. Nyomatékosan hangsúlyozzák a Szent Szellem fontosságát – amit oly sok hagyományos egyháznál elhanyagolnak, – mint Istennek közvetlen, hatalmas jelenlétét úgy az egyes emberi Szellemeiben, mint a keresztyén közösségekben. Mindenekelőtt elvárják, hogy tagjaik fáradhatatlanul „7 nap, a keresztyénség hetében”-t gyakoroljanak. Még nemrég is a többi protestáns egyház a mozgalmat időszakos, átmeneti jelenségnek tartotta, ami nem is érdemel valami sok figyelmet.

Most ébrednek komolyan tudatára jelentőségének és életrevalóságának. Az a tendencia, hogy keresztyéni igehirdetését, mint elégtelent, elveszük, bizonyos készültséget igényel, hogy hatalmas hatásának titkát kikutassuk. (Life Magazin, 1958. június 9.¹)

Ez nagy jelentőségű megállapítás volt.

Többet akartam tudni, így hát írtam Dr. Van Dusennek még aznap délután és beszélgetést kértem tőle.

Mintegy tíz nappal később Tib és én együtt látogattuk meg.

Ez a látogatás rám nézve különösen jelentőségteljes volt, mert apám haláláig az egyetemen tanított. Mikor ott ültünk az ő lakásában, átláthattam az udvaron keresztül az apám irodájára. A sarkon volt szüleim egykori lakása, ahová hat éven át minden vasárnap elhoztuk a gyermekeinket.

Így a mai látogatásunk csupa emlékezés volt.

Dr Van Dusen jól sejthette, hogy mit jelent ez a látogatás Tib és az én számomra, mert a legnagyobb gonddal főzte a teát. Mert felesége és házvezetőnője éppen nem voltak otthon. Ő maga főzte a teát. Leült velünk szemben és ízlelete a főzetét.

„Túl erős!” – mondta és a fejét rázta. – Van egy kevés gyömbérsöröm. Talán kissé megjavíthatnánk vele.

Még egyszer próbát tett az erős teával és a gyömbérsörrel elhúzta a száját és végleg letett a kísérletezésről. „Vegyenek néhány keksz – mondta. – Igazán örülök, hogy láthatom önöket. Talán tudják, hogy nagyon érdekelnek a pünkösdiak. „

Beszélt a Karib-tengeren tett utazásáról néhány évvel ezelőtt, ahol először vett részt pünkösdi istentiszteleten. „Tudják, – mondta, – hogy az Unió elnökének a karibi-szigetekre kellett mennie, hogy első pünkösdi istentiszteletén részt vehessen. Hajmeresztő!” (Unió alatt az egyetemet értette.)

Ez az élmény különböző benyomásokkal volt rá. Az első különleges volt.

„Majdnem úgy éreztem magam, mint otthon” – mondta. „Az óriási különbség dacára – pedig igazán nagy volt, – otthonosan éreztem magam. Úgy éreztem, mintha időnként visszajutottam volna valami primitív, de nagyon élő keresztyén élménybe. Tényleg azt hiszem, hogy Péter, Barnabás és Pál egy jó pünkösdi összejövetelen inkább otthonosan éreznék magukat, mint a hagyományos és szertartásos istentiszteleten, amit legtöbb egyházunkban tartanak.”

Amellett a nyelvekenszólással is megismerkedett. Éppen úgy, mint mi, ő is megdöbbsent, mikor egyesek „Szellemben” imádkoztak.

„Úgy vettem észre” – mondta, hogy ez a nyelvekenszólás valamiféle lelki terápia számba megy. Megdöbbsentő először hallani. De mindenekfelett egy benyomást nyertem. Úgy éreztem, hogy a legnagyobb mértékben megkönnyíti az érzelmeket, mégpedig egészséges módon. Az emberek utána jobban érezték magukat. Feloldódtak és megkönnyebbültek.”

„Én magam sohasem éltem ezt át” – folytatta Dr Van Dusen, – „de nagyon jól meg tudom érteni, ha néhány nagy költőnkre gondolok. Ők gyakran elérkeznek egy pontra, mikor többé semmi érthető gondolatot nem tudnak közölni. Például Blake, Auden, és Gerard Manley Hopkins. Ők teljesen értelmetlen mondatokat írtak le. Így tűnik előttem a nyelvek értelmetlen karakterével is. Az emberi szív végül is elérkezik egy pontra, ahol szavak, amit a szótárak „szó” név alatt jeleznek, – többé nem fejezik ki, azt, amit ki akarunk kiáltani és elmondani.”

Elcsodálkoztam azon a komolyságon, amivel mindezt előadta. De csak közvetlen eltávozásunk előtt hozakodott elő a megállapításával, ami számomra meghatározóvá tette, hogy minden lehető megtegyek a pükösdi mozgalom kifürkészésére.

Itt volt az ideje a távozásnak. Tib már állt, de Dr. Van Dusen ülve maradt. Nyilvánvalóan volt még valami mondanivalója.

¹ A teljes cikk a 113-124. oldalon olvasható (angolul): [google books](#)

„Arra a meggyőződésre jutottam, – mondta és gondosan válogatta a szavait, – hogy a pünkösdi mozgalom azzal, hogy kihangsúlyozza a Szent Szellemet, több, mint valamely ébredés. Napjaink forradalma. Olyan forradalom, aminek a jelentőségét az eredeti apostoli egyház keletkezéséhez és a protestáns reformációhoz hasonlíthatnánk.

Idő kellett, hogy felfogjam ezeknek a szavaknak a jelentését Dr. Van Dusen azt mondta, hogy ez az ébredés, – úgy, mint ahogy előttünk a karlengető, tapsoló és nyelveken beszélő kis gyülekezet megjelenítette, amelyet egy kedden délután meglátogattunk, Tib és én, – nem is hasonlítható a nagy protestáns felekezetek keletkezéséhez, mint pl. a presbiteránusok vagy a methodisták, – hanem összehasonlította magával a protestantizmussal és a katolicizmussal. Idő kellett hozzá, hogy felfogjam ezeknek a szavaknak a jelentőségét. Míg Tib és én hazafelé mentünk, azon törtük a fejünket, hogy miképpen lehet az, hogy Dr. Van Dusen a pünkösdi mozgalmat összehasonlítsa az ősegyház alapításával! Vajon egyedül áll ezzel a véleményével? Az elkövetkező hetekben sokat olvastam erről a témáról. És már a felületes tanulmányozás folyamán felfedeztem két fontos szempontot.

Először megtudtam, hogy a pünkösdi mozgalom sokkal jobban elterjedt, mint gondoltam volna. Nemcsak a 8 milliós pünkösdi gyülekezetek tartoznak hozzá, sokkal jelentősebb, hogy felbecsülhetetlen számú tagja is hozzájuk tartozik a hagyományos egyházaknak, Úgy katolikusok, mint evangélikusok, akik életükben hasonló természetfeletti és el nem mondható kinyilatkoztatást éltek át.

Másodszor felfedeztem, hogy Dr. Van Dusen ennek a jelenségnek a felbecsülésével korántsem áll egyedül. Úgy a protestáns, mint a katolikus egyház sok vezető egyénisége is így nyilatkozott. Listát állítottam össze ezeknek a személyeknek a nevéből és besoroltam „nyelvekenszólás” címen az irattáramba. Valamikor beszélni akartam velük.

Az volt a nehézség, hogy ezek a kutatások többet vettek az időmből igénybe, mint amennyit rászánhattam volna. A téma mindenkéfelett izgatott, de ott voltak a kötelezettségeim az újságoknál, ami a jövedelmünket jelentette. Mindinkább akadályoztatva éreztem magam, mert úgy éreztem, hogy rátaláltam a „nagy story-ra, amivel minden író csak egyszer találkozik életében. És én nem tudtam belemerülni.

Akkor történt valami, ami megváltoztatta az egész helyzetet. Egy napon a szomszédságban elmondtam Harald Bredesen esetét, hogy lengyelül beszélt. Vacsoráztunk és én teljesen odailleső témának tartottam ezt. Nem érdekelt, hogy milyen véleményt vagy nevetséget idéz elő, az embereket mindenesetre érdekelte a dolog. De ezen az estén volt valaki a társaságban, akit még ezelőtt sohase láttam. Sam Peters. Mikor felkeltünk az asztaltól. Peters félrehívott.

„Tudja, hogy nagyon megdöbbenett az a történet! Többet szeretnék erről hallani. Eljöhetne az irodámba?”

Kiderült, hogy Peters egy kiadónak dolgozik. Elmentem az irodájába Manhattanba és néhány héttel később úgy alakult a helyzet, hogy megbízást írtam alá egy könyvre a nyelvekenszólás jelenségének és annak jelentőségének – magyarázásáról. A kiadó átvállalta a kutatás költségeit.

„Valamit még szeretnék tisztázni, – mondtam a megbeszélés végén Petersnek”. – Ön állandóan az „ön nyelvei”-ről beszél. Nem az „én” nyelvem, Peters úr, és sohase nem is lesz az. Engem érdekel, engem megragadott, de én nem vagyok benne. Én episzkopális vagyok, amint ön ezt tudja és azt hiszem, elég megbízható társaság vagyunk.

Peters mosolygott. „Tudom. Senki se kívánja, hogy ön ezen változtasson. Csak csináljon egy jó riportot. Többet nem akarunk.”

„Jó”, mondtam. „Akkor értjük egymást. Mindig mondtam, hogy az a legjobb riporter, aki meg tudja tartani a távlatokat.”

4. Fejezet

Stone's Folly

Kezdetben azt hittem, nagyon egyszerű dolog ezektől az emberektől távortartani magamat.

A new yorki Nyilvános Könyvtár olvasótermében ültem – nagy halom kiválasztott könyvvel magam előtt a pulton, – és a világ, mely körülvevett engem, oly messzire távozott az én külvárosi világomtól, amennyire az csak lehetséges. Azt akartam kinyomozni, hogy a modern korban ki volt az első nyelvekenszóló. Az egyik jelölt egy bányász volt, a másik egy színes vándorprédikátor. Egy olyan ember, aki iskolát tartott fenn, anélkül, hogy pénzt kért volna érte. Voltak ott indiánok, csileiek, afrikai bennszülöttek, páriák Indiában. Tib látta meg az okokat, amik ezektől az emberektől elválasztottak bennünket.

„Ezek közül egyik sem, – mondta, mikor beszámoltam neki a kutatásaim eredményéről, – hagyott volna meg egy mezei poloskát a gyeppen.

Igaza volt. Nem soknak volt gypágya, amiért aggódnia kellett volna és az az egy, akinek volt, vett egy tehenet és legeltette rajta.

1900-ban az Egyesült Államokban egy fiatal methodista prédikátor, Charles F. Parham elhatározta, hogy valamit tennie kell a vallásosságáért. Olvasta az Apostolok Cselekedeteit és Pál leveleit, és összehasonlította saját szolgálata gyengeségét azzal az erővel, ami azokban megnyilvánult. Hol voltak neki térítései? Hol voltak a csodák? Hol a gyógyítások? Bizonyára, szólt magában, az első századok keresztyéneinek valami titkuk volt, amit ő és az egyháza nem tud.

1900 októberében Parham elindult, hogy felfedje ezt a titkot.

Tudta, hogy ehhez alapos bibliatanulmány szükséges, hogy egyedül így bizonyosodhat meg felőle. Elhatározta tehát, hogy bibliaiskolát nyit, ahol vezető és egyszersmind tanuló is lenne. Nem szándékozott tandíjat szedni. Minden tanulónak tehetségéhez képest hozzá kellett járulnia a kiadásokhoz.

Nemsokára sikerült is neki egy megfelelő épületet alacsony bérért – vagy talán ingyen – kipuhatolni, Topekában, (Kansas). Nemcsak nagy volt, de festői is. Egy topekai polgár, Stone nevű, elkezdett építeni egy uriházat és közben elfogyott a pénze. A földszint pompás volt; szép lépcsőház, aranyozott kandallók, értékes faburkolat. Az emelet ellenben a legolcsóbb fenyőfából készült. Egész Topekában gúnyneve volt az épületnek: Stone' s Folly, vagyis Stone szeszélye.

Charles Parham beköltözött Stone's Follyba és hirdetni kezdte, hogy mindenkit szívesen lát, aki vele együtt hajlandó az Új Testamentumot tanulmányozni. Negyvenen jelentkeztek. Több szóbeszédet szállítottak Topekának, mint valaha Stone tette. Jöttek kétkerekű taligán, homokfutón, sőt gyalog is. Feleségük és gyerekeik is velük jöttek. Magukkal hozták, amire a létfenntartáshoz szükségük volt, és nemsokára Stone uriházának udvarán zsinórokat feszítettek ki, amelyeken fehérnemű száradt, és a házelőtti fűben tehén legelészett.

Charles Parham előtt világos volt az az irány, amelyet tanulmányai tárgyává kellett tennie. 50 év óta sok protestáns fordult növekvő érdeklődéssel egy vallásos élmény felé, mely rendszerint megtérésük után rövid idővel állt be, egy élmény felé, melynek rendszerint napját és óráját is tudták. Némelyek „második kegyelmi kitöltetés”-nek, „második áldásnak”, „megszentelődésnek” nevezték. Az élmény lényege mindig a Szent Szellemmel való találkozás volt.

Az Új Testamentumon vörös zsinórként vonul végig az ígéret a Szent Szellemhez való valamiféle vonatkozásról. Az evangéliumnak már az első fejezeteiben megjósolják.

A zsidók egy ideig azt hitték, hogy keresztelő János az ígért messiás. De János azt mondta nekik: „Aki utánam jön, hatalmasabb nálam, és én még arra sem vagyok méltó, hogy lehajoljak, és a saruja szíját kikössem. Én vízbe merítelek be titeket, ő azonban Szent Szellembe fog majd titeket bemeríteni.” (Márk. 1,7-8.) A Szent Szellemmel való keresztelés, – mondta János, – lesz az ismertetőjele a Messiásnak.

Földi élete vége felé Krisztus növekvő fontosságot kezdett tulajdonítani a Szent Szellemnek. Neki kellett a tanítványok vigasztalójának lennie, a szomorúságban mellettük kell állnia, elvezetni őket az igazságra és

elfoglalni az Ő helyét, ha elhagyja őket. Keresztrefeszítése után Krisztus megjelent a tanítványainak és azt mondta nekik, hogy maradjanak Jeruzsálemben.

„és amikor együtt evett (sózott) velük, meghagyta nekik: ne hogy eltávozzanak Jeruzsálemből, hanem várják - ott maradván - az Atya ígését, amit hallottatok tőlem, hogy János ugyan vízben merített be, de ti Szent Szellemben fogtok bemelegíteni nem sokkal e napok után.” (Apcsel. 1,4-5.)

És a tanítványok vártak, amint parancsolta nekik. Aztán: „És amikor elérkezett (betelt) pünkösd napja, mindnyájan ugyanazon a helyen együtt voltak, és hirtelen az égből zúgás támadt, mintha heves szélvész közeledett volna és egészen betöltötte a házat ahol ültek, és nyelvek jelentek meg nekik, megoszolva mintha tűzből volnának és leszálltak, mindegyikükre egy. És megteltek mindnyájan Szent Szellemmel, és elkezdtek szólni másféle nyelveken, amint a Szellem adta nekik, hogy kimondják.” (Apcsel. 2,1-4.)

A Szent Szellemmel való betöltetés volt az egyház születésének órája. Új volt, kicsiny és ellenségek vették körül. Ennek dacára ennek az új gyülekezetnek volt ereje gyógyítani, meggyőzni, terjeszkedni. A gyülekezetek, amelyek az idők folyamán fejlődtek, ennek a különös Szent Szellemmel való betöltetésnek, mint erejük forrásának, csak nyomorúságos maradványát őrizték meg hagyományaikban. Korábbi függőségük jeleként a római katolikusok, lutheránusok (evangélikusok) és episzkopálisok erősen tartják magukat ahhoz a gondolathoz, hogy a bérmálás, azaz konfirmálás a bérmálkozó v. konfirmántus abban a pillanatban elnyeri azt a különleges erőadományt, hogy élő keresztyén legyen.

De a wesleyánusok, methodisták és a „megszentelődés hívei” azt vallják, hogy a bérmálás vagy konfirmálás szertartása gyakran csak „szertartás”, mely többnyire semmi erőt sem közvetít. Fontosságot tulajdonítanak a Szellemmel való keresztségnak, mint élménynek, ami nem jön automatikusan, hanem amit ismét és ismét keresni kell, míg az ember bizonyosságot nem nyer arról, hogy betelt a Szent Szellemmel.

De hogy lehet valaki biztos ebben? Némelyek azt mondták, hogy nincs direkt bizonyítéka. Azt a tényt, hogy meg van keresztelve, hittel kell elfogadni. Mások azt mondták, hogy a Szent Szellem elnyeréséről úgy nyerhetünk bizonyosságot, ha teljhatalommal tudunk imádkozni. De ez kissé határozatlan bizonyíték. A feladat, amire Charles Parham és tanítványai vállalkoztak, abban állt, hogy megbízható ismertetőjelet találjanak.

Stone's Follyban Parham és barátai azzal töltötték az idejüket, hogy a Bibliát olvasták, edényeket mosogattak, a tehenet fejték, hogy olyan bizonyítékot kerestek imával a Szent Szellem jelenlétére.

Decemberben Parhamnak három napra el kellett utaznia. Mielőtt elhagyta Topekát, tanítványainak határozott utasítást adott.

„Amíg távol leszek”, – mondta, – „az Apostolok Cselekedeteit olvassátok. Mindent tanulmányozzatok, ahol a keresztség első elnyeréséről szó van. Nézzétek, hogy találtok-e valamilyen szilárd tényezőt, közös nevezőt.

Visszatérésekor az egész iskolát felizgatva találta. A tanulók, akik mind saját magukért dolgoztak, mind ugyanarra az eredményre jutottak. Az öt különféle írásban, az Apostolok Cselekedeteiben, ahol a keresztséget első ízben nyerték el, úgy látszott, sajátos jelenség lépett fel, amit úgy hívtak: „nyelvekenszólás”, vagy ténylegesen megjelentve, vagy a leírásból következtetni lehetett rá.

Az első eset pünkösdkor volt:

„És megteltek mindnyájan Szent Szellemmel, és elkezdtek szólni másféle nyelveken, amint a Szellem adta nekik, hogy kimondják.” /Apcs. 2:4/.

A második eset Samáriában volt:

„Amikor pedig meghallották a Jeruzsálemben levő apostolok, hogy Szamaria befogadta Isten Igéjét, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost, akik amikor lementek, imádkoztak ér(et)tük, hogy vegyenek (kapjanak) Szent Szellemet, mert még senkire közülük nem szállott rá, hanem csupán be voltak merítve az Úr Jézus nevébe, akkor rátették kezeiket és megkapták a Szent Szellemet. Amikor pedig látta Simon, hogy az apostolok kézrátétele által adatik a Szent Szellem, pénzt (vitt) kínált oda nekik, (ezt) mondta: adjátok nekem is ezt a hatalmat (hatóerőt), hogy akire ráteszem (ráhelyezem) a kezemet, Szent Szellemet kapjon.” (Apcsel. 8,14-19.)

A harmadik eset Damaszkuszban volt, mikor Pál elnyerte a keresztséget:

„Elment pedig Anániás és bement a házba és ráhelyezte a kezeit, (ezt) mondta: Saul testvér, az Úr küldött engem, Jézus, aki megjelent (láthatóvá lett) neked az úton, amelyen jöttél, hogy szemeid (újra) felnyíljanak és megtelj Szent Szellemmel, és mindjárt leestek szemeiről mint valami pikkelyek, visszanyerte látását és felállt, bemerítkezett,” (Apcsel. 9,17-18.)

A negyedik eset Cezáreában volt, mikor Kornélius és háza elnyerte a keresztséget:

„Még miközben szólt Péter e beszéde(ke)t leszállt a Szent Szellem mindazokra, akik hallgatták az Igét és elálmélkodtak a körülmetélésből való hívők (a zsidóságból) mind, akik Péterrel együtt jöttek, hogy a (nem zsidó) nemzet(beli)ekre is kitöltetett (kiáradt) a Szent Szellem ajándéka, mert hallották őket nyelveken szólani és magasztalni az Istent. Ekkor így válaszolt Péter: vajon eltilthatja-e valaki a vizet, hogy (víz)be ne merítkezzenek ezek, akik a Szent Szellemet éppúgy megkapták, mint mi is?” (Apcsel. 10,44-47.)

És az ötödik eset Efézusban történt:

„Történt pedig azonközben, amikor Apollós Korintusban volt, hogy Pál a felföldön (felsőbb részekén) átjőve, megérkezett Efézusba és amikor talált néhány tanítványt, így szólt hozzájuk: a Szent Szellemet megkaptátok-e amikor hívők (hívekké) lettetek? Azok pedig (így szóltak) hozzá: De még azt sem hallottuk, Szent Szellem van-e? és (ezt) mondta: Hát mibe merítkeztek be? Azok pedig ezt mondták: a János (víz)bemerítésébe. (Ezt) mondta pedig Pál: János a gondolkozásmód-megváltozás (észretérés) bemerítésével merített (víz)be, de a népnek megmondta, hogy Abban higgyenek, aki utána jön, azaz Jézusban! Amikor pedig (ezeket) hallották, bemerítkeztek az Úr Jézus nevében, és rájuk tette Pál kezeit, a Szent Szellem lejött rájuk és szóltak nyelveken, és prófétáltak.” (Apcsel. 19,1-6.)

Parham megkötözve érezte magát, de nem volt meggyőződve. Látok nyelveket három keresztségnél, – mondta, – de Samariában nem, sem Pálnál.”

„Nem, mondták a tanulók, de tudjuk, hogy Pál később a szolgálatába használta a nyelveket. „hálát adok az Istennek, hogy mindnyájatoknál jobban szólok nyelveken,” (1.Kor. 14,18.) Mikor kapta ezt az adományt? Keresztelésekor lehetett?”

Parham hallgatott és gondolkodott. „Hát Samariával hogy is van?” – kérdezte később.

„Samariban Simon, a varázsló valamitől annyira meghatódott, mikor látta, hogy emberek telítődnek meg Szent Szellemmel, hogy pénzt kínált, hogy megkapja ezt az erőt. Mikor láthatott ilyen különösét? Nem csodát, vagy gyógyítást, Ilyet más keresztyénektől is látott már. Ilyen jelek miatt heteken át követte Fülöpöt. Nem, mikor Péter és János jöttek és a samáriai keresztyének elnyerték a Szent Szellemet, Simon valami újat látott, valami mást. Lehetséges, hogy ez a nyelvekenszólás volt?”

A felindulás most átragadt Parhamra is. Lehetséges, hogy ez az a jel, amit keresnek? Késő este volt. „Kérdezem magamtól, mi történhetne” – mondta, ha holnap mind együtt lennénk és a keresztséget úgy kérnénk, mint a Bibliában írva van: beszéddel és nyelvekkel?”

Másnap reggel mindnyájan összegyűltek így imádkozni Stone's Follyban. Egész délelőtt imádkoztak, egész délutánig. A házban feszült légkör volt, a várakozástól. De mégis lement a nap és semmi különös nem történt.

Ekkor, úgy 7 óra tájban, – 1900. év szilveszter estéje volt, – egy fiatal tanítvány, Agnes N. Ozman emlékezett valamire. Nem úgy volt-e, hogy a sok apostolok cselekedeteiben megírt keresztség valami ténykedés hatására történt-e? A személy, aki imádkozott, gyakran nem tette-e a kezét arra, aki a keresztséget elfogadni kívánata? A Bibliában megtalálta a helyeket, amelyekre emlékezett. Ott állt: Samariában, Damaskusban, Efézusban, mindig a szó: „Kezeit.” „Kezét tette rá...” „Aztán kezét tette rá...”

Ozman kisasszony Parhamhoz ment. Elmondta, újabban mit gondolt.

„Imádkoznál így értem?” – kérte.

Parham habozott, de rövid ima után megvilágosodott előtte, mit kell tennie. Akkor mindkét kezét könyvedén a lány fejére tette. Pillanatok múlva, bár egész nyugodtan, hangok folyama jött a lány ajkairól, amit egyikük sem értett.

A pünkösdiék 1900 szilveszter estéjét történetüknek meghatározó dátumaként őrzik. Hangsúlyozzák, hogy akkor keresték először a korai egyházak Szent Szellemmel való keresztségét és a nyelvekenszólást, mint biztos jelét, – az apostolok ideje óta.

Stone's Follyban még buzgóbban imádkoztak mindnyájan a Szent Szellemmel való keresztségért. Az emelet egyik félig kész nagy helyiségét rendezték be tudatosan a jeruzsálemi pünkösdi emlékére imahelyiséggé. Az elkövetkező három napon sok keresztség ment végbe, – mindegyik a titokzatos nyelvekenszólással bevezetve. Január 3-án maga Parham is megkapta egy tucat más felekezetbeli lelkésszel együtt ebben a helyiségben a Szent Szellem keresztségét és nyelveken szólt. Felindultságukban terveket csináltak egy nagy missziós utazásról, amelyen a topekai új ígét az egész országon és Kanadán át akarták vinni.

Éppen Kansas Cityig értek el.

Ott nyílt ellenségeskedés fogadta őket. Senki se akart tudni az új tanításról, amiről Parham annyira meggyőződött. Őt és társait a helybeli papok és a napi sajtó szinte „szétszedte”. A kis csoport feloszlott. Parhamnak nem volt senkije, aki támogassa. Nem volt pénze és nem volt szószéke. Végül nem volt betevő falatja sem. Néhány hét múlva ismét Topekában volt. Ott további csapás érte. Stone's Follyt el kellett adni. A régi monstrumépületet, amely a kis iskolának oly sokat jelentett, fel kellett adni és a gyülekezőhely elvesztése után az iskola magától feloszlott.

Charles Parham az utcák sarkain kezdett prédikálni. Szolgálatát úgy hívta, hogy „teljes evangélium” ígéje. Ez azt jelenti, mondta, hogy az evangéliumot kihagyás nélkül hirdeti, anélkül, hogy elhagyná a nyelvekenszólást, gyógyításokat és a többi adományt, amiket a Szent Szellem által kaphatunk. Három év múlt el, és még mindig senki se tartozott hozzá. De ekkor Parham 1903 nyarán El Dorado Springs fürdőhelyre ment. Missouriba. És itt drámai fordulat állt be szolgálatában.

El Dorado forrásairól azt mondták, hogy mindenféle fájdalom ellen használ és Parham ezt igaznak is hitte. A szükségnek ebben az atmoszférájában direkt a forrásnál prédikált. Minden igehirdetés után minden beteget, és mindazokat, akik szenvedtek, további imádkozásra hívta be a kis kunyhóba, amelyet ő és a felesége a közelben béreltek. Sokan eljöttek. És kezdettől fogva sokan jobbulást éreztek az állapotukban. Mindenütt beszélték, hogy van itt egy ember, akinek rendkívüli erő van a birtokában. És nyilván nem anyagi érdek vezette, mert nem fogadott el honoráriumot, nem gyűjtött anyagiakat.

Azok között, akik az ő ingyenes gyógyító istentiszteletére eljöttek, volt egy asszony, Mary Arthur nevű. Ez az asszony mindinkább elvesztette a látását. Már kétszer operálták és mindig csak rosszabb lett az állapota. Azon a napon, mikor Parhamék kunyhójába látogatott, csak az egyik szemével látott, azzal is csak fájdalmasan.

Az istentisztelet alatt Parham kezeit a szemére tette és imádkozott, hogy a Szellem átáramoljon rajta, hogy meggyógyítsa. Arthurné felállt térdeiről, kimerülten, tehetetlenül. Percekig csukva kellett tartania a szeméit a fájdalom miatt, de most a legcsekélyebb kényelmetlenség nélkül akár direkt a napba is tudott nézni.

Arthurné visszatért otthonába Galenába (Kansas), és elkezdett mindenfelé a csodálatos adományról és a szolgálatról beszélni. Néhány héttel később meghívta Parhamékat, hogy jöjjenek Galenába és az ő házában tartsanak istentiszteleteket. Az elhatározás, hogy ezt a meghívást elfogadta, fordulópontot jelentett a pályafutásában, – mert Galenában kezdett égni a pünkösdi ige lángja.

Már néhány nap múlva Arthurek szobája tömve volt. Az ismerősök a közelben egy szabad téren sátrat állítottak fel. Még ez is szinte kezdettől fogva kicsinynek bizonyult, mert Galenába özönlött az emberek sokasága. Parham és barátai egy öreg fészert béreltek a város szélén. Mivel beállt a tél, a nagy helyiség melegítésére minden oldalról kandallókat állítottak fel. Templompadokat rögtönöztek, amennyiben deszkákat fektettek hordókra. És ott, abban a táborig templomban prédikált Parham Krisztus teljes munkájáról, beleértve a Szellem keresztségét is.

Estéről-estére özönlöttek az emlíerek a primitív templomba, hogy órák múlva gyógyulásokkal és különös, titokzatos élményekkel gazdagodva hagyják el ismét. A „Cincinnati Inquirer” újság egy embert küldött Galenába, hogy az ébredésről tudósításokat írjon.

„Kétségtelen, – írja az újságíró – hogy ezen a vidéken volt-e az utóbbi időben olyan szenzáció, amely az érdeklődést annyira felébresztette, vitatkozásra készítette vagy meghökkentette az embereket, mint azok a vallásos összejövetelek, amiket Parham tiszteletes itt tart.

Csaknem három hónap múlt el azóta, hogy idejött és ez alatt az idő alatt több, mint 1.000 embert meggyógyított és több, mint 800-at megtérített. Emberek, akik évek óta csak mankóval tudtak járni, teljesen egyenes tagokkal keltek fel az oltártól, és mankót félretették. Itt a hívők valamit kapnak, amit „pünkösdiinek” neveznek, és ami lehetővé teszi számukra, hogy idegen nyelveken szóljanak, vagyis olyan nyelven, ami anélkül a szellemi erő nélkül számukra lehetetlen lenne. Már ezt egyedül az összejövetelek legfigyelemreméltóbb tényének tekinthetjük. A múlt héten az összejövetel folyamán felállt egy asszony, és tíz percig beszélt, mialatt láthatólag senki a jelenlevők közül nem tudta, mit mond. Egy indián, aki ezen a napon a Pawnee rezervátumból bejött, hogy részt vegyen az összejövetelen azt állította, hogy az ő törzsük nyelvén beszélt. Minden szót megértett.” (Cincinnati Enquirer, 1904. jan. 27.)

Parham több, mint három hónapig maradt Galenában – tanított, prédikált és gyógyított. Mikor végül elment, megakarta valósítani az álmát, amit még Stone's Follyban szívében elhatározott. Ismét bibliaiskolát akart nyitni. Öt évvel később csaknem ugyanazon a napon, mint a topekait megnyitotta, egy második alapítását is meghirdette, ezúttal Houstonban (Texas).

Ebbe az iskolába jött egy tanítvány, akinek szintén kilátásai voltak, hogy további kulcsszemélye legyen a pünkösdi mozgalomnak, William Joseph Seymour, hivatásos néger lelkész. Seymour a pünkösdi evangéliumot elvitte Kaliforniába, a pünkösdiiek egyik leghíresebb helyére, Los Angeles, Azusa Street 312. alá.

Seymour megérkezett Los Angelesbe – kezében egy kofferrel, – és nem sejtette, milyen vihart fog előidézni. Meghívták, hogy egy kis néger templomban prédikáljon. A Parham iskolájában átélt eseményektől áthatva, Seymour, ahelyett, hogy mint várták tőle, szokásos istentiszteleteket tartott volna, a Szent Szellemről és a nyelvekenszólásról kezdett prédikálni. Ez túl sok volt a kis templom vénei számára. Mikor Seymour másnap odament, hogy ismét prédikáljon, a templom ajtajai zárva voltak.

De a gyülekezetből egy asszony nem volt kibékülve ezzel az eljárással. Azt mondta Seymoumak, hogy nagyon örülne, ha az ő házában prédikálna. Mint mondta, a ház ugyan az óvárosban van, de jobb, mint a semmi.

Seymour három napig prédikált ott. Nyugodtan és logikusan megvilágította álláspontja bibliai hátterét. 1906. április 9-én a hallgatói, miközben prédikált, elkezdtek elnyerni a keresztséget. Nyelveken szóltak, nevettek, újjongtak és énekeltek, míg a jelenet egészen hasonló nem lett az első pünkösdhöz, mikor Péter és azok, akik vele voltak, olyanok nem lettek, mintha megittasodtak volna.

A híre futótűzként terjedt. Már másnap korán reggel tömve volt a rozzant kis ház emberekkel, sokan kint álltak és vártak az alkalomra, hogy bemehessenek. Az újjongás, éneklés, hallelujázás és „dicsőség Istennek” kiáltásokat a háztetőik visszhangozták. Tapsolás és lábdobogás kezdődött. A régi épület ingadozni kezdett. Senki se figyelt rá. Aztán – egy különösen hangos „dicsőség Istennek” után engedtek a ház alapjai: a padló beroppant a falak leomlottak és így a tetőzet is.

Senki se sebesült meg. De az világossá vált, hogy a gyorsan növekedő gyülekezetnek nagyobb és szilárdabban megalapozott helyiségre lenne szüksége. Rövid keresés után megtalálták a megfelelő helyet az Azusa Street 312 alatt.

Ez a városnak kevésbé forgalmas helyén volt. A legközelebbi szomszédságban volt egy fatelep, egy istálló és egy sírközüem. Így legalább senkit se zavartak, mikor az „új bor” hatni kezdett a gyülekezetben.

Maga a kétemeletes épület korábban istálló volt, de részben tűz pusztította el és most üresen állt. A leégett tető helyén lapostetőt csináltak, ami az egésznek olyan kinézést adott, mintha le lenne fűrészelve. A közösség tagjai bemesztelték a külső falat és kis hordókat vittek be ülőhely gyanánt. Seymour nyugodtan ült az alsó nagy teremben, tartósan imádkozott és ritkán prédikált. Ő volt a vezető, de inkább serkentéssel vezetett, mint utasításokkal.

Az Azusa Streeti ébredés három évig tartott. Szegények és gazdagok egyaránt jöttek, hogy lássák, mi történik. Jöttek a közeli városokból, a középső Nyugatról, New England-ből, Kanadából és Nagy

Britanniából. Jöttek fehérek és színesbőrűek, öregek és fiatalok, tanultak és tanulatlanok. Riporterek jöttek az egész országból, hogy kutassanak. És akár kedvező, akár kedvezőtlen tudósításokat adtak, mindig megvolt a „Story” -juk.

Kutatásaim közben levelezésben álltam eggyel a kevés életben levő szemtanúk közül, Harvey McAlister-rel, Springfieldből (Missouri). Azt írta, hogy sokszor meglátogatta a missziót és különösen érdekes eseményről számolhat be.

„Fivérem, a már elhunyt Robert E. McAlister, Los Angelesben volt, mikor a következők történtek és ő mesélte el ezeket nekem. Nagyon jól ismertem Kathleen Scott-ot és a történetet ezenkívül a szüleitől is hallottam.

„Ez egy helyen történt, melyet Old-Azusa Street misszió néven ismernek. Az egész világból jöttek emberek, hogy megtudják, mi történik itt. Volt ott egy nagy terem és fent egy karzat. A ház éveken át éjjel-nappal nyitva volt. Minden nap két-három istentiszteletet tartottak, és a karzaton éjjel-nappal imádkoztak. Az istentiszteleti prédikáció után sokan felmentek a karzatra imádkozni. És mikor újra eljött a prédikáció ideje, valaki csengetett és mind lejöttek az istentiszteletre.

Kathleen – abban az időben tizenéves, – a karzaton volt. Egy ember lépett be a terembe és mert már az istentisztelet megkezdődött és imádkozást hallott a karzatról, találmra felment. Abban a pillanatban, mikor bejött. Kathleen felállt, a Szent Szellemtől vezetve, rámutatott az emberre, aki a felső lépcsőn állt és percekig beszélt egy számára idegen nyelven.

A csengő hangja, mely az istentiszteletre hívott, félbeszakította a beszédét. Mindenki felállt és a lépcső felé fordult. Mikor Kathleen a lépcsőhöz közeledett, a férfi karon-fogta és a szószékéhez vezette. Ott megvárta, míg csend lett, aztán így szólt. „Zsidó vagyok, és eljöttem ebbe a városba, hogy ezt a nvelvekenyszólást kutassam. Ebben a városban senki se ismeri a nevemet, mert itt álnév alatt vagyok. Ebben a városban senki se ismeri a hivatásomat vagy hogy ki és mi vagyok. Azok közé a prédikátorok közé tartozom, akik csak egy célt ismernek, hogy az önök prédikációit megbírálják és aztán a krisztusi tanítás ellen felhasználják, – Mikor beléptem ebbe a helyiségbe, ez a leány héberül kezdett nekem beszélni. Megmondta elő- és utónevemet, miért vagyok ebben a városban és mi a hivatásom. Aztán követelte, hogy tartsak bünbánatot. Megmondott dolgokat az életemből, amit ebben a városban lehetetlen volt másnak tudnia.”

Aztán - így végződött McAlister levele, a férfi térdreesett, sírt és imádkozott, mintha meg akarna szakadni a szíve.

Ez volt az Azusa Street ébredése. Harsonák nélkül, reklám nélkül, kórus, zenekar és egyéb hasonlóknak nélkül, amik rendesen az ébredéseknél lenni szoktak, működött a mozgalom, mely egy régi bérlistállóban talált helyet, éjjel és nappal több, mint 1.000 napig.

5. Fejezet

Hihetetlen növekedés

1960 tavasza eljött és vele együtt a „lombváltás” a garázsunkban. Bejöttek a hóékék és kimentek a daralók és locsolók. A levélszekrényben megjelent egy küldemény: „Akar ön büszkélkedni barátai előtt a gyepágyával?” Akaratlanul is Stone's Folly tehenére kellett gondolnom.

Eljött a tavasz és az én utazásom a pünkösdiék különös világába még mindig egy biztosan távoli alkalomnak látszott, ami személyesen nem érint engem, mintha idegen országban utaznék, ahol férfiakat és nőket látok egy gyorsan haladó jármű ablakából, amint dolgoznak.

Egyet már megállapítottam: A pünkösdi mozgalom első éveiben valami titokzatos és különös erő működött. Pünkösdi közösségek keletkeztek mindenütt a világon, mind körülbelül egyidőben, néhány éven belül a század-fordulón. Az volt a sajátságos bennem hogy a különböző csoportok között csaknem semmi összefüggés nem volt, amire egy történész azt mondhatta volna: A B gyülekezet az A gyülekezetből fejlődött, származott.

Az Azusa Street-i misszió első látogatói között voltak örmények, bevándorlók, akiknek a pünkösdi mozgalom semmi újat nem jelentett. Húsz évvel azelőtt Örményországban a presbyteriánusok között hasonló mozgalom keletkezett a nyelvekenszólással. Mikor ezek a pünkösdi presbyteriánusok kivándoroltak Kaliforniába, magukkal hozták az imádságnak ezt a szokását, bár egyedül és izolálva maradtak, míg meglepetésükre fel nem fedezték, hogy az Azusa Streeten egy hasonló mozgalom van.

Ettől teljesen függetlenül az Unicoi-hegyekben észak Karolinában, egy kis baptista közösségben a tagok elkezdtek nyelveken szólni. Addig semmi összeköttetésben nem voltak olyanokkal, akik nyelveken szóltak volna, sőt nem is tudták, hogy ilyen jelenség létezik.

Indiában egyszer a Church Missionary Society of Great Britain tagjai meglepetéssel hallották, hogy egy 16 éves leány (indiai) mindig, ha imádkozott, nyelveken szólt, amit senki sem értett. Tanácsot kértek a felsőbbbségtől Bombayban. Az kiküldte egyik barátját, akinek a leánnyal imádkoznia kellett, abban a reményben, hogy valaki megérti a beszédjét. Végre csakugyan találtak valakit. Az azt mondta, hogy a leány arabul beszél és azért imádkozik, hogy a líbiai egyház biztonságban legyen, egy országról volt tehát szó, amiről tudták, hogy sohasem hallott róla. Most már többen is átérték Indiában a keresztyének közül ezt a jelenséget, a nem ismert nyelveken szólást és csakhamar teljes erővel indult meg az ébredés. A misszió erről kis ismertető könyvecskét adott ki, mely 1906 szeptemberében jelent meg. Mialatt nyomtatás alatt volt, és a terjesztése éppencsak hogy elkezdődött, értek el a hírek az Egyesült Államokban az indiai hasonló jelenségekről.

Ezek a látszólagosan spontán és egymástól függetlenül fellépő nyelvekenszólások egymástól távolosó vidékeken a világnak felébresztették a kíváncsiságot. Mit akar ez jelenteni?

Ha egy mozgalom nyomai világosan visszavezethetők egy másikra, a készség, amivel az újat felvették, szokatlanul látszott. Látszólag az idő talaja lelki és szellemi síkon oly fogékony volt, hogy egy egyszerű újságcikk, ha megfelelő időben a megfelelő emberekhez elért, egész mozgalmat indított el. Minnie Abrams, az indiai C. M. S. misszió tagja egy kis brossúrát írt az ottani élményéről és elküldte néhány kiválasztott ismerősének szerte a világon. Ezek közül egy eljutott a valparaisoi methodista egyházhoz is, Chilébe. A lelkész, W. C. Hoover, nagy érdeklődéssel olvasta.

Leírta, mi történt azután.

„Elmúlt egy év, vagy talán több is, mióta megkaptuk a könyvecskét, míg egymás közt kicseréltük gondolatainkat a különös jelenségről. Most... teljes szívünkben törekedtünk az ébredésre. Már a legelső estén, mikor imádságban ezért kiáltottunk, valami csodálatos történt. Az egész gyülekezet, mintegy 150 ember, hallhatóan imádságban tört ki. Feltűnő jelenségek és álmok voltak, egyiknek-másiknak részévé és ezek kicsúcsosodtak nagyszámú embernél olyan élményben, melyek nagyon hasonlóak voltak az Apostolok Cselekedeteiben megírtakhoz a 2. fejezetben. A sokaság összejött, hogy lássák. Az istentiszteletek látogatottsága ugrásszerűen növekedett. Vasárnap este több, mint 900-an voltak....

Sokszor egy helyen ébredés kezdődött csupán egy újsághír nyomán, amely egy máshol történt ébredésről szólt. Így érte el a mozgalom Dél-Kínát. A Wuchown iskola misszionáriusai olvasták az újságban az Azusa Street különös eseményeit. Röviddel ezután az iskola egyik tanítója egy nagyon nyugodt imaközösségen egy szombat este nyelveken kezdett szólni. Ez volt egy hatalmas ébredés kezdete Kínában.

Azok a férfiak és nők, akik a modern pünkösdi mozgalom úttörői voltak, többnyire nagyon nyugodt, kiegyensúlyozott emberek voltak. Nem volt köztük egy Luther. Knox vagy Kálvin sem, se Fox, se Wesley, senki kiemelkedő egyéniség, aki a mozgalmat a személyiségének vonzása folytán vitte volna előre. Az Azusa Streetre többnyire átlagemberek jártak, szegények, többnyire tanulatlanok. De ahonnan jöttek, – attól, amit mondtak, tűz támadt. Ahol ezek az emberek laktak, csakhamar kis pünkösdi csoportok keletkeztek: Chicagóban, Winnipegben (Kanada). New Yorkban. Little Rockban, és messze Londontól, Sunderlandban, Amsterdamban, Oslóban, Kalkuttában és Allagahadban, és Muktiban, – mert Azusa Streeten a világ minden tájáról voltak emberek, akik odajöttek.

Mindenütt ugyanaz történt: átlagemberek ígérel mentek haza, amit azonnal elfogadtak. Nem kellett árulni, szerencsére, mert ők nem voltak eladók. Gyakran előfordult, hogy a hallgatóik már régen vártak erre az üzenetre. A felismerés villáma volt és a meggyőzés munkája végbement.

De ezek mellett a vadtüzek mellett, melyek szinte fáradság nélkül terjesztették a pünkösdi mozgalmat, volt ellenkező munka is, éppoly erős, éppoly hirtelen: keserves ellenségeskedés.

Én megértem ezt a reakciót. Szelidebb formában én is átéltem a Rock Church-beli látogatásunk napja utáni időben, mikor engem a téma hirtelen ellenérzéssel töltött el és többé semmit sem akartam róla tudni. De az én saját reakcióm csupán a legtisztább szívérvány volt ahhoz az orkászzerű ellenségeskedéshez képest, amit a pünkösdi egyes körökben felidéztek.

Egy szakiskolának a házában Camp Creekben. nyugat Karolina hegyei között történt. Ébredés volt fejlődőben. Emberek jöttek gyalog, vagy ökrösszekereken még 50 kilométerről is. Nappal az iskolaépületen kívül gyülekeztek a lejtőn. este lámpafénynél a teremben. Napról-napra érezhető volt, hogy nőtt a várakozás az összejövetelen.

Charles W. Conn így írt erről az ébredésről: „Bensőséges ima közben a résztvevők közül egy vagy kettő azok közül, akik könyörögtek, elragadtatott, hogy a Szent Szellem által szorongatva lett különös módon. Ismeretlen nyelveken beszéltek azokhoz, akik ezt a megnyilvánulást hallották. Hogy mi történt, azt az egyszerű parasztok nem tudták megérteni, mert még a legöregebb gyülekezeti tagok se tudtak emlékezni, hogy ilyesmi történt volna.

Teljesen járatlanok voltak az egyház történelmében, ezért semmit se tudtak hasonló jelenségekről, más ébredésekkel kapcsolatban. Csakhamar mások is elkezdtek hasonló elragadtatást átélni és egyaránt mindegy, hol, mikor és milyen körülmények közt ahol érte őket, egy bizonyos jel történt minden esetben: olyan nyelven beszéltek, amit teljesen csodálkozva hallottak és előttük ismeretlen volt.

A hír a Szellemnek erről a nagy kitöltetéséről prérítúzként terjedt minden irányban, míg a kíváncsiak és hitetlenek egybegyűltek a többiekkel, hogy meggyőződjenek erről a különös dologról. Messze vidékről délben szántottak, a tejfől megsavanvodott ahelyett, hogy vaj lett volna belőle, a teheneket még magas napállás mellett megfejték, az ökröknek hamarosan enni adtak és sürgősen befogták a kocsikat, hogy Camp Creekre mehessenek.”

Egészen kezdetben az egyházak kedvezően fogadták az ébredést. Az emberek visszamentek a saját gyülekezeteikhez és megváltozott életéről beszéltek és Krisztushoz való új viszonyokról. A lelkészek alig tudtak hinni a fülüknek, biztatták az embereket, hogy csak így tovább.

De aztán beállt a reakció. Oly váratlanul és hirtelen jött, mint maga az ébredés. Egy éjszakán az egyházak vezetőiből ellenségek lettek. Az egyik baptista gyülekezet vénei 33 tagjukat kizárták a tanácsból. A vétkük: nyelveken szóltak. Néhány prédikátor a hatóságokhoz fordult és elértek, hogy megtiltották az iskolatermek használatát, a hívők számára. Mikor egy este az ébredők össze akartak gyülekezni, az ajtókat és ablakokat zárva találták. Ezután saját maguk egy kis fatemplomot építettek.

Az ellenállás komolyabb formát öltött. Egy esős estén néhány paraszt besurrant az új kis templomba és felgyújtották. Mikor az eső kioltatta a tüzet, néhány nap múlva a maradékot felrobbantották. Az ébredők

újra felépítették. Akkor egy reggelen – ezúttal világos nappal, – több, mint száz férfi elindult a kis épület felé. Voltak köztük felszentelt papok, diakónusok, presbiterek egy bíró és egy tanácsos is. Mialatt a gyülekezet tagjai kétségbeesetten ott álltak, darabról-darabra szétszedték a templomot, az út szélén felhalmozták a darabokat és felgyújtották. Nem gondoltak arra, hogy megszentelt templomot rombolnak szét, csak tüzet raktak.

A hívők még egyszer nem próbálták felépíteni, hanem ehelyett házaknál gyűltek össze. Akkor az éber társaság személyes taktikához nyúlt. Az új gyülekezet tagjait éjjel kergették ki az ágyaiból és megkorbácsolták őket. Azoknak a házaknak a kertje, ahol este összejövetel volt. reggelre tele lett szórva kővel és üvegcserepekkel. Fegyverrel lőttek be az ablakukon, a vízvezetéket elrontották, bepiszkolták, a házakat földig leégették. Ezeket az erőszakos cselekedeteket évekig úzték, de végül egy asszony által nyugalom állt be.

Allen Emiline-nek hívták és az új mozgalom egyik vezetőjének felesége volt. Egy napon, mikor Allen házában összejövetel volt, egy 25-30 emberből álló csoport viharzott be a kertbe, bunkókat, késeket és fegyvert ráztak és követelték, hogy vessenek véget az összejövetelnek, különben felgyújtják a fejük felett a házat.

Allen felesége, aki nem ijedt meg, – mondja el Conn, – kedvesen, lekötelező udvariassággal lépett eléjük a kertbe és kérte, lépjenek be, amit azok elfojtott fenyegetéssel és morgással megtagadtak. Akkor az asszony azt mondta: „Semmi értelme, hogy álarc alatt rejtőzzenek, hiszen mindenüket ismerem. Maguk a szomszédaink, azért semmi értelme, hogy bújkáljanak, ha a házunkat meglátogatják. Vetkőzzenek tehát le, majd főzők jó meleg vacsorát maguknak. De mi nem akarunk felhagyni azzal, hogy az Úrnak szolgáljunk.”

A férfiak hiába próbálták újra felvenni előbbi magatartásukat, zavarban voltak ennek az asszónak a felebaráti szeretete láttán. A csőcselékhad lassan kettős-hármas csoportokra oszlott majd visszavonultak, zavarukat kérkedés alá rejtve. Nem váltották be a fenyegetésüket és az imádkozókat nem zavarták többé.

Csaknem minden új pünkösdi gyülekezetnek ilyen és hasonló üldöztetés volt a sorsa. Hoover ezt Chilében is átélte. Újságírók jöttek az istentiszteletére szenzációt keresve és csakhamar szemérmetlen kíváncsiságuk célpontja lett. Egy újság büntetendő cselekedetekkel vádolta, amennyiben azt írta, hogy „rontó italt ad az embereknek inni, amit „a bárány vérének” hívnak, ami letargiát okoz, és az emberek a földre esnek tőle.”

Hoover hamarosan konfliktusba került a feljebbvalóival. A püspöke megkísérelte, hogy szabadságot adjon. Hoover ezt megtagadta és nem ment. Végül is kényszerítették, hogy kilépjen a methodista egyházból és gyülekezetét ettől függetlenül vezesse tovább.

Érdekes az a tény, hogy az üldöztetés – a helyett, hogy a pünkösdi mozgalmat összetörte volna, – kis szabad csoportokat erősített meg és oly egységet adott nekik, amit másképp sohase értek volna el. A Camp Creek-i mozgalom „Isten egyháza” néven fejlődött tovább, mely egyike a legnagyobb pünkösdi felekezetnek. A chilei ébredés végül is „methodista pünkösdi egyház” néven áll fenn és ma cc. 600 ezer tagja van.

De annak dacára, hogy nyilvánosan értelmetlennek látszott, az üldöztetés tovább folytatódott. Az elkeseredett ellenségeskedés okául az ad alkalmat, hogy az ő fizikai manifesztációira hivatkoznak. Nyelvekzenszólás, kiabálás, sírás, magát földhözverő, mindez többek számára érzelmi túltengés számba megy és lerontja az igazi imádkozás értékét. De míg ezek a dolgok talán rosszallást idéznek elő, aligha lehet oka annak a heves dühnek, ami ellenük fennáll. Dr Van Dusen megközelítette a dolog igazi értelmét, mikor megkérdezte az amerikai püspököt, hogy a pünkösdi megtértek honnan jöttek. Sokan jöttek a hitetlenek közül. De kétségkívül sokan más egyházak padjaiból kerültek ki.

A római katolikusokat különösen nehezen érinti ez. Spanyolul beszélő pünkösdi gyülekezetek tucatjával vannak New Yorkban. A katolikusok között kering az a szomorú történet, hogy a pünkösdieknek új bibliafordításuk van. A katolikus Bibliában Jézus azt mondja Péternek: „Legeltesd a bárányaimat!” De a pünkösdi verzió szerint ez így alakul: „Lopd el a bárányaimat!”

És a báránylopásban mesterekké lettek!

A protestáns egyházak sem kivételek. Nyilvános számlálást végeztek 1926 és 1936 között és megállapították, hogy ez alatt az idő alatt a hagyományos egyházak 2 millió tagot veszítettek. ez 8%. Ebben az időszakban a pünkösdi száma így alakult:

Pünkösdi gyülekezetek felvettek	264,0 %-ot
az Isten Gyülekezetei	208,7 %-ot
és az Isten Egyháza	92,8 %-ot

Honnan jött – kérdezték, ez a nagyszámú növekedés.

– és mi lett ebből a hiányzó 2 millióból?

Azt kérdezték, hogy hová mentek a követőik, de azt nem kérdezték, hogy miért mentek el. Mit hirdettek a pünkösdiel és miben áll a vonzerejük? Senki se vette magának a fáradságot, hogy ezt megkérdezze. És ha maguk a pünkösdiel maguktól mondtak valamit, mindjárt ellenkezést váltott ki.

Írásos párharc fejlődött ki a pünkösdiel és más felekezetek között, amelyekben egymásnak felelgettek. Agresszíven, evangéliumi alapon, hitéhez a mártírok hűségével ragaszkodva a pünkösdiel kiérdemelték ezt a kicsinyes igazságot: „Ha nem úgy csinálod, mint én, akkor teljesen fordítva csinálod.” Mindenki közt legjobban a fordítottját csinálták a „liberálisok”, akik annakidején azzal töltötték az idejüket, hogy szép templomokat építettek és az evangéliumot felhigították.

Gyorsan nőttek a falak a pünkösdiel és a többi keresztyén között. A hagyományos egyházak elvetették a nyelvekenszólókat, mint egy túlhaladott álláspont függvényeit, akik hamar el fognak enyészni. A pünkösdiel a régi vágású egyházakat vetették el, mert azok elvesztették a kapcsolatukat a mozgató erővel, amely az egyháznak fő joga volt a keletkezéshez.

A falaik mögött láthatatlanul haladtak külön utakon. Egyik oldalról sem történt kísérlet, hogy a másikban értéket találjon, még csak nem is gondoltak arra, hogy egyáltalán érték van bennük. Ötven évig azt gondolták: ami nincs előttem, hogy lássam, arra nem is gondolok. Aztán hirtelen változás állt be.

6. Fejezet

A falak leomlanak

„Hogy áll a könyved?” kérdezte Tib. Azzal foglalatostkodott, hogy a konyhaedényeinket nagy költözködő ládába csomagolja, amit a szállító küldött.

„Nem is tudom.... – A konyhaablakon át kinéztem a sugárzó juniusi délutánra. – Elég volt már az egyházak viszálykodásából. A három utolsó könyvben, amit a könyvtárból hoztak, csak az áll, hogy mindegyik másoknak nincs igaza.”

Most, hogy a manzárdszobám ablakából a golfozókat figyeltem, akik a zöld gyepen buzgólkodtak, a hitnek egész területe, valódi istenélmények és misztikus kórházi víziók végtelenül messze voltak tőlem. Még egy idő előtt pillanatnyilag azt reméltem, hogy kutatásaim a pünkösdiekről személyes problémámra is világosságot hoz, különösen hitéletem szárazságára, amit elfogadhatok.

De láthatólag ez nem történt meg.

Mind jobban megvilágosodott előttem, hogy nem hoztak választ, csak új problémákat. A könyv pedig csak egy fáradságos házifeladat, nem pedig kaland. A pünkösdiek egyszerűen csak egy kissé zavart emberek voltak és én is az voltam.

Fagyaltos kiabált az utcán és hirtelen három ravaszdi arc jelent meg az ajtóban.

„Szabad nekünk” – kezdte Donn.

„Nem.” – hangzott Tib hangja a szekrényből. „Van fagyaltunk a vacsorához.” Az arcok eltűntek.

Csak azért költözködtünk, hogy a családtagok rendes hálószobákhoz jussanak. Tib is író, és a két irodánk elfoglalta eddigi házunk padlásszobáit. Lent volt két hálószoba. Donn és Scott aludtak az egyikben, míg Erzsébet és a mosógép a másikat foglalta el. Tib és én egy diványon aludtunk a nappaliban. Nemrég találtunk egy nagyobb házat és két napunk volt a kiköltözéshez.

Ebben a helyzetben végre ki kellett rukkolnom azzal a hírrel, hogy vacsorára egy nagyon fontos személyt hívtam meg a könyv érdekében.

„Ha már éppen a vacsoráról beszélünk”, kezdtem, de míg Tib még mindig a szekrényében matatott, közben az én kutatásaim érdekelték.

„Azt hiszem, tudom, mi az, ami elszomorít.” – mondta. „Túl sok időt töltesz a könyvtárban és túlságosan keveset azzal, hogy az emberekkel beszélgetnél.”

Ezt a beszédanyagot az ég adományozta. „Igazad van, egyeztem bele rögtön. – Teljesen egyetértek veled, azért ma estére meghívtam valakit.”

A papírzörgés azonnal megszűnt. „Mit mondasz?”

„Egy prédikátort.” Tib szeme a konyhapadlón heverő fadarabok és a nappaliban felhalmozott ládák közt tévelygett.

„David Du Plessis-nek hívják és dél-afrikai, egyike a legbefolyásosabb pünkösdieknek az egész világon, és csak holnap reggelig marad New Yorkban.

Most rám nézett, mintha azt mérlegelné, hogy megértem-e a magánzárkára.

„...szobát rendeltem neki a Kittle House-ban.” Kihasználtam megkönnyebbült sóhaját és azonnal hozzátettem: „Tudja, hogy éppen költözködünk és azt mondta, hogy neki nem fontos, még ha hideg babot eszik is plédobozból.”

„Hát ez körülbelül ma este lesz...” – mondta Tib. De oly ügyesen jelentettem be a látogatást, hogy megbocsátása jeléül kedvesen rám mosolygott.

Mindenfelől hallottam David Du Plessis nevét. Valaha szükkeblű, saját elvei alapján álló ember volt, aki azonban élete derekán hirtelen nyíltszívű, résztvevő emberré változott, készen arra, hogy másokkal szeretettel foglalkozzék, ítékezés nélkül, még ha azoknak más hitalapjuk volt is.

„A pünkösdiel között változás készül”, mondták nekem. Ha erről tudni akar valamit, meg kell ismernie feltétlenül David Du Plessis-t. Mikor hallottam, hogy New Yorkba kellett jönnie, meghívtam, dacára a költözködésünknek.

Kiderült, hogy David Du Plessis az az ember volt, akivel „pertu” lehet az ember már kezdettől fogva. A szeméből lehetett látnia sugárzást, mikor a feljáraton bejött. Alig volt tíz percig a házban, már levetette a zakóját és segített becsomagolni a porcelánt.

„Most szakember segít önöknek.” – mondta az ő lágy dél-afrikai kiejtésével, mely amerikai fülnek angolul hangzik. „Feleségem és én oly gyakran költözködünk, hogy én úgy csomagolom az edényeket, mint más a nyakkendőjét köti meg.”

Így telt el a délután hátralevő része, ládák fölé hajolva, beszélgetéssel. Tibnek igaza volt, túl keveset foglalkoztam az emberekkel David Du Plessis-en keresztül bepillantást nyertem a pünkösdi életbe, amely nagyon különböző volt attól, amit eddig a könyvekben eredetéről olvastam. A változás mintegy generáció alatt ment végbe és David saját története jellegzetes példa volt erre.

A pünkösdi mozgalomban csaknem keletkezése óta szerepet játszott. 1908-ban – éppen két évvel az Azusa Street eseményei után – két amerikai, akik a Johannesburgban kezdődő ébredés tanúi voltak, – béreltek ott egy üresen álló nagy presbyteriánus templomot és elkezdtek prédikálni. Igehirdetésük a Szent Szellemmel való keresztség és a nyelveken szólásról újdonság volt Dél-Afrika számára. És így jött kezdetben sok ember, hogy arról halljanak.

David apja egyike volt azoknak, akiket a kíváncsiság oda vitt. David abban az időben kilenc éves volt, de emlékszik a prédikációk hatására, melyet apjára gyakoroltak. „Olyan volt, mintha tűz égette volna meg”, mondta David. „Azonnal fel akarta számolni az üzletét és az Úrért tenni valamit. „David apja ács volt. Még mielőtt a család feleszmélt volna, máris a vadonban találták magukat, ahol apjuk missziós állomást épített a pünkösdiel számára, akik az Igét a bennszülötteknek hirdették.

David családja – és később maga David is – a pünkösdielhez csatlakoztak, olyan időben, mikor a régi egyházak azt teljesen semmibe vették.

David haraggal és ellenszenvvel teljes légkörben nőtt fel. Mikor, mint fiatal ember elhatározta, hogy segédlelkész lesz, ellenségei voltak: a bűnök, az ördög és a liberális egyházi emberek.

Mind magasabb polcra emelkedett a pünkösdi mozgalomban. Felszentelése után 20 évig Afrikában maradt. Saját gyülekezete volt, ahol prédikált, kiadott egy pünkösdi újságot és csakhamar titkára lett a Délafrikai – pünkösdi gyülekezeteknek. Egy idő múlva alkalma nyílt a nemzetközi pünkösdi mozgalomban is tevékenykedni, úgy, hogy Genfben, Párizsban, Londonban és Stockholmban látták. 1949-óta a pünkösdi mozgalom világkonferenciájának főtitkára lett. És mind ezekben a pozíciókban másokkal együtt azon munkálkodtak, hogy a félreértések és rosszhiszeműség falából további sziklákat gördítsenek el, amely fal a pünkösdielket más egyházaktól elválasztotta.

Akkor Davidnak autóbalesete volt, mely ömagára, szolgálatára és végül is az egész pünkösdi mozgalomra mélyreható hatással volt.

A baleset idején David az Egyesült Államokban volt és előkészítette a második pünkösdi világkonferenciát, melyet 1949-ben Párizsban akartak megtartani. Mint főtitkár, felelőséggel tartozott a konferencia nagy és kicsiny részleteiért.

„És nem végeztem jó munkát”, emlékezett. „Türelmetlen voltam, mikor másoknak más elgondolásaik voltak, mint nekem. Hajlamos voltam arra, hogy valamit fehérnek vagy feketének lássak, és az embereket vagy hősöknek, vagy gonosztevőnek. A nézeteimre kemény iskola – tapasztalatok – alapján jutottam és nem akartam hallani, ha valakinek a tapasztalatai más irányba mutattak. Röviden, kicsiben megismételtem, amit a pünkösdi mozgalom nagyban csinált.”

És akkor egy pillanat alatt minden megváltozott.

Késő este volt, mikor David Tennessee dombvidékére sietett másokhoz megbeszélésre. Barátja, Paul Walker, hogy időt takarítson meg, kérte, hogy menjen hozzá. Sötét, esős este volt. Ködfelhők takarták el a látást az úton. A tárgyalás a késői óra és fárasztó utazás miatt csaknem abbamaradt. Walker hirtelen kinézett a szakadó eső által homályossá vált szélvédőn át. David emlékezteti még, hogy azt mondta: „Itt egy fehér hídnak kell jönnie.” De a mondatát sohase fejezte be. A kődből hirtelen felbukkant egy lokomotív árnyéka, mely kivilágítás nélkül az úton állt.

Walker megkísérelte, hogy fékezzen, de az út síkos volt és az autó belecsúszott a vonatba.

Paul Walker csak könnyen sebesült meg. De David a szélvédőnek esett és összetörte magát. Visszapattant és az üvegcserepek megsebeztek. Bal lábszára a térd felett eltört, csontja kifordult és a vállán is megsebesült.

Tizenkét óra múlva magához tért. Lábát bekötözték. Arcát 37 öltéssel összevarrták és oly erősen begöngyölték, hogy alig látszott. De valami egész különös történt vele.

„Mikor magamhoz tértem” – emlékezett, „úgy éreztem, mintha mély álomból ébrednék. A doktor megkérdezett: – Hogy van, lelkész úr?”

„Igazán jól” – mondtam neki.

A doktor nevetett, de én komolyan gondoltam.

Mikor már egy hete a kórházban feküdt, más orvosok is jöttek, akik kikérdezték. Talány előtt álltak. Davidnak nem volt láza. Rendesen evett, aludt altató nélkül. „Most reakciónak kell jönnie”, mondta az egyik doktor. „Legalább lázának kell lennie. Ön egy nagybeteg ember.”

„Ó, doktor” – felelt David, „ön téved. Nem vagyok beteg. Csak összetörtem.”

Ennek dacára David különböző okoknál fogva éppúgy csodálkozott az állapotán, mint a doktorok. Tűnődni kezdett azon, hogy emögött a baleset mögött talán titkos, Isten által rendelt szándék rejlik. Minden nagyon jól ment. Paul Walker nem sebesült meg súlyosan, a kocsí károsodásával járó költségeket a biztosító bőségesen fedezte, még a kórházi számlát is a vasút fizette ki. Ő pedig a legcsekélyebb fájdalmat sem érezte.

„A baleset egyetlen következménye az volt” – mondta David, „hogy az én nyakas, mindent lehengetelő elmenetelem a párizsi konferencia előkészítésére akadályoztatva volt. Az elképzeléseim, terveim nagy részét ki kellett adnom a kezemből. Úgy embereket, mint Istent kellett segítségül hívnom.”

A következő hetek alatt David kórházi ágyáról úgyszólván a levelek ezreit diktálta a gépbe. Anélkül, hogy észrevette volna, meg kellett figyelnie, hogy levelei hangjában valami változás állott be, különösen, ami az álláspontjait illeti, az engedelmesség, egyrészt, aki Isten álláspontját tudakolja, még ha ez azt is jelentette, hogy hallgasson az emberekre, akik vele szemben állnak.

„Véleményem szerint a konferencia, ami végbement, sikeres volt” – mondta David. „De ezt nem tartom a baleset legfontosabb eredményének, Úgy vettem észre, hogy valami szelidítési folyamaton mentem át. Egyszerűen nem voltam többé ugyanaz. Most türelmesebb, barátságosabb és jobban megközelíthető lettem, pedig az első világkonferencián hirtelen, hangos és biztos fellépésű voltam. Láthatólag átformált a balesetem, amiből az következett, hogy olyan emberré lettem, akire Istennek bizonyos helyzetekben szüksége van és akit használni tud.”

David először azt hitte, hogy a konferencia ez a hely. És a konferencián a valóságban a szellem uralkodott. De az még jobban érdekelte Davidot, ami végül is történt. A következő évek folyamán mindinkább olyan emberekkel foglalkozott, akiket egykor elvetett: azokkal a liberális templomos emberekkel, akik az ő felismerése folytán kivették a szívüket az evangéliumból. Mért kellett folyton rájuk gondolnia? Isten bizonyára nem akarta, hogy összeadja magát a liberálisokkal!

„Nem akarok tőlük az előszobán keresztül kijönni”, érvelt magában. „Nekem csak a hidegségüket mutogatnák és ez nem számít nekem!”

Az volt a szokása, hogy hangosan beszélt, mikor imádkozott. Legjobb esetben ilyenkor párbeszédet folytatott Istennel, amiből szellemi vezetést merített. Hosszú éveken át megtanulta, hogy nagyon figyeljen erre a hangra. Most egy régi-régi dallal ezt kapta: „Bízzál és engedelmeskedj!” Ez útmutatásnak látszott.

Az is különös volt, hogy a bizalom valami olyat is jelentett, hogy a fallal kell tennie valamit, amit ő és a többi pünkösdi építettek az evangélium tisztaságának védelmére. „Bízzál bennem”, mondta Isten, „engedd, hogy a falak leomoljanak. Nyújts baráti kezet mindenkinek, aki meg akarja azt ragadni.” A parancs olyan világos volt, hogy David nem merte semmibe venni. Legalább kísérletet akart tenni. Meg akarta próbálni, hogy elmenjen a legliberálisabbakhoz, legintelligensebbekhez, azokhoz, akik a modernek között leginkább ökumenikusan beállítottak voltak. Nem volt számára nehéz kitalálni, kihez kell mennie: az egyházak világtanácsához.

„Jó, Uram, ha Te úgy akarod”, mondta, míg a telefonkagylót kezébe vette, hogy az utazási irodánál repülőjegyet rendeljen New Yorkba. Ő akkor Dallasban volt, mikor az egyházak világtanácsa New Yorkban volt. „A legközelebbi hétfőn az egyházak világtanácsához megyek és meglátjuk, mi történik.”

Azonnal szólt a belső hang: „Nem, ne menj hétfőn. Kérj jegyet csütörtökre, hogy pénteken az irodájukban lehess.” David habozott egy kissé és visszatette a hallgatót. „Várj egy pillanatig, itt valami különös van.” Még egy kevés ideig gondolkodott. „Miért kell nekem a hét végén odamennem, hétfő helyett, mikor még mindenki friss?” „Hétfőn senki se lesz az irodában.”

David még mindig nem értett semmit az egészből, de nem habozott tovább, hanem repülőjegyet rendelt csütörtök estére. Pénteken délelőtt az Egyházak világtanácsának irodájában volt New Yorkban. Semmi jelentenivalója sem volt. Alig ismert valakit névszerint. Azt se tudta, mit kell mondania, hogy miért jött hozzájuk. – De bement.

A fogadóasztalnál ülő fiatal nő felnézett. David bemutatkozott, aztán...

„Izé. Dr. Carpenterrel beszélhetnék?” – kérdezte találmra és megnevezett egy nevet, amit a sok közül ismert. „Nem. sajnos nem.”

„Nos, akkor talán Dr. Barnes.” – mondta David.

„Sajnos, ő sincs itt.”

„Van egyáltalán valaki az irodában, akivel beszélhetnék?”

„Nem, uram, sajnos, nincs.”

Nos, hát itt van, itt van a hidegség, amit már egész idő alatt várt. Miféle kalandos ötlet volt tőle, hogy mást várt? Ez a szó: pünkösdi, bizonyos körökben, mindig bezárja az ajtókat.

„Ők most mind egy konferencián vannak” – folytatta a fiatal nő. „De már nemsokára készen kell lenniük, és akkor valószínűleg beszélhet ön velük, ha akar.” Egy pillantást vetett a naptárjára, mely az íróasztalán állt és nevetett. „Ezen a héten ez az első nap, mikor valaki itt van. Nagyon sok embert el kellett küldenem. De ma reggel az Illés miatt mind idejöttek. Önnek szerencséje van.”

David leült. Kezdett jobb véleménnyel lenni a szellemi vezetésről. Azon a pénteken többekkel beszélt az Egyházak világtanácsából és azok nemcsak meghallgatták, de jegyzeteket is csináltak, míg ő beszélt. A telefonkagyló után nyúltak és másoknak is felolvasták, amit jegyeztek. Mindenesetre figyelmesek voltak.

Ez volt a kezdet. Végül a baleset által okozott puhító folyamat sok sajtóságtól vezetett át. Átéltte, hogy éppen azoknak a férfiaknak mutatták be, akiknek az útjából egész életén át ki akart térni. Az egyik teológus rendszerint egy másikhoz vitte Davidot. Eljutott iskolákba, szemináriumokba és egyetemekre.

„Melyikre” – kérdeztem.

„Nos, nézzük csak.” Egy nagyon elhasznált előjegyzési naptárt húzott ki a zsebéből. „Itt van néhány megbeszélés az elmúlt évről. Október 27-én Myerstown, Pennsylvania. Másnap 28-án meghívtak, hogy beszéljek a Divinity egyetemi iskolában, Yale-ben. 30 és 31-én néhány professzorral volt megbeszélésem a Harvard, Yale, Union, Drew és Chicagói egyetemokről Greenwich-ben (Connecticut). Aztán november 2-án Princetonban voltam a teológiai fakultáson. November 5-én az Union szemináriumban New Yorkban...”

David eltette a naptárját. Meg kell mondanom, hogy különös dolog történt: „Kifejezetten örömet okozott nekem, hogy ezekkel a professzorokkal, tudósokkal és egyházi férfiakkal megismerkedhettem. Nekem, aki alig jártam két kollégiumi-évet az iskolában. Azt hittem, hogy ilyen emberek között elfogult leszek, hogy félnék, hogy tudatlanságommal szégyent vallok. De meglepetésemre nyugodt voltam, higgadt. Sohase készültem a beszédeimre. Sohase készítettem jegyzeteket. Csak egy eszközre hagyatkoztam, amit a Szellem – ha neki tetszik, – használni tudott. És érdekes volt, hogy olyan kifejezési módot adott nekem, amivel normális körülmények között nem rendelkezem. „Seabury-Hous-ban, az episcopalisták templomában David elé állították a legkényesebb kérdést, azt a kérdést, ami a múltban a leghevesebb gyűlöletet váltotta ki a pünkösdiel szemben.

Már mintegy 30 perce beszélgetett egy csoport lelkésszel a pünkösdi élményekről, mikor hirtelen felállt az egyik pap és elég ridegen az kérdezte:

„Du Plessis úr, mondja csak, a pünkösdiel az igazat vallják, és mi többiek nem?”

David nagyon gyorsan imádkozott.

„Nem”, mondta, „ezt nem gondolnám.” Gondolkodott, hogyan is magyarázza meg a különbséget, ami a régi és az ő vallása között van érzés dolgában. Azt az érzést, amit oly gyakran félreértene. Akkor hirtelen eszébe jutott egy elektromos eszköz, amit a feleségével együtt vettek, mikor beköltöztek Dallasba.

„Mindegyikünknek igaza van”, mondta végül. „El kell mondanom, hogy mikor a feleségemmel Amerikába jöttünk, vásároltunk valami csodálatos dolgot, amit mélyhűtőnek hívnak és beletettünk egy darab húst, amit Texas- ból kaptunk. Nos, a feleségem kivett belőle egy darabot és az merevre volt fagyva. Nagyon szép hús volt. Ön és én analizálhatjuk a húst, a formáját, idejét, és azt is, hogy a marhának melyik részéből származik, vagy meg is mérhetjük.

„De amikor a feleségem a tűzre tette a húst, valami más történt. A kisfiam a kert végéből érzett valamit és bejött és azt kiáltotta:”

„Ó, mama, ennek jó illata van, nagyon szeretnék kapni belőle.”

„Uraim”, mondta David, „ilyen különbözők az igazságok is. Az önöké jégen van, a mienk a tűzön.”

David 24 óráig maradt nálunk és 6 hónapra való munkát hagyott hátra. Oldalról oldalra jegyeztem a noteszomban, neveket és címeket, akik nem tartoztak a pünkösdielhez, hanem methodisták, baptisták, lutheránusok vagy presbiteriánusok voltak, akik azonban elnyerték a Szent Szellem keresztségét.

Láthattam, hogy teljesíthetetlen munka lenne mindezekkel beszélnem. Ha mindegyiküknek írnék, ez maga három hetet venne igénybe. Mikor bejőnének a válaszok, még megbeszélésre is alkalmat kellene keresnünk. Néhányukhoz személyesen elutaztam, másokkal terveztem, hogy az év folyamán New Yorkban találkozom, ha eljönnek. Néhányukkal telefonon beszéltem, másokat levélben kérdeztem meg és néhányukkal új technikát kezdtem, a magnóval való érintkezést. A szalag egyik oldalán megmagyaráztam a könyvem szempontjait és kérdéseket tettem fel, a másikon ők feleltek.

Azok közül, akikkel telefonon értekeztem, volt Charles és Helen Maurice Richmondból, (Virginia). Charles alig kapta meg leveletem, amit telefonon bejelentettem, és mialatt büntudatosan megkérdeztem, hogy mibe kerülne, már válaszolt is az egész listára, amit felállítottam. Nagyon megnyugtató volt ezekkel az emberekkel való ismeretségem, mert nekik, mint családnak, akik külvárosban laktak, mint én, ugyanazok a problémáik voltak, mint nekem, és amellet teljesen elragadtatásban voltak a Szellemmel való keresztség dolgában.

Charles és a felesége még gyakran felhívtak a hó végén benyújtott telefonszámlára való tekintet nélkül. Csupán azt szerették volna tudni, hogy állok a könyvvel. Még további személyek neveit is közölték velem, akik nyelveken szóltak, arra az esetre, ha nem ismerném őket.

Charlesnek ügyvédi irodája volt Richmondban, mint mondta, és körzetének jogtanácsosa volt.

Ő és Helen finom humorral voltak megáldva és telve voltak életkedvvel, úgy, hogy nagyon szerettem volna személyesen megismerni őket.

Mikor ezt megmondtam nekik, Charles egy pillanatig gondolkodott. „Hallott ön valaha a Keresztyén üzletemberek nemzetközi egyesületéről?” – kérdezte.

„Tessék még egyszer mondani, de lassabban.”

„Ez egy minden felekezeti üzletemberek keresztyén csoportja, akik vagy már megkapták, vagy szeretnék elnyerni a Szellem keresztségét és akik évente többször találkoznak, hogy tapasztalataikat kicseréljék.”

Ez a szövetség november végén fogja tartani évi konferenciáját Atlantic Cityben, mondta Charles. Ha Tib és maga el tudnának jönni, alkalmunk lenne megismerkedni.

„Nagyon élénk élet van ott” – intett. „De ha nem csatlakozik hozzájuk, többé sohase lehet ott.”

„Jól van”, és sejtelmem se volt, mihez adom a beleegyezésemet.

„Írjon fel minket, majd ott találkozunk.”

Így a dátumot is körülbelül megállapítottuk. 1960. november 30.

A hagyományos egyháznaknál a nyelvekenzólás tekintetében folytatott kutatásaimat megnehezítette az, hogy valami titokzatosság vette körül. Bár voltak kivételek, mint például a Mauriceok, de a nem pünkösdiiek azt a tényt, hogy nyelveken szóltak, oly titokban tartották, mintha az atomról lenne szó. Tipikus az a válasz, amit 1960 elején kaptam egy levelemre, egy középső nyugati kisváros lelkészétől:

„Nagyon szívesen közölném önrel tapasztalataimat, a Szent Szellem vezetéséről, hogy Isten Királysága terjedjen. De mivel pillanatnyilag családommal együtt a Szent Szellemre vonatkozólag és az Ő munkálkodásával kapcsolatban vagyok, kérem kell, hogy a nevemet ne használja fel. „Ennek az évnek az elején ismételtén végződtek megbeszéléseim presbyteriánusokkal, baptistákkal nagy methodistákkal, akik elnyerték a Szent Szellem keresztségét, ezekkel a szavakkal: „Meg kell érteni, hogy ezt önnek csak bizalmasan mondom.”

Néha-néha megjelent egy cikk erről a tárgyról, de mindig személytelenül és nevek nélkül. Az Episcopalian Journal, (újság) „The living Church” például vezető cikkben a következőket írta:

„A nyelvekenzólás ma már nem valamelyik szektának a tüneménye. Köreinkben is megtaláljuk, úgy lelkészek, mint laikusok körében, tekintélyesek, akik a gyülekezetben jó névnek örvendenek. Ha a nyelvek tovább is így terjednek, megbotránkoztatják a szépérzékünket és sértik mélyen gyökerező előítéleteinket. De mi tudjuk, hogy oly egyház tagjai vagyunk, amelynek ilyen rázkódtatásokra szüksége van. Ha Isten ezt az időt választotta ki, hogy, mint Sterling püspök Montanából, mondja hogy a „püspöki tekintélyesség”-be dinamitot tegyen, úgy mi semmi hathatósabb robbanóanyagot nem ismertünk.” (Rövidített kivonat egy cikkből. 1960. Júl. 17)

Aztán robbant a dinamit. Hirtelen történt valami egy nagy episzkopális egyházban Van Nuys-ban (Kalifornia), valami, ami a nyelveket előtérbe hozta és elvonta a függönyt ez elől a titok elől.

Dennis Bennett atya sikeres volt. Londonban született, Chicagóban tanult, utána a szemináriumot látogatta ugyanott és 1953-ban átvette a létért küzdő episzkopalista egyházat Van Nuysban. Az ő vezetése alatt a gyülekezet állandóan nőtt, míg végül 2.600 tagja volt és négy lelkész foglalatzkodott benne.

Bennett atya úgy érezte, hogy személyes hitéletében hiányzik valami. Kilenc éves korában átélte a megtérést, mely melegséget és szeretetet hagyott benne, de erre később nem nagyon tudott eljutni.

1960-ban Bennett atyát egy szomszédos lelkész figyelmeztette, hogy megfigyelése szerint a gyülekezetében valami titokzatos megy végbe. Gyülekezetének két tagján csodálatos változás ment végbe. Ő mindig csak névleges keresztyéneknek tartotta őket, de hirtelen elkezdtek minden istentiszteletre eljárni, önként jelentkeztek minden feladatra, időben és adakozásban háromszor annyit tettek, mint azelőtt, barátait elhozták. Mikor Bennett barátja érdeklődött, megtudta, hogy azok ketten elnyerték a Szent Szellemmel való keresztséget és azzal együtt a nyelvekenzólás adományát, amit nem értettek. A gyülekezetben többen ugyanezt élték át és új életet és megtérést láttak rajtuk.

Bennett atyát elhívták, hogy menjen el és maga is győződjön meg róla. **Részt vett egy imaközösségen Szellemmel teli tagokkal, ami annyira nagy hatást tett rá, hogy imádságban kérte, hogy ő is megnyerje a Szent Szellem keresztségét.**

„Csakhogy”, mondta Bennett atya, „a keresztséget nyelvek nélkül szeretném megkapni.”

„Sajnáljuk”, mondták neki, „de a nyelvekkel együtt van csomagolva. Ugyanis a Biblia szerint ez a normális következmény.”

Bennett atya imádkoztatott velük magáért. Elnyerte a keresztséget, sőt a nyelvekenszólást is. Ettől a pillanattól kezdve semmi se volt úgy az életében, mint az előtt.

Mikor a gyülekezetének tagjai észrevették rajta a változást, és megkérdezték, elmondta nekik, mi történt. A következő hetek alatt 70-en kérték a gyülekezetéből a Szent Szellem keresztségét és meg is kapták. A gyülekezet legfontosabb tagjairól volt szó: az ifjúsági vezető, a nők vezetője, a segédlelkész. És mind, akik a keresztséget elnyerték, el voltak ragadtatva ettől az élményüktől.

Azonban mások másképp éreztek. A gyülekezet négy lelkésze közül ketten már elnyerték a keresztséget, a másik kettő azonban nem. Az a kettő erősen ellenállt és csakhamar csatlakoztak hozzájuk azok, akik hasonlóképpen gondolkodtak. A gyülekezetben mély szakadék keletkezett és Bennett atya látta, hogy itt valamit tenni kell, 1960. április 3-án prédikációt mondott az élményéről. Hogy az egyházában senki ne maradjon tudatlanságban, elmondta az egész történetet, azt is, hogy olyan nyelven szólt, amit maga nem értett. Ez sokaknak túl sok volt. Az egyik prédikátor az istentisztelet közben levetette a papi köntöst és kijelentette, hogy ilyen körülmények között nincs más választása, minthogy lelépjen. Az istentisztelet után a pénztáros is odalépett, Bennetthez és kijelentette, hogy lemond.

Másnap reggel az újságok is elmondták a történeteket. A tudósítokat ez nagyon érdekelte. Éjszaka elterjedt az országban, egy normális hagyományos egyházban nyelvekenszólás fordult elő és egyenlenséget, viszálykodást és szakadást idézett elő. A „Time” és a „Newsweek” hozta a tudósítást.”

Első benyomásom az volt, hogy ez 1960-ban azt bizonyítja, amit a pünkösdiek története mindig sejtetni engedett, hogy a nyelveken szólás az embereket viszálykodásba sodorja. Francis Eric Bloy püspök Los Angelesből kiadott egy pásztorlevelet, amelyben megtiltja a nyelvek használatát az egyházában. Bennett atyát Seattlebe küldték, ahol egy kis missziós egyházat bíztak rá.

Ez szerintem olyan volt, mintha egy lázítót el akartak volna tenni az útból. Írtam Bennett atyának, beszéltem neki a könyvemről, melyen dolgozom, és kértem, tudósítson a Van Nuysban történetekről.

Választ kaptam, amiről látszott, hogy titkárnő segítsége nélkül lett írva. „Kérem, nézze el a géphibákat”, kezdődött a levél, „magam írok és ez nekem nagyon rosszul megy.” Átfutottam a levelet és kerestem benne az egyéniség kulcsát, mely Van Nuysban annyi viszályt és egyenlenséget szerzett. Semmit sem találtam. Bennett atya Van Nuyst csak mellékesen említette. Minden igyekezete Seattle-beli gyülekezetére volt irányozva.

„A Szent Szellemről és a nyelvekenszólásról való bizonyágtétel ezen a vidéken lenyűgözően hatottak és éjjel-nappal el vagyok foglalva. Nem kevésbé volt szenzációs ez, mint a Szent Lukács gyülekezet új életre való ébredése, amit júliusban átvettem. Ebben a kis gyülekezetben ötvenen nyerték el a Szellem keresztségét. Mintegy 14 környékbeli lelkész nyelveken szólt. Istennek legyen dicsőség érte!

A hosszas levelezésben, ami köztem és Bennett atya között kifejlődött, sohase panaszkodott a bánásmódra, amiben Van Nuysban része volt. Sohase kelt ki azok ellen, akik nem voltak vele egy véleményen. Sokkal később megismerkedtem vele New Yorkban személyesen, és ezt a véleményemet megerősítve láttam (róla). Bár óriási energia elhivatásában állt, nyugodtnak és kiegyensúlyozottnak látszott, olyannak, akit a ma érdekel csupán és nincs ideje a tegnapi eseményeit felmelegíteni. Egyszer azt mondta, – és ez volt az egyedüli utalás a múltra:

„Természetesen megkíséreltem kikutatni, hogy miért éppen Van Nuysban szemeltek ki arra, hogy így a nyilvánosság elé állítsanak, mikor szerte az országban felekezetek százaiban élnek át Szellemmel való keresztséget, anélkül, hogy valaki megbotránkozna rajta. Az egyetlen magyarázat, amit találok az, hogy Isten embereket bizott meg, hogy Szent Szellemmel való élményeikről beszéljenek. Ebben a dologban Van Nuysban addig hallgattunk. Gondolom, az emberek most kezdenek élményekről beszélni.” Csakugyan így volt. Hamarosan alig tudtam feldolgozni a leveleket, amelyekben egyesek elmondják élményeiket, és alá is írták a nevüket. Mindenünnen írtak. A nagyon népes presbyteriánus egyházban New Jersey elővárosban

minden előljáró elnyerte a keresztséget. Ugyanabban az államban egy baptista gyülekezet tagjainak 85%-a elnyerte. Ugyanez történt Wheatonban (Illinois).

A Yale, Harvard, U.C. L.A., Stanford és Wheaton egyetemek diákjai imaközösséget alakítottak, ahol a Szent Szellem keresztségéért imádkoztak és el is nyerték.

Például Yaleben húszan férfiak, akik közül az egyik egy fakultás tagja, öt diakónus és kettő „Summa cum Laude” tanuló elnyerték a keresztséget és Szellemmel teli összejöveteleket kezdtek tartani.

Kutatásaim közben azt tapasztaltam, hogy a pünkösdi mozgalom kezdetben a tanulatlan emberekre tett nagy hatást. Ha azonban most megnézem a leveleimet, nagyon érdekes összeállítást találok a foglalkozásokról, ahol nagyrészt intellektüellek dominálnak.

Egyházak vezetői is nagyon sokszor értesítettek a felekezetekben történt pünkösdi történésekről. Angliából is sok értesítést kaptam vezető személyektől.

János pápa megválasztása óta a katolikus egyházban is új vélemény alakult ki a pünkösdi jelenségekről. János pápa ismételten hivatkozik a vatikáni zsinatra, mint „új pünkösdre.” Es ezzel a megjelöléssel olyan pünkösddöt akar megjelölni, ahol a Szellem karizmatikus kijelentése volt jelen, amilyenek a pünkösdi gyülekezetekben már régen felléptek, beleértve a nyelveket is.

Asztalomon tornyosodtak a levelek a világ minden részéből, amelyeket sok lenne felsorolni, de amelyekből láttam, hogy a pünkösdi mozgalom minden irányban és minden felekezetben terjedt. Tovább, tovább. Az áradat növekedőben van, mintegy 65 év alatt a pünkösdi forradalom az ajtóink előtt áll.

7. Fejezet

Lydia látogatása

De ha forradalomban él is az ember, fáradtságot kell vennie, hogy a mindennapi életben is részt vegyen. Elmentem a nyárvégi kiárúsításra és az elektromos fűnyírógépek árait tanulmányoztam. Tib a gyerekek téli ruhájára gondolt és mint minden évben, kétségbeesetten tapasztalta, hogy kinőtték.

A posta levelet hozott a „Keresztyén üzletemberek nemzetközi egyesületétől.” A mi nevünkre előjegyeztek két helyet a két hónap múlva tartandó összejövetelükre. Kérnünk kellett, hogy küldjenek csekket. Tehát Charles Maurice nem feledkezett meg rólunk. Az ő elbeszélése alapján a telefonon keresztül érdekesnek gondoltuk ezt a összejövetelt. De most halálosan unalmasnak látszott az egész és már sajnáltam, hogy belementünk a dologba. Egybecsaptam egy leértékelt újság-előfizetéssel az elintézetlen dolgok fiókjába. Mindkettő olyan volt, amit majd valamikor fel fogok venni. Egy napon!

Most majdnem mindennap beutaztam a városba, a vonattal. Elhatároztam, hogy különböző emberekkel felvételt készítek, azokkal akik nyelveken szóltak és szerettem volna néhány nyelvszakértőnek leforgatni, hogy lássam, mit szólnak ők a dologhoz.

Otthonunk Chappaqua-ban nagyon kiesett, hogy odahívjak valakit. Azért a magnófelvételeket a Guidepost New York City-beli irodájában tartottam.

A Guidepost alkalmazottai már nagyon jól hozzászórtak az energikus pütkösi személyiségekhez, akik eljöttek, hogy a magnóba beszéljenek. Első ízben így üvözölték a fogadó tisztviselőt: „Jó reggelt, nővér! Itt van Sherrill testvér?” még pedig jó hangosan. A válasz kissé fagyosan rezervált volt. De nemsokára már szinte örültek, ha valaki „nővér”-nek vagy „fivérnek” szólította őket, szinte örültek is ennek a kis változatosságnak az egyhangú irodában.

A felvétel miatt bevezettem látogatóimat a magánirodámban, ahol a magnó állt és becsuktam az ajtót. De ha azt hittem, hogy az alkalmazottakat kizárhatom a felhangzó hangokból, hát csalódtam. A pütkösdiek csodálatosan elfogulatlanok a nyelvek tekintetében. A hangerősség fokozódott, sajtóságos szótagok és ritmus ömlött a kis szobából, melyben vendégem és én ültünk, és a másik szoba csendjéből kivehettem, hogy ott felhagytak minden foglalatossággal és minden fül a zárt ajtóra van beállítva.

A „nyelvek” a kávészünetekben jó szórakozási téma lett és jobban érdekelte őket, mint a világ eseményei. Az írók és szerkesztők között a visszahatás a könnyed vidámságtól a nevetségig fokozódott. Eljött a születésnapom és a szokásos sütemény mellett, amit a hivatal ajándékozott, egy kis csomagot is találtam. Kis váza volt benne, rajta és körül görög betűkkel.

„Számunkra görög, John”, állt egy kis cédulán, mely a váza nyakára volt erősítve, „de csináld tovább a felvételeidet! Szívélyes szerencsekivánságaink születésed napjára!”

A gúnyolódás mindig csak tréfából történt. De én mégis a kételkedés kifejezésének vettem, amit sok kollégám érzett ez iránt a jelenség iránt, és ezt kifejezésre is jutattam végül velük szemben. Dina Donohue, részlegünk vezetője egy esős délután meg is mondta nekünk, mikor szendvicseket hoztunk az üzletből és a külső irodában egy asztalnál ülve fogyasztottuk. Bejelentette: „Én is tudok nyelveken szólni. Hallgassátok csak.”

Könnyen ment: sajtóságos, röfögő, értelmetlen hangokat és szótagokat adott ki, nagyon kifejezően adta elő, és hasonlított egy nyelvhez.

Körül tapsoltak Dina folyékony beszédén, de a csendben, ami követte, a titkárnőm azt mondta: „Megmondhatnád, hogy meg tudod különböztetni azt, amit Dina előadott attól, a 'nyelvtói', amit ezek az emberek beszélnek?”

Meg kellett vallanom, hogy én a magam személyében nem tudom.

Nincs-e itt az egész probléma összefoglalva? Nem a nyelvekenszólók próbálták-e meg, hogy csaljanak, vagy ők saját magukat csalták? Nem változtatták-e át a vallásos felindultság feszültségét és a hagyomány által indíttatva elvártak bizonyos eseményeket, Isten működését zagyvasággal pótolták, amit akárki tud imitálni?

Mialatt ezek a gondolatok viharzottak bennem, eljött hozzám látogatóba Lydia.

Lydia Maxamról már többoldalról hallottam. Leggyakrabban úgy írták le, hogy arisztokratikus. Philadelphiában élt, az episcopalista egyház tagja volt és egyike a kevés „nem pünkösdi”-nek, akik késznek nyilvánították magukat, hogy a magnómba nyelveken szóljanak.

Az első pillanattól kezdve, hogy az irodámban lépett, nagynak, méltóságosnak és mosolygósnak találtam.

„Csak egy feltétellel beszélek ebbe a készülékbe”, mondta mikor egyedül voltunk a kis szobában és megmagyaráztam neki a készülék működési módját. „Számomra a nyelvekenszólás mindig imádságot jelent, és a valóságban az is. Felhasználom önt, hogy egy problémáért imádkozzam, melyre a saját értelmem nem talál megoldást rendszerint egy imádságot valaki másért, akinek a körülményeit és komplikációit lehetetlen ismernem.”

„Tehát, ha ön azt akarja, hogy nyelveken szóljak, meg kell engednie, hogy egy valódi problémáért imádkozzam, legjobb, ha önre vonatkozólag, vagy valakiért, aki önhöz közel áll.”

Egy pillanatig gondolkodtam. Nem tudtam semmi különösen sürgősebbet, – de aztán eszembe jutott Tib kézírata. Egy elbeszélésről volt szó egy újság számára, ami felett már hónapok óta kínlódtam. Az egyik rész a másik után került papírkosárba. És éppen azon a reggelen mondta nekem, – közel a könnyekhez, mint ahogy munka miatt elkeseredve még nem láttam, – hogy holnap lejár a terminus és ő nincs közelebb a megoldáshoz, mint akkor, mikor a megbízást kapta.

Leírtam Lydiának a helyzetet. „Ön valami ilyenre gondolt?”

„Igen”, mondta. „Ha itt lenne a felesége, megkérném, hogy üljön le ott arra a székre. Aztán akkor a kezemet a fejére tenném, és kérném a Szent Szellemet, használjon engem csatorna gyanánt amin keresztül ebbe a helyzetbe belépjen. Azért fogok imádkozni, mert ez is az Ő ajándékainak egyike, hogy tegyen félre minden akadályt, személyes problémát, ami útjában áll a teljes megértésnek. Kérni fogom, hogy ezt a történetet az Ő saját dicsőségére használja fel. A nyelveknek csupán egy jelnek kell lennie arra nézve, hogy én az akaratomat és értelmemet az övének teljesen átengedem.”

Mivel azonban a személy, akiért az imádságot mondjuk, nincs jelen, Lydia úgy vélte, hogy más valaki foglalja el a helyét. Talán én leülnék a székre és Tib helyett elfogadnám az imádságot? Beleegyeztem és azonnal meg is tettem. A hallgatózók nem fognak zavarni ott az ajtók mögött? Hogy tudom majd személyesen átengedni magam egy dolognak, amiről oly vegyes érzelmekkel vagyok?

De már késő volt visszavonulni. Beállítottam a magnót, a széket az ablakhoz huztam, oly messze az ajtótól, amennyire csak lehetett, aztán leültem. Ugyanabban a pillanatban még rosszabb történet, mint a hallgatóság. Az ablakommal éppen szemben divatszalon volt, ahol kb. 15 leány ült a varrógépek mellett, akik, mint észrevettem, egyáltalán nem érdeklődtek a munkájuk iránt. Átellenes ablakunkat már éveken át feszült figyelemmel kísérték. De most első ízben volt ez számomra kínos. Lydia ellenben egyáltalán nem vette észre a környezetünket. Székem mögé állt, mindkét kezét könnyedén a fejemre tette és angolul kezdett imádkozni azért, hogy elháruljanak azok az akadályok, amik Tib termelő tevékenységét gátolják. Az egyik leány átellenből átnézett. Valamit mondott a mellette gépelő varrónőnek és már mindketten átnéztek. Becsuktam a szemeimet, hogy kizárjam a zavaró behatásokat. De ezáltal még rosszabb lett, mert most a lelki szemeimmel láttam, hogy az egész gyár személyzete az ablakhoz gyűlik, hogy megnézzék az elegáns dámát, aki a fickó kezdődő kopaszága felett imádkozik.

A helyzet komikuma túl sok volt nekem. Nevetni kezdtem, bár elfojtva, mert Lydia látható komolysággal imádkozott. És ebben a pillanatban, mikor én még mindig a nevetéssel küzdöttem, valami rendkívüli történet.

Anélkül, hogy a hangja megváltozott volna. Lydia elkezdett nyelveken imádkozni. És pontosan ebben a pillanatban én szó szerint meleg hullámot éreztem áramlani kezeiből a fejembe, majd gyorsan le a karomba és mellembé. Forróság érzete volt, a forróság hatása nélkül. Nem pirultam el és nem izzadtam. Olyan volt, mint mikor valaki egy óriási hőforrás közelébe megy, egy nagy kemence mellé vagy a napra, ahol azonban egyáltalán nem ég meg.

Ez éppen addig tartott, ameddig Lydia nyelvekenszólta, bár az érzés nem volt oly erős, mint az első pillanatokban. És hirtelen észrevettem, hogy sírok óriási könnyek peregtek le az arcomon, és nyakkendőmre estek. A könnyek éppoly keveset tettek a kedélyállapotomban, mint a hőség, amit a falon levő fűtőtest áraszt magából. A szemben levő épületben levő leányok jelenléte kínosan érződött a tudatomban. Nem mertem kinyitni a szememet, mert féltem, hogy velük találom magam szemközt.

Míg Lydia tovább imádkozott, mindig nagyobb zavar vett erőt rajtam. Lydia végül abbahagyta és levette kezeit a fejemről, a széket hirtelen eltoltam az ablaktól és sokáig babráltam a magnón. A külső irodaszobában elkezdtek kopogni az írógépek.

Lydia nemsokára elkezdett készülődni. Oly hűvös és higgadt volt, mintha a bál szezon megnyitására csevegtünk volna; de én csaknem egész nap egyedül maradtam a kis irodámban. Úgy éreztem, mintha olyan ember lennék, aki lehajolt, hogy megsimogasson egy kis macskát és helyette oroszlánt fogott. Mi volt az a hatalom, ami Lydia nyelvekenszóló imádságával oly kézzelfoghatóan érezhetően a szobába jött? Tévedtem volna, mikor ezt a jelenséget úgy néztem, mint ami valami másra való rámutatás? Volt benne és belőle valami titokzatos erő?

Tib este a vasútnál elém jött és olyan kifejezés volt az arcán, mint egy macskának, amely kanárimadarat fogott és megette.

„Mi van a kézirattal?”, kérdeztem, mialatt a kormánykerék alá csúsztam.

„El van küldve”, mondta és átlépett rajta. „Akkor dobtam be, mikor idejöttem. Igazán nem is tudom, mi okozott olyan fáradságot azon a histórián. Oly egyszerű volt, ahogy végül leírtam. Megpróbáltam komplikáltabbá tenni. Ma délután kezdtem hozzá és már meg is van. Ott volt az orrom előtt majdnem magától íródott meg.”

Nem meséltem neki semmit Lydia imádságáról. Nem is tudtam, hogy is tudtam ezt megtenni. Világos volt előttem, hogy ezen még sokat kell gondolkoznom, többet kutatnom és kísérletezmem, mielőtt valamit elmondhatok.

Étkezés után ezen az estén három kérdést irtam le, amelyekre választ akartam kapni:

1. Mond arról valamit a Biblia, hogy a nyelvekenszólásnak sajátos ereje van?
2. Miért nem alkalmazták oly sok évszázad óta, mikor olyan erő van benne?
3. Beszélnek azok, akik ma a nyelvekenszólást alkalmazzák, erről az erőről?

A Bibliával kezdtem. Másnap reggel elővettem a konkordanciámat és felfedeztem, hogy az Új Testamentumban körülbelül 30 helyen van szó a nyelvekenszólásról. De csak egészen felszínesen említi meg, és láttam, hogy a Biblia két különböző jelenségről beszél.

Az elsőt jól ismertem: a nyelvek „jelül” szolgálnak arra, hogy a Szent Szellem egy bizonyos hívőbe költözött be. Emellett a nyelvek mellékes jelentőséggel bírnak, csak azáltal van értékük, hogy valamire rámutatnak. A nyelveknek ez az alkalmazása az általunk ismert könyvek sorozatában első ízben Márk evangéliumában fordul elő. Jézust keresztrefeszítik feltámad a halálból és most megjelenik a tanítványainak, hogy parancsot adjon nekik, hogy az evangéliumot az egész világon prédikálják. „Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: ... új nyelveken szólnak” (Márk. 16,17.)

Mivel ezek Krisztus szavai, természetesen ezek a versek nagy tekintélynek örvendenek és a pünkösdiék nagyon nagyra értékelik őket. De nemsokára felfedeztem, hogy nincsenek általánosan hitelesnek elismerve. A „King James fordítás” visszamegy egy kéziratához, amit „Codex Alexandrinus-nak, azaz az Alexandriai kódex”-nek hívnak. Ez az 5. századból származik és tartalmazza ezt a verset. Korábbi kéziratok a 4. századból nem említik. Természetesen a 4. századból Jézus szavai részben szájhagyomány alapján lettek továbbadva, de addig még nem irták le őket. Talán az állandóan ismétlődő elbeszélések amelyek nagyszámú hívőtől eredtek, győzték meg az írókat, hogy ezeket a szavakat is az írásos örökségbe felvegyék.

Az Apostolok Cselekedetei, melyeket az első század vége felé írtak le és melynél nem fogadják el, hogy később toldásokat tegyenek, több ízben jelzi, a nyelveket, mint a Szent Szellem jelenlétének bizonyítékát. Számomra úgy látszik, hogy itt három dologra kell figyelniük.

1. A nyelveket elvitathatatlanul bizonyítéknak tekinthetjük arra nézve, hogy a Szent Szellem egy személyre, vagy egy embercsoportra szállt. „és elálméklodtak a körülméletésből való hívők (a zsidóságból) mind, akik Péterrel együtt jöttek, hogy a (nem zsidó) nemzet(beli)ekre is kitöltetett (kiáradt) a Szent Szellem ajándéka, mert hallották őket nyelveken szólni és magasztalni az Istent.” (Apcsel. 10,45-46.)
2. Éppannyira vitathatatlan, hogy a nyelvek annak a következménye, hogy a Szellem az emberen keresztül szól. „És megteltek mindnyájan Szent Szellemmel, és elkezdtek szólni másféle nyelveken, amint a Szellem adta nekik, hogy kimondják.” (Apcsel. 2,4.)
3. Maguk a nyelvek kevés figyelmet kaptak. Mikor Péter Cezareában a jeruzsálemi gyülekezetről beszélt, nem vett fáradságot arra sem, hogy a nyelveket megemlítsen, bár az nagy szerepet játszott az ottani történetekben. „Amikor pedig elkezdtem szólni, leszállt a Szent Szellem rájuk éppen úgy, mint mireánk is kezdetben” (Apcsel. 11,15.)

Ennyire jelöl tekintették a nyelveket a Szent Szellem eljövetele tekintetében. De mikor én Pál leveleit forgattam, megvilágosodott előttem, hogy ők ezt egészen más nézőpontból látták. Pál a nyelveket nem csak mint egyszeri kitöltetést nézi, hanem mint folytatólagos tapasztalatot. Számára ez nem csak fontos, mint Isten jelenlétének bizonyítéka, hanem, mert a gyülekezet az alkalmazása folytán bizonyos áldásokat kap. Ez a Szellemnek egy ajándéka a hívők használatára. Ezt a többi nyolc másik adománnyal együtt kell használni, hogy Isten népe épüljön. Pál szerint a nyelvek háromféle módon nyerhetnek különös értéket.

1. A nyelvek segítségül vannak, hogy Istent személyes imádságban dicsőítsük.
2. Segítségül vannak a hívőknek akkor is imádkozni, ha nem tudják, miért imádkozzanak.
3. A gyülekezeti imaórán a nyelveken szólás egy kijelentés volt, ami által – ha volt magyarázó – Isten egyenesen a hívőkhöz szólt.

Az első korinthusi levél 54 körül lett megírva. Pál Efézusban élt, mikor azt a hírt kapta, hogy a korinthusi gyülekezetnek nehézségei vannak. Szabálytalanságot és félreértéseket emlegetnek, amik a gyülekezeti életben előfordultak, még zavarok és rendetlenségek is vannak, a nyilvános imádkozásban, annak következtében, hogy a Szellem adományait, különösen a nyelveket, rosszul használják, leveleiben a tizenkettedik, tizenharmadik és tizennegyedik rész ajánlja ezeknek az alkalmazását. Különösen megemlékezik a nyelvekről. De ha Pál itt óvja a híveket, hogy kegyelmi ajándékaikat ne használják fel rosszul, egyidejűleg számunkra tisztán megmondja, hogy hogyan kell azokat alkalmazni. Átnéztem a három fejezetet és jegyzeteket csináltam.

Legelőször is felfigyeltem Pál álláspontjára a korinthusi eseményekkel kapcsolatban. Nem mutat elszármított meglepetést azon, ami „ott történt”. Azok az állapotok számára nem voltak ismeretlenek. Anélkül, hogy mélyebben belemerne úgy nézi azokat, mint krisztusi tudósítást, csak arra figyel, hogy minden jó rendben menjen tovább.

Pál a Szent Szellemet úgy tekinti, mint a nyelvek forrását. „de mindenkinek a Szellem megnyilvánulását haszonra (előbbrevitelre) adják, mert az egyik ugyan a Szellem által a bölcsesség szavát kapja, a másik pedig az ismeret szavát, ugyanattól a Szellemtől, egy másik a hithűséget ugyanabban a Szellemben, ismét mások a gyógyítás kegyelmi ajándékait kapják egyazon Szellemben, mások hatalmas csodatevő erők munkáit, mások a prófétálást, mások pedig a szellemek megítélését, ismét mások a nyelvek neveit, mások a nyelvek magyarázatát kapják,” (1.Kor. 12,7-10.)

Hiszi, hogy felhasználásuk Isten parancsa. „egyesekeket az Isten a (kihívott) gyülekezetben (ekklézsiában) először apostolokul rendelt, másodsor prófétáku, harmadsor tanítóku, azután csodatevő hatóerőket (hatalmat) adott, azután a gyógyítás kegyelmi ajándékait, segítőkészséget, kormányzóképeséget, **nyelvek neveit** adta,” (1.Kor. 12,28.)

De úgy tekinti a nyelveket, mint egyet a sok adomány közül, melyekben a Szent Szellem megnyilatkozik. Az egészben kilencet nevez meg:

- bölcsesség szava,

- (természetfeletti) ismeret szava,
- hit(hűség),
- gyógyítások kegyelem-ajándékai,
- hatalmas csodatévő (ható)erők,
- prófétálás,
- szellemek megítélése (megkülönböztetése),
- nyelvek nemei (fajtái),
- nyelvek magyarázata (tolmácsolása)

Pál az adományokat, a nyelveket is, Isten által bizonyos célra adott ajándéknak tekinti. „de mindenkinek a Szellem megnyilvánulását haszonra (előbbre) adják” (1.Kor. 12,7.)

A nyelvek feladata különösen abban van, hogy azt, aki használja, erősítse. „Aki a nyelveken szólás ajándékát használja, szellemileg erősíti és építi saját magát” (1.Kor. 14,4.)

Ha magyarázat kíséri, szintén azt eredményezi, hogy a gyülekezet épül. „..., amikor összejöttök, mindegyikőtök hozzon valamit. Az egyik énekeljen egy zsoltárt, a másik tanítson, a harmadik mondja el, amit Isten kijelentett neki, más valaki szolgáljon a nyelvek ajándékával, a másik magyarázza meg – de mindenkinek az legyen a célja, hogy szellemileg erősítse és építse a gyülekezetet!” (1.Kor. 14,26.)

De a nyelvek sem tartoznak a legnagyobb, legfontosabb adományokhoz, Pál a felsorolás végére teszi. „egyesekeket az Isten a (kihívott) gyülekezetben (ekkléziában) először apostolokul rendelt, másodsor prófétául, harmadszor tanítóul, azután csodatevő hatóerőket (hatalmat) adott, azután a gyógyítás kegyelmi ajándékait, segítőkészséget, kormányzóképeséget, **nyelvek nemeit** adta,” (1.Kor. 12,28.)

Pál a nyelveket az imádkozás egy formájának tekinti „Ha ugyanis nyelven imádkozom, szellemem imádkozik, de elmém gyümölcstelen” (1.Kor. 14,14.)

Ezt a formáját az imádkozásnak többnyire hálaadásnak és dicsőségmondásnak használja. „..., ha te csak szellemeddel mondasz áldást, vagyis a nyelveken szólás ajándékát használod, hogyan mondhatja rá a másik ember, hogy „Ámen”? Hiszen egyáltalán nem is érti, mit mondasz!” (1.Kor. 14,16.)

A nyelvekben lehetőséget lát az imádkozásra, mikor az értelme nem talál semmi kiutat. „Hasonlóképpen, a Szent Szellem is segítségünkre siet abban, amiben gyengék vagyunk. Hiszen sokszor még azt sem tudjuk, hogy miért és hogyan imádkozunk. A Szent Szellem azonban maga könyörög értünk, szavakkal ki sem fejezhető sóhajtásokkal. Isten ugyanis jól tudja, mi van a szívünkben, és azt is, mi a Szent Szellem szándéka. Mert ő Isten akarata szerint könyörög Isten népéért.” (Róma. 8,26-27.)

Nem elméletileg beszél hanem személyes tapasztalat alapján. Ő maga is sokszor használja a nyelveket. „Hálát adok Istennek, hogy a nyelveken szólás ajándéka bennem jobban működik, mint bárkinél közületek.” (1.Kor. 14,18.)

Nemcsak beszél, hanem énekel is nyelveken. „Dicséretet énekelek a szellemmel is, de énekelni fogok az értelmemmel is.” (1.Kor. 14,15.)

Nem várja, hogy a nyelvekenszólást mások megértsék. (A pünkösdiéknél ellenkezőleg, minden hallgató felismeri a saját beszédmódját.) Mert aki nyelveken szól, nem az embereknek, hanem Istennek beszél.

Nem hiszi, hogy a nyelvek mindenkinek megadatnak. „Vagy mindnyájan szólnak-e nyelveken?” (1.Kor. 12,30.) Értelem szerint ez negatív felelet. Nem, nem mindenki beszél nyelveken. A pünkösdiék rámutatnak, hogy Pál ebben a három fejezetben a nyelveket csak mint adományt említi és nem a Szellemmel való keresztség első jeleként. Az ő hite szerint, mindenki, aki ha röviden is, a megkereszteltetése pillanatában nyelveken szól, teljesen mindegy, hogy később megkapja-e adományként a mindennapi keresztyén élet ajándékaként.

Bár óv attól, hogy helytelenül használják meghagyja a korinthusiaknak, hogy nyelveken szóljanak. „Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken” (1.Kor. 4,5.)

és „a nyelvek szólását se tiltsátok” (1.Kor. 14,39.)

Ha az Új Testamentum írói a nyelveknek ezt a két jelentőségét, mint jelet és mint adományt ismerték, és azokkal olyan jelentős áldások jártak, miért tűntek el azok a gyülekezetekből?

Erre a második kérdésemre azonnal találtam választ: egyáltalán nem.

A keresztyénségben a nyelvek az évszázadok folyamán szerepet játszottak. Nem tulajdonítottak neki semmi értéket, valószínűleg Pál óvó figyelmeztetése miatt, amiket hangsúlyozott. Azok, akiknél előfordult, annyira hallgattak róla, hogy az előfordulására való utalást könnyen mellőzni lehetett. De amint keresni kezdtem, azonnal ott voltak.

Már a 2. század második felében néhány hívő panaszkodott amiatt, hogy a gyülekezet elvesztette gyújtótűzét. Montanus alatt egy ébredés arra indította keresztyéneket hogy új pünkösödöt várjanak és várják ennek kísérő jelenségeit, ahogy az első pünkösdkor volt.

Először kedvezően fogadták a Montanizmust, ketten a korai egyház legtekintélyesebb és legbefolyásosabb atyái közül, Tertullianus, Ireneus, úgy látták, hogy a mozgalomnak fontos mondanivalói vannak és támogatták. De mikor a nyelvek és más karizmatikus jelenségek léptek fel, Róma túlzásoktól félt. A montanizmust, istenkáromlás ürügyén kárhoztatták és Tertullianus és Ireneus befolyása sem tudta a panaszokat enyhíteni.

Más alkalmakkor is bukkantak fel adományok, ahol nem lettek kárhoztatva.

Augustinus, aki a 4. században élt, írja: „Mi még mindig azt tesszük, amit az apostolok, mikor a samáriabeliekre kezüket tettek és a Szent Szellemet rájuk kérték. Elvárjuk, hogy a megtértek nyelveken szóljanak.”

Szintén a 4. századból értesülünk, hogy St. Pachomius, az első keresztyén kolostor alapítója egészen jól beszélt görögül és latinul, holott egyiket sem tanulta. Ez a titokzatos képesség, hogy nem tanult nyelvet beszél valaki, felbukkan a 14. és 16. évszázadban is St. Vincent Ferrer-nél és Xavieri szent Ferencnél.

Nagy ébredéseknél megjelennek a nyelvek. A korai Waldensek ismeretlen nyelven beszéltek, éppúgy a janzenisták, kvekkerek, a sékerek és a methodisták. „Mialatt az Úrra vártunk”, írja W. Braithwaite, egy tudósításában egy kvekker összejövetelről, „gyakran kitöltöttet reánk a Szent Szellem és mi új nyelveken szóltunk.”

A 19. század kezdete óta több eredeti forrás anyagot találtam a könyvtárban, amik mind a nyelvekre utaltak.

Skócia, 1830. Mary Campbell egy fiatal lány misszionáriusnő szeretett volna lenni. Mialatt egy este ismerőseivel együtt imádkozott, ismeretlen nyelven kezdte szólani. Először azt hitte, hogy ez egy nyelv, ami a missziói munkájában segítségére lesz, de többé sohase tudta újra csinálni.

Anglia 1834. Egy fiatal, modern prédikátor a londoni presbyteriánus egyháznál, Edward Irving, a gyülekezetében nyelveken szólókat fedezett fel.

U.S.A. 1854. Egy bizonyos V. P. Simmons nyelvekről tesz említést New England-ben. Ugyanabban az évben Mathewson presbiter nyelveken szólt, és E. Burnham magyarázta.

U.S.A. 1855. A normanok Nauvoo-ban Illinois, az ő kolóniájukban nyelveken szóltak. A hitcikkelyük 7. részében kimondják: hisznek a nyelvekben, bölcsességmondásban, kijelentésekben, víziókban a gyógyításokban és a nyelvek magyarázásában.

Oroszország, 1855. Mélyen a cári Oroszországban a görög orthodox egyházban pünkösdi jelenségek voltak.

Anglia. 1873. Moody prédikációja folytán nyelvek szólások jelentkeztek. Moody Sunderlandban volt és R. Boyd ezt írta róla: „Mikor beléptem a helyiségbe, a gyülekezet szinte tűzben égett. A fiatal férfiak nyelveken szóltak és prófétáltak. Mit jelenthet ez? Nem mást, mint hogy Moody ezen az estén beszélt nekik.”

U.S.A. 1875. R.B. Swan gey Providence-beli pap, írja: „1875-ben az Úr elkezdte kiönteni az Ő Szellemét. Feleségem és én együtt, másokkal közösen beszéltünk az „ismeretlen nyelven”.

U.S.A. 1879. Arkansasban W. Jethro Walthall beszélt nyelveken. „Nem is tudtam, hogy a Bibliában ilyen tanítás van a Szellem keresztségéről, és a nyelvek szólásról” írta.

Örményország, 1880. Kara Kalában az örmény presbyteriánusok között erős pünkösdi mozgalom van nyelvekenszólással.

Svájc 1880. Maria Gerber értesít, hogy különösen nagy örömet ír, mikor mint írja „izzó szívemet átadtam a Szellemnek”, szellemi énekeket énekelt olyan nyelven, amilyent sohasem tanult. Később Amerikába jött, anélkül, hogy angolul tudna. Mikor egy napon beteg barátnőjéért imádkozott, mindkettőjük csodálkozására hibátlan angol nyelven csak úgy ömlött ajkairól a szó.

Az a különbség az alkalmasszerűen megjelenő nyelvekenszólás és a pünkösdi mozgalomban megjelenő nyelvek között, amelyek a 20. század elején kezdődtek, látszólag abban van, hogy Charles Parham-ig és az ő biblia-iskolájáig Stone's Follyban senki se tulajdonított jelentőséget a nyelveknek. Nem tettek kísérletet, hogy lefordítsák, és nem volt evangéliumi mozgalom, kívánság, hogy ezt felébresszék. A nyelvek elszigetelt jelenség maradtak, véletlenül történtek és nem figyeltek rá. De megmaradtak.

8. Fejezet

Miért kell törekedni a nyelvekenszólásra?

Lydia látogatása után harmadik feladatomban tartottam, hogy mindegyik általam is ismert nyelvekenszólóval értekeztem, hogy megtudjam, ennek gyakorlása az életükben olyan változást idézett-e elő, amire a normális angol imádkozás által nem juthattak volna el. Még emlékezetemben volt az a titokzatos meleg hullám amely Lydia kezéből a fejembe áradt és arra, hogy az ima, melyet Tibért mondott, hazatérésemkor oly csodálatos választ kapott. Mindez véletlen volt-e és talán egy kis beképzelt részemről, vagy mások hasonló tapasztalatokat tettek?

Az első természetesen mindig az volt, ha pünkösdieket kérdeztem, hogy a nyelvek milyen hatást tettek rájuk: „Biztossá tettek engem abban, hogy elnyertem a Szent Szellem keresztségét.” Parham és tanítványai ezt a bizonyosságot keresték, mikor hosszú bibliatanulmányokat elkezdtek és egy hívőre nézve kétségen kívül felbecsülhetetlen értéket jelent, hogy egész bizonyos benne, hogy Isten az Ő Szellemét számára kinyilvánította. A pünkösdiek azt hiszik, hogy a nyelvekenszólás ezt a bizonyosságot adja meg; van tényleg egy dogmájuk, hogy a Szellemkeresztség mindig a nyelvekenszólással van egybekötve.

A hívők keresztsége, – mondja az Isten Gyülekezete törvénye – akkor nyer bizonyosságot, hogy ha a más nyelveken szólás fizikai jelensége bekövetkezik, amint Isten Szelleme azt nekik adja. Az „Isten egyháza” hitvallása alapján véve ugyanezt mondja.

„Hiszünk a nyelvekenszólásban, amint azt a Szellem adja és ez a Szent Szellemmel való keresztség kezdeti jele.”

De felfedeztem, hogy a pünkösdieken kívül erről nincsenek úgy meggyőződve, – még olyanok sem, akik Szellemkeresztségük pillanatában maguk is nyelvekenszólóak.

Larry Christenson lutheránus lelkész, a San Pedrói Trinity egyház papja, Kaliforniában, mondja, ami valószínűleg a legtöbb nem pünkösdie nyelvekenszóló véleménye. Az Apostolok Cselekedeteiben előforduló Szellemkeresztségre vonatkozólag kérdezi:

„Azt jelenti ez, hogy mindenki, aki elnyeri a Szent Szellemet, nyelveken szól, és hogy ha nem beszél nyelveken, nem kapta meg? Nem hiszem, hogy az írás alapján ezt mondani szabad lenne. De azt hiszem, hogy az Apostolok Cselekedetei segítségünkre van egy példával:

1. A Szent Szellem elnyerése bizonyos életbevágó pillanatnyi élmény.
2. Egy egyszerű, Isten által rendelt út a Szent Szellem adományának jeléül abban áll, hogy az ember hitben felemeli a hangját és a Szent Szellem indítására új nyelven kimondja.

Egészen ellenkező állásponton állnak azok a hívők, akik meg vannak győződve arról, hogy elnyerték, a Szent Szellem keresztségét és mégis azt hiszik, a nyelvek nem tartoznak oda. Ezek közé tartozik Dr. E. Stanley Jones. Tib és én beszéltünk ezzel a tapasztalt indiai misszionáriussal az érzései felől erre vonatkozólag, és később kaptunk tőle egy levelet, melyben leírja egy élményét egy látogatása alkalmával az Asbury Collegeben, Wilmore, Kentucky így ír:

„Három vagy négy diákkal együtt az egyik szobában imaösszejövetelt tartottunk. Nem voltunk különösebben felindulva, sem nem vártunk semmit, mikor hirtelen elteltünk a Szent Szellemmel oly hatalmasan, hogy szó szerint levert a lábunkról. Az éjszaka hátralévő részében nem aludtam, csak fel-alá járkáltam és őt dicsőítettem. A következő három nap alatt nem volt tanítás, mindegyik átváltozott imaösszejövetellé. Emberek, akik a vidékről bejöttek, megtértek, még mielőtt az auditoriumban jöttek volna. Térdreestek az iskola környékén és megtértek. Nem volt prédikáció, csak ima és bizonyágtételek szabadulásról és győzelemről. Minden tanuló megtért.

Kérdeztem magamban, mit jelent ez? Aztán nemsokára kitaláltam. Ezzel a hazahívással életem munkájára készítettem elő. Megkaptam az „igent” a misszionáriusi hivatásomhoz.

A Szent Szellem jelei? Maga a Szent Szellem volt a jel. Semmi más jelet nem kerestünk és nem is volt rá szükség. Bizonyosság után érdeklődni annyi lenne, mintha a napra akarnék bizonyosságot keresni fényes délben. Senki se beszélt nyelveken, mert ezt nem tanították.”

A vélemények a nyelvekenszólást illetően a Szent Szellem jelenléte tekintetében a „lényeges”-től „segítségül van”-on keresztül a „szükségtelen”-ig terjednek.

De el kell fogadnunk, hogy a nyelvek még más célt is szolgálnak, mint a Szellemmel való keresztség bizonyossága. Mikor Pál mint adományról beszél róla, összeköti azzal a képességgel, hogy Istent dicsőítsük.

Volt egy érdekes alkalmunk a nyelveknek ezt a funkcióját összehasonlítani egy tapasztalattal, mikor egy Yale egyetemen diákkal beszélgettünk. Robert V. Morris tagja volt a Yale Christian Fellowship-nek és vallásos életét aránylag állandóan megtartotta, eltekintve attól, hogy a dicséretadást nem bírta.

Emlékezett rá, hogy egy este hogyan szakadt meg az imaóra az egyetem diákjai között, mikor rajta volt a sor, hogy folytassa. Szokás szerint fordulatot használt, mely ezzel végződött: „Dicsérünk Téged, imádunk Téged.” Ekkor hirtelen szünetet tartott.

„Nem ez nem helyes”, mondta nyíltan. „Nem is tudom, mi az: Istent imádni.”

Ámbár tudta, mit jelent valamiért köszönetét mondani. És gyakran volt telve elragadtatással ha szép orgonazenét hallott az istentiszteleten, vagy egy szép színes üveget látott. De Isten dicséretét a saját erejéből nem tudta véghezvinni, nem, mert bizonyos dolgot művelt, vagy emberi igyekezettel törekedett rá, ezt a barátaival szemben meg tudta tenni.

Nem sokkal ezután történt a Yale-en az, amit az újságok az egész országban annyira terjesztettek. Sokan a fiatalok közül elnyerték a Szent Szellem keresztségét az adományokkal együtt, beleértve a nyelveket is. Bár az újságok főképpen a nyelvekről írtak, mert azokból tudtak a legjobb Storykat csinálni, Bob Morris és a többiek nem nagyon törődtek vele, mert érezték, hogy a bölcsesség mondása és a gyógyítás, mindenekelőtt a szeretet gyümölcsei, melyeket a Szellem a csoportra kiöntött, sokkal fontosabbak. De Bob személyes hitéletében egészen speciális hézagot töltöttek be a nyelvek.

„Számomra”, mesélte Bob, „adatott, hogy a nyelvek adománya a dicsőítés adománya lett. Miközben ezt az ismeretlen nyelvet, melyet Isten ajándékozott nekem, mondom, úgy éreztem, hogy bennem tiszta, zavartalan szeretet, tisztelet és imádat ébred, amit azelőtt az én kigondolt imádságom közben nem tudtam érezni. Dicséret és imádat alapján véve nem megfogható dolgok; a nyelvekenszólás imádsága nem értelemmel kigondolt imádság. Feloldoz bizonyos dolgoktól való függőségünkől és lépésről-lépésre lép a lelkünk előre egy direkt megfogható Isten felé. Úgy, amint egy emberi személyiséget működésének teljességében észreveszünk, anélkül, hogy az egyes vonásokat megfigyelhetnénk, amiből az összhatás előáll.”

De ez az új imaforma csak akkor állt elő, ha Bob nyelveken imádkozott. Azonnal észrevette egy új képességét, Isten angol nyelven való dicsőítésére és magasztalására. Gyakran kezdett imádkozni nyelveken. Érezte, hogy mint hullámsík felé benne ez az új képesség, aztán átváltott angolra, s amalett megfigyelte, hogy egész imaélete megváltozott.

„Új képességet fedeztem fel, a Jézus Krisztusban kinyilatkoztatott Istent dicsérni”, írta a Trinity c. újságban a mindenfelé feltámadt érdeklődésre, amit a Yale egyetem eseményei indítottak el.

„Nemcsak érthető köszönetnyilvánítás, hanem magasztalás, mely ismeretlen mélységből áramlik fel nem érthető, hanem az énünket teljesen betöltő” módon.”

Aztán még valamit hozzátett. „Nagyon jelentős testi és szellemi erőt nyertem a mindennapi élet feladatainak elvégzéséhez.”

Pál szerint is megvan a nyelveknek az a tulajdonsága, hogy megsokszorozza a testi és szellemi erőnket. „Aki a nyelveken szólás ajándékát használja, szellemileg erősíti és építi saját magát” (1.Kor. 14,4.)

Van egy barátunk, David Wilkerson, aki mindennap Staten Island és Manhattan között utazik New Yorkba. Ez a hajóút csaknem félórát tart és a munkával túltelített napon nagy idővesztést jelentene. De Wilkerson az időt a hajón nyelvekenszóló imádságban tölti. Mindenekelőtt a dolgait mind átgondolja,

amikért imádkoznia kell, köszönetét kell mondania. Bob Morrissal ellentétben mindent átvonultat a lelkén és minden csekélységért angolul dicsőíti Istent. Amellett érzi, mint fokozódik lelkében az öröm érzése. Tudatában van annak, hogy szeretik, gondoskodnak róla.

Mindenben, ami vele történik, egy tervet, célt ismer fel. És mialatt megkísérli, hogy hálájának kifejezést adjon, hirtelen akadályhoz érkezik a beszédben. Normális beszéde nem tudja kifejezni, amit érez. Az többé nem felel meg annak a nagy „Ő”-nek, aki felfigyelt rá.

Ezen a ponton áttör egy közösségbe, ami nincs szavakkal elhatárolva, Szellem és értelem elkezd Istent dicsérni.

Nem történhetett másként: Mikor David végül Manhattanba ér, változás ment végbe benne. Testileg és szellemileg felüdült. Bátoritást érez és késznek érzi magát lehetetlennek látszó feladatok elvégzésére, megerősödött és felfrissült, hogy mindennel találkozzon, ami a nap folyamán előfordulhat. És ez gyakran fontos volt, mert David ifjúsági munkát végzett az utcagyerekek között New York siktároraiban – olyan munkát, melynél kábítószeres tizenévesekkel, fiatal prostituáltakkal, gyilkosokkal és néhányal a világ legelkelvetlenítőbb problémájával találja magát szemközt.

Itt van néhány más hasonló felelet a nyelvekkel való kérdéseim értékére vonatkozólag.

„Mi a célja a nyelvekenszólásnak? Erre csak ezt felelhetem: Mi a célja egy nefeleicsnek? Vagy mi a célja a naplementének? Egyszerűen a felüdülés, kimondhatatlan öröm és ezzel együtt egészség, békesség és nyugalom, szabadulás a feszültségektől, és terhektől.” (Marianne Brown Parkesburg, Penns.)

„Gyakran”, nagyon gyakran, „utaznom kell a távolsági buszon vagy repülőgépen. Sokszor éjjelen át is ott vagyok. Ezt nem ajánlom úgy, mint egy jó matracot. De van egy titkom: Abban a pillanatban, mikor a szemem lehunyom, elkezdek Szellemben imádkozni. Egész éjjel így imádkozom, néha felébredek, majd újra elalszom, mindig imádkozva. Másnap reggel friss és erős vagyok és kész vagyok egész nap dolgozni.”(David du Plessis, Oakland, Kalifornia)

„Mikor elkezdtem nyelveken imádkozni, 20 évvel fiatalabbnak éreztem magam és azt mondták, úgy is nézek ki. Öntudatom nem tudja, mit mondok, de tudatalatti énem öntudatlanul és kétségtelenül tudja, mert éppen az történt, amit Pál mond: „Aki nyelveken szól, magát építi.” Felépülök, örömet, bátoritást, békét kapok. Isten jelenlétének érzését. És többé nem vagyok gyenge ember, akinek mindenre szüksége van.”

W. T. Sherwood 75 éves prédikátor St. Petersburgban, Florida (Episkopalista). Mikor 10 évvel ezelőtt elérte a nyugdíjkorhatárt, azt írta, hogy nagyon örül neki. Évek óta testileg gyenge volt, állandóan fáradt és energiátlan. Közben azonban átélte a Szent Szellemmel való keresztséget és ezzel élete legproduktívabb éveit.

A Biblia a nyelvekenszólással való imádságot azonkívül is ajánlja, mikor a saját értelmünkkel nem is sejtjük mit kell kémünk egy bizonyos helyzetben (Róma. 8,26-27.)

Lydia Maxam láthatólag erősen ráhagyatkozott a nyelveken való imádkozás ezen módjára, mikor másokért közbenjárt, abban a tudatban, hogy mily keveset tudhat annak helyzetéről a valóságban. Kérdeztem magamtól, hogy mások, akik így módon nyelveken imádkoznak, ezt szintén alkalmazzák?

Itt van egy részlet egy levélből, amit egy pszichológustól kaptam:

„Minden reggel, mielőtt a napi beszélgetőórák megkezdődnek, – írja a doktor, – feleségemmel egy ideig együtt imádkozunk. Imádkozunk a saját dolgainkért, aztán a páciensekért, akiket ezen a napon látni fogok. A saját problémáink után megemlítjük nézeteinket azokról és megjegyzéseket fűzünk hozzájuk és ugyanezt tesszük a betegekével is, megjegyezve, mi az én saját véleményem róluk, orvosi és pszichológusi szempontból. De ha tudatában vagyunk annak, hogy a lelkibetegségek mennyire ellenállnak, nyelvekenszóló imádságot csatolunk hozzá. Gyakran elcsodálkozom a gyógyító erőn, ami ezekben az imádságot követő beszélgetési órákban megnyilatkozik.”

Egyike a legcsodálatosabb példának, amikről tudok, ahol az értelem szinte megtagadja, hogy a szükségben imádkozunk, az, amit William C. Nelson elmondott. Nelson lelkész most kiadója az amerikai baptisták folyóiratának, a Frontiers-nek. De abban az időben, mikor ez megtörtént, lelkésze volt a massachusettsi baptista egyháznak Whitmann-ban.

1959 őszén megszólalt az ágya melletti telefon. Miközben álmosan a kagyló után nyúlt, egy nő hangját hallotta, aki bemutatkozott, mint egy közeli kórház ápolónője. Autóbaleset történt, folytatta a hang.

„Itt van Carol Vinall. Az anyja mondta, hogy önt hívjuk. Legjobb lenne, ha azonnal jönne, ha lehetséges. Az orvos nem hiszi, hogy még csak egy óráig is él.”

„Jövök.”

Bill felkapkodta a ruháit és rohant a kórházba. Jövetelét várták és azonnal a harmadik emeletre küldték. Az óra az átellenes folyosón 3:15-öt mutatott.

„Itt van”, mondta a nővér.

A 13 éves Carol az élet legcsekélyebb jele nélkül feküdt a rácsos ágyban. Anyja az ágy mellett állt. „A homlokát összetörte”, mondta Billnek. „Még nem mozdult, mióta itt vagyok.” Carol nyilván egy szélvédőtől sérült meg. Az orvos azt mondta, hogy az agya sérült meg. „Azt mondják, ha túléli”, mondta Vinallné, „nem lesz többé normális.” Bill tudta, hogy imádkoznia kell. Ő volt a papjuk. Vinall-nénak joga volt hozzá, hogy segítséget és vigasztalást várjon tőle. De mit is imádkozzon?

Ránézett Carolra és érezte, hogy a doktor véleménye az egyórát illetőleg túl sok volt. A lánykán még rajta voltak a ruhái. Fekete pulóvere összetépvé, vérrel volt bemocskolva. Haja, amit kifésültek a sérült homlokából, véres volt. A varratok, amikkel a vágásokat hamarosan összevarrták, dagadtak és gyulladásozások voltak.

És tudta, hogy a legsúlyosabb sebeket nem is látja. A koponyában mélyen benn, amely az agyat körülveszi, a csontok el voltak törve. Milyen károsodás érte az agyat? Van-e joga testi gyógyulásáért imádkozni, mikor úgy néz ki az egész, hogy Carol valamikor inkább néz ki növénynek, mint emberi teremtnésnek?

Mégse tudott azért imádkozni, hogy meghaljon!

Bill odament hozzá és kezét a testének egyik részére tette, amely látszólag nem volt megsebezve, a jobb karjára. Emberi, negatív gondolatok ötlöttek fel benne. „Uram”, mondta, „segíts engem, hogy tudjam, hogyan kell imádkozni.”

És azonnal gondolataiba ötlött egy bibliai vers. „...Hiszen sokszor még azt sem tudjuk, hogy miért és hogyan imádkozunk. A Szent Szellem azonban maga könyörög értünk, szavakkal ki sem fejezhető sóhajtásokkal. Isten ugyanis jól tudja, mi van a szívünkben, és azt is, mi a Szent Szellem szándéka. Mert ő Isten akarata szerint könyörög Isten népéért.” (Róma. 8,26-27.)

Mennyire illettek ezek a gondolatok a helyzethez! Bill mélyen fellélegzett és elkezdett nem az értelmével, hanem csupán az ajkaival és nyelvvel imádkozni. Nem törődött emberi kételkedéssel, csüggedéssel, használta a hangokat, amit neki Isten adott. Teljesen átadta az imádságot a Szent Szellemnek, mert tudta, hogy Carolt az jobban szereti, mint akármilyen ember tudná. Bill érezte a sajátos ellentmondást: amilyen mértékben ő átadott és passzív tud lenni, annyira tud csatornája lenni Isten cselekvő hatalmának.

Bill így imádkozott a Szellemmel mintegy 15-20 percig, nyugodtan suttogva. Csak bizonytalanul érzékelte a helyet maga körül, az állólámpát, a falra vetett fénysugarakat, az üveget az orvossággal, a sátrat, a vérrel telt tartályt, míg Carol ágya mellett voltak, és a szobában levő többi beteget, akik hallgatagon, tágra nyílt szemekkel néztek rá. Érezte, hogy Vinallné is feszülten figyel rá. De mindenekelőtt két dolgot vett észre, amik a saját bensejében végbementek. Meleg áramlatot érzett magán át a kislány felé áramlani, akinek karját az ima alatt gyengéden érintette. És érezte a különös, erős bizonyosságot, amely pillanatról pillanatra erősebb lett: a szilárd tudatát annak, hogy Carol ismét egészséges lesz.

Aztán Carol megmozdult.

Ez volt minden. Csak egy kis futó mozdulat, az életnek egy lehelete, mely a kis testet érintette, aztán elmúlt. De ez bátorságot öntött Billbe, hogy azt mondja, ami a szívében énekelt, azt amiről biztos volt, azt, amit tudott:

„Vinnal asszony, Carol meggyógyul.”

Mikor ezeket a szavakat kimondta, szinte nevetségesként hatottak. Hát honnan tudná ő? Egy ápolónő hajolt az ágy fölé. Anélkül, hogy zavartatni engedné magát, folytatta a légzési és cseppekkel való táplálási rendelkezéseket.

A folyosón 3:45-öt mutatott az óra. Bill éppen egy félórája volt ott. Számára sokkal hosszabbnak tűnt. Vinallné vele együtt ment a hordszékhez, mintha ott akarna lenni az egyetlen eszköznél, mely hallotta a reménytelős szavakat. Ott a lelkész még egyszer azt mondta neki, amit ő maga sem értett:

„Carol ismét egészséges lesz.”

És Billnek igaza lett.

Tizenkét héttel később Carol ismét iskolában volt. Ma, öt évvel a baleset után Carolon nem látszik egyéb, mint néhány hajszálvékony sebhely az arcán és a karján. Nelson azt hiszi, hogy ma éppen olyan igaz, mint régen, amit Pál a rómaiaknak írt, hogy ha nem tudjuk, hogyan imádkozzunk, „a Szellem segítségére jön a mi erőtlenségünknek.”

A negyedik és utolsó igénybevétel, mely a nyelvekről a Bibliában említve van, – a hozzátartozó magyarázat ajándékával – eszköz Isten számára, hogy érintkezésbe lépjen egy olyan csoporttal, mely az ő imádságára gyűlt össze.

Nyíltan meg kell mondanom, hogy a nyelveknek ez az egyetlen alkalmazása a nyilvános imádkozásban, ahol ez az adomány ma használatos, gyanúsak tűnik előttem. Eddig nagyon sok pünkösdi istentiszteletet látogattam meg, és jegyzeteket készítettem.

„Zavar”, írtam az egyik istentisztelet után, „hogy ezek az emberek oly hangosan és monoton hangon beszélnek, mikor nyelveken szólnak vagy magyaráznak. Csaknem úgy tűnik, mintha önkívületbe esnének, aminek azt kellene jelentenie, hogy csakugyan a Szellem szállta meg őket. Vagy azt is jelenthetné, hogy legalább is azt a látszatot akarják kelteni.”

Egy másik estén csak ennyit írtam: „Nagyon színészes.”

Megfigyeltem, hogy gyakran nincs semmi összefüggés a nyelveken átadott üzenet hosszúsága és a magyarázat között. Gyakran úgy éreztem, hogy a magyarázat (amit gyakran a lelkész adott), csak azért következett, mert Pál ragaszkodott hozzá, nem egyéni indítás folyományaként. Rendszerint elcsodálkoztam a magyarázat tartalmán. Csaknem mindig titokzatos volt: „... az utolsó napokban, azon az úton menni...” „... az Úr útjain menni.” Az is nyugtalanított, hogy csaknem kizárólag János idejéből való angolsággal beszéltek. Miért kellett Istennek, ha tényleg Ő közvetítette ezeket a közléseket, innen-onnan való emberekkel érintkezésbe lépni és nem használja a mi itteni és jelenlegi nyelvünket?

Aztán egy délután személyes élményem volt Istennek ezzel a fajta üzenetével amire ezután mindig gondolnom kellett, ha erről jutott valami az eszembe. Tib és én egy összejövetele voltunk Philadelphiában a „szombatos csoportban”, mely mozgékony és szervezetlen csoportja a nyelveken szóló keresztyéneknek többnyire hitvalló egyházakból, akik havonta egyszer a Franklin Benjamin szállóban egy terem bérelnek, hogy egézsnapos összejövetelet tartsanak szellemileg megszentelt imádságban.

Azon a héten, mielőtt odautaztunk, elhatároztam, valamit, ami azóta sok bosszúságot okozott nekem. Egy fiatalember volt belekeverve, akivel egy újságcikk miatt találkoztam, néhány évvel ezelőtt. Mialatt ifjúsági bűntettekről szóló cikkemnek anyagot gyűjtöttem, véletlenül részese voltam annak, hogy ő és néhányan mások is egy tolvajlás miatt őrizetbe lettek véve. Azóta hogy-hogy nem érintkezésben voltam a családjával, álláshoz segítettem Őt és már kétszer behívtak tárgyalásra, mert a munkahelyén lopás miatt vád alá került. Most ismét letagadhatatlan bizonyítékok alapján ismét fogságban volt és szomorú szívvel jutottam annak tudatára, hogy kiszabadítási kísérleteim, és közbelépésem a következmények ellen nem voltak az ő érdekében helyesek.

Hosszú és nehéz eset volt, amelybe gyülekezeti tagok és más ismerősök is belekeveredtek, de tulajdonképpen én szántam rá magamat és meggyőződés és kétségek között imbolyogtam. A fiatalember családtagjai írtak nekem és engem vádoltak, hogy szélkakas módjára viselkedem és mindenféle más alig letagadható tulajdonságokkal vádoltak.

Mindenesetre ezen a hétvégen Philadelphiába utaztunk. Az első órák alatt – míg a 11. emeleten egy szobába menekültünk egy csoporthoz, – az összejövetel úgy folyt, mint máskor, amelyeken részt vettünk. Aránylag sok nyelvekenszóli imádság volt, mégis személyes ima. Vagy egyesek imádkoztak magukért, vagy kis, három-négy emberből álló csoportok „szolgáltak” egymásnak kölcsönösen.

Azonban hirtelen a methodista prédikátornő lépett a helyiség közepére és kijelentést tett nyelveken, mely egy-értelműleg és az egész csoportnak szólt. Pillanatnyi csend állt be. Akkor egy férfi hangja hallatszott. A helyemről nem láthattam, de a hangjában nem volt nyoma sem az elragadtatásnak vagy a józanság hiányának. Egyszerű, modorossággal ezt mondta teljesen nyugodtan:

„Ne aggójd. Örvendek annak az álláspontnak, amit elfoglalsz. Ez számodra nehéz, de valaki másnak sok áldást fog hozni.”

Ezek a szavak leírhatatlan súllyal nehezedtek rám. Tudtam, hogy rám vonatkoznak, különösen rám, éppen most. Igen, általuk bátorságot kaptam, hogy az elkövetkezendő hetekben az erős ellenállás dacára kitartsak álláspontom mellett. Azóta megmutatták az események, hogy ez helyes volt, ezen a módon ezt a különleges problémát megközelíteni. A nyelvek tekintetében feltett kérdéseimre igen lényeges volt az az abszolút biztonság, amit bennem az üzenet és annak magyarázata ébresztett. Egyszersmind megállapítottam, azt a tényt, hogy ezek Istennek hozzám intézett szavai voltak, ez olyan biztos, minthogy most előttem az írógép áll.

Természetesen később mindenféle lehető más jelentéssel is játszottam, amivel a szavak bírhattak volna. De ezzel nem tudtam az abban az időben rajtam erőt vett érzelmeket elmagyarázni. Itt volt valami, amit nem olvastam Pál leveleiben és amit nem is gyaníhattam, hogy Isten az üzeneteket a hallgatójuk által érzett meggyőződéssel is kísérheti.

Természetesen nem igyekeztem komolyan arra, hogy elhessegessem ezt a meggyőződést. Egy személyesen nekünk adott üzenet Isten által valami csodálatos dolog. De kissé túlközel jött hozzám ahhoz, hogy meg is vigasztaljon. Amikor rászántam magam, hogy kinyomozzam, hogy a nyelveknek gyakorlati értéke van-e, természetesen úgy értelmeztem, hogy más emberek számára.

9. Fejezet

Detektívtörténet

A legszeretetremlétebb emberek egyike, akiket ismerek, egy zömök, vidám zsidó, névszerint Jacob Rabinowitz. Egy napon Tib és én vele együtt ültünk egy new yorki étterem egyik hátsó asztalánál és ebédeltünk, mikor ő hirtelen ezt mondta: „Bizonyára hallottak már az ortodox zsidókról? És a reform-zsidókról is?”

Mikor erre is válaszoltunk, Jacob elmondta a saját történetét. Rabbi volt, egy rabbinak a fia, egy rabbi unokája stb 17 nemzedéken keresztül visszamenőleg. A Rabinowitz rabbik évszázadokon keresztül voltak hitük papjai. Mikor Jacob néhány évvel ezelőtt elkezdett megismerkedni a keresztyénség igazságával, és az meggyőzőleg hatott rá, olyan volt, mintha árulója lett volna ősei hosszú sorának. „Fokról-fokra haladtam, hogy megtért zsidó legyek. Mily borzasztóan hangzik az, hogy valaki hátat fordít a zsidóságnak. De én büszke voltam rá, hogy zsidó vagyok. Ma már tudom, hogy ez nem konfliktus. Megtért zsidó vagyok, beteljesedett zsidó, mint Péter és Pál voltak.”

Aztán elmondta nekünk az eseményeket, melyek nála azt az érzést eredményezték, hogy végül is beteljesedett. Jacob, mint mondta, meggyőződéses keresztyén volt. De bűnösnek érezte magát, mely legbelső énjében szakadást idézett elő. 1960 egy nyomasztó forró nyári estéjén, júliusban, meghívta egy barátja a First Assembly of God Church pasadenai (Texas) gyülekezetébe, ahol ébredés kezdődött. Kissé vonakodva, mert vigyázott, hogy semmi érzelmiség ne érjen hozzá, Jacob elfogadta.

Az istentisztelet tipikusan pünkösdi volt. Voltak énekek, bizonyágtételek, tapsolás, és végül prédikáció. A beszéd után az evangélizáló hívott mindenkit, akinek személyes problémája van, jöjjön előre az oltárhoz, hogy a gyülekezet imádkozzon érte.

Jacobot hirtelen nagy vágyakozás fogta el, nyomasztó kettős életet, amit már oly régen vonszolt maga után, letenni, hogy végetvessen a bensejében dúló konfliktusnak egyszer, s mindenkorra. Előrement, és többekkel együtt a pulpitushoz térdelt. De mikor a prédikátor megkérdezte, hogy mi a baja, nem mondott semmit.

„Jól van”, mondta az ébredés vezetője. „Isten jobban ismeri az ön bajait, mint önmaga.” És a gyülekezethez fordult azzal a kéréssel, hogy imádkozzanak Jacobért „Szellemben”.

Néhány férfi azonnal felállt helyéről, előrejöttek, és a térdelő rabbi mögé álltak. Némelyek mellette, mások mögötte álltak. Néhányan kezüket a fejére tették, és vállára, mások csak meghajtották a fejüket. Aztán imádkozni kezdtek. Mind egyidőben imádkoztak, néhányan angolul, mások nyelveken.

Jacob hirtelen felkapta a fejét és hátrafordult. Arca piros volt és könnyektől nedves.

„Ez szép volt”, mondta. „Önök közül melyikük zsidó?”

Semmi válasz.

Most az egész templomban csend lett. „Innen jött, mögülem”, mondta Jacob. „Éppen onnan, ahol ön áll”, mondta az egyik férfinak. „Ön zsidó?”

„Én?” Nevetett az. „Engem John Gruvernek hívnak, ír vagyok.”

„Ez az a hang! Ez volt az a hang!” mondta a rabbi felindultan. „De ön, ugyebár, beszél héberül?”

„Egy szót sem”, mondta Gruver.

Jacob felemelkedett. „Akkor ön téved, ön éppen most héberül beszélt.”

Mialatt Jacob ezeket nekünk elmondta, hangja indulatba jött. „El tudják önök képzelni, hogy az a nagy ír, aki mögöttem állt, a legszebb héber nyelvet beszélte, amit valaha is hallottam? Egyáltalán el tudják képzelni, hogy egy ír héberül beszél?”

És honnan tudta az apám nevét? Texasban senki se ismerte a családomat. És mégis ezt mondta: 'Álmodtam valamit' - héberül mondta, a legtisztább héber nyelven' - 'Azt álmodtam, hogy te egy nagy, népes városba

mész és ott prédikálni fogsz. Azok, akik nem hallották, meg fogják érteni., és te, Jacob, Ezekiel rabbi fia, Jézus Krisztus áldott evangéliumának teljességéből jösz.”

A rabbi ránk nézett. „Mi a véleményük erről?” Kivette a szalvétáját a gallérból és visszatolta a széket. „Isten szólt hozzá, mint zsidóhoz, és egyszersmind mint keresztyénhez. Ott nem volt különbség. Jézus Krisztusban eltűnik minden különbség.”

Ez fontos volt rámnézve.

Hónapokon át kutattam, hogy elkerüljem a nyilvánvaló ellentéteket a nyelvekhasználásban való kijelentésekben. Egy csomó kijelentésben a nyelveket sohasem ismerték fel, nem, aki mondta, sem a hallgatók, hanem végül is értelmetlen hangok halmaza volt. Ez nyilván az a fajta nyelvekhasználás volt, melyet már Pál is ismert. „2 Mert aki nyelven szól, nem embereknek beszél, hanem Istennek; mert senki sem érti meg, hiszen Szellem által szól titkokat.” (1.Kor. 14,2.) „Idegen nyelven”(Ézs. 28,11.) a Bibliában sokszor így nevezik meg. És még ma is találkozunk túlnyomóan ezzel a fajtával.

Másrészt a biblia időkben úgy, mint azóta is ismételtelen előfordult, hogy egy nyelv, ami annak, aki mondja, jelentőség nélkül való, más által fel lesz ismervé és a hatása nagyrészt abban van, hogy ismert nyelvnek ismerik fel. A pünkösd, maga, mint az Apostolok Cselekedeteiben le van írva, jó példa erre. Jeruzsálem utcáin emberek tömege megindult, Jézus tanítványaivá lett, mert ezen a valódi nyelven hallották, azt, amit természetes módon nem ismerhettek volna meg. Pl. a zsidó, aki betévedt az Azusa Streetre, megtért, mert Kathleen Scott héberül beszélt hozzá. Pachomius számára nagyon értékes lehetett volna a titokzatos görög nyelv az idegenekkel való közlekedés szempontjából, mert ez volt az egyetlen közös nyelvük.

Tudtam, hogy ezeket az értesüléseket nem lehet sokáig észre nem venni. Túlságosan gyakran merültek fel embereknél, akiket személyesen is ismertem. Harald Bredesen el mondta, hogy ő úgy lengyelül, mint arabul beszélt. Jacob Rabinowitz egy írt héberül hallott beszélni. És éppen ezen a héten kaptam egy levelet Dennis Bennett-től Seattle-ből, hibátlan gépirással. Megtudtam belőle, hogy a kis missziói hivatalnak most már titkára is van. Dennis elmondta, hogy a gyülekezetében egy utazó elnyerte a Szent Szellem keresztséget és a nyelvekhasználást felismerte egy kínai, hogy mandarin-kínai nyelv.

„Hiszed te ezeket a történeteket?”, kérdeztem Tibtől, mialatt a Jacobbal való ebédre hazafelé mentünk.

Egy pillanatig gondolkozott. „Hiszek azoknak az embereknek, akik ezeket a történeteket elmondták”, mondta végül.

Megértettem, mit értett ezalatt. Lehetetlen volt Haroldot, Jacobot és Bennettet mint gátlás nélküli hazugokat elképzelni, azért, hogy engem valamiről meggyőzzenek, mert nyilvánvalóan hitték is azt, amit mondtak. Ezek által az élmények által életükben változás állott be. Egy életen át aligha tudnának kigondolt hazugságban előttünk élni.

Nyilvánvalóan csoda volt, amit állítottak és hittek. De itt megtorpantam. Bizonyára volt magyarázat ezekre az eseményekre, amely nem csodán alapul. Átnéztem a nyelvekhasználókkal folytatott levelezésemet és kikerestem minden levelet, amely olyan eseményről szólt, ahol a Szellem valakinek az ajkaira ismert nyelvet tett. Felhalmoztam őket az íróasztalomra, és tekintélyes magasságot értek el. Most feladatomná tettem, hogy minden egyes eseményre magyarázatot találjak, amely éppúgy logikusan megnyugtató lenne, mint amennyire az írója által leírt körülmények igazolták.

Például nem lehetséges, hogy ez a „csoda” nem más, mint a tudatalatti emlékezettartalék trükkje? A szóló azt a beszédet régen, talán még gyermekkorában hallotta és tudatalattijában megőrizte, míg tudatos gondolataiban elvesztette a kapcsolatot vele? Először azt gondoltam, hogy egy olyan ösvényen járok, amely valahová vezet, mert sok levélben találtam ilyen szavakat: „töredék valamiből” vagy „mondatok valamiből” vagy „szavak, amelyek úgy hangzanak, mint ismert nyelvek!” Ezeket, úgy láttam, könnyű megmagyarázni ilyen elfelejtett benyomások alapján.

Nehezebb volt megmagyarázni az adottságokat ezen az alapon, amikor valaki nemcsak egy mondatot, vagy kettőt mond idegen nyelven, hanem hosszú összefüggő beszédet mond el. Roy H. Wead, South Bend-ből (Indiana), a következő eseményt írta le nekem 1934-ből. Richardson testvér, akiről említést tesz. L. B. Richardson, ma Jacksonvilleben él, Floridában, aki 1934-ben ugyanabba a Bibliaiskolába járt, mint Roy Wead.

„Richardson testvér”, írja Wead, „abban az időben nagy kísértésnek volt kitéve, amennyiben erősen kételkedett a Szellemmel való keresztségben. Még a saját élményeiben is kételkedett. Néhány évvel azelőtt, gyermekkorában nyerte el a Keresztséget.

Elkezdte keresni az Urat iskolaszobájában. Csaknem az egész napot imádsággal töltötte. Mivel az én szobám a teremmel átellenben volt, hallhattam őt imádkozni, mikor az iskolaterembe mentem. Délután, néhány órai imádkozás után nyilvánvaló győzelmet aratott és örvendezett az Úrban, dicsőítette Őt és imádta ismeretlen nyelven, úgy, mint a Szellemtől indítatva érezte magát.

Később, mikor lejöttem a terembe, láttam Samuel Ko-t, egy fiatal kínait, aki szintén az iskolába járt, Richardson ajtaja mellett állni, és hallgatta annak nyelvekenszólását. Ko testvér felindultan kezdte nekem elmondani, hogy Richardson kínaiul beszélt és hogy őt Ko testvér megértette, amit mondott. Azonkívül szilárdan állította, hogy Richardson testvér olyan kínai dolgokról beszélt, amikről a Ko testvér is tudott. Richardson legalább félóráig beszélt kínai nyelven, vagy még sokkal tovább.

A levél később azt is megemlíti, hogy Richardson, mióta csak emlékszik, soha nem került kínaiakkal érintkezésbe. Az élmény nagyon fel-Szellemesítette. A kísértések periódusa véget ért.

„Jó”, mondtam magamban. „Mindig feltételezem, – a kutatások érdekében, hogy Wead őszinte volt és aránylag jó emlékezőtehetsége volt, hogy Richardson félóráig beszélt kínai nyelven. De nem elgondolkodtató-e hogy nehezen elképzelhető, de lehetséges módon Richardson kisgyermekkorában, amire nem is emlékszik, nemcsak hallott kínai nyelvet, hanem folyékonyan beszélt is?

Tegyük fel, hogy kis kínai játszótársa volt, vagy kínai gyermeklány mellette, aki hangosan beszélt Kínáról dolgokat, amikről Ko testvér is tudott. Tudjuk, hogy Richardson belsőleg nagyon megindult volt, mikor ez történt. Sok órán át imádkozott. Nem merülhetett fel éppen akkor valami olyan régen eltemetett anyag a rejtett énjéből?

A bizonyíték szempontjából meggyőzőbb lenne, ha egy gyermek, akinek az élettörténetét ismerjük, valódi nyelvekenszólást produkálna – és a pünkösdiak között ez nem is ritka, hogy gyermekek nyelveken szólnak. Tényleg, az asztalomon felhalmozott levelek között találtam is egyet, amiben éppen ilyen esetről volt szó.

William C. Pickthom-tól jött, Palo Alto-ból, Kalifornia. Eseményekről szólt, amiket Pickthom 1932. július 30-án naplójában feljegyzett.

„A történet egy házi imaösszejövetelel történt, amely naplóm szerint mintegy kétföldnyire Noy-Bergwerk-től, Michagan-ben ment végbe. Segítettem egy lelkésznek, névszerint Blocknak, aki megkísérelte, hogy Ironwood-ban gyülekezetet alapítson. Block lelkész Winegarban volt, (Wisconsin) felszentelve. Bizonyágtételeivel nagyon sokaknak szolgált a környező városokban.

Később az evangéliumi csoporthoz hívták, amelyhez én is tartoztam szerettem volna megkísérelni, hogy biznyságtétevel egy hívókból álló szervezett gyülekezetben kamatoztassa.

Ironwoodban egy sátorban voltak nyilvános összejövetelek. Felelős emberek, kiket ott jól ismertek, nagy számban jöttek az összejövetelekre, a július 30-i naplóbejegyzés egy családlátogatásról szól, névszerint Ericksonéknál. Egy fiatal nő, akivel előző este beszélgettem, ott volt. Anyját Block lelkész az előző tél folyamán imával meggyógyította. Az egész család érdeklődött a Szent Szellemmel való keresztség iránt, de féltek az élménytől, mert azt mondták nekik, hogy a nyelvekenszólás „az ördögtől van”. Az anya azt mondta, hogy szeretne részt venni egy házi összejövetelel, de fél ezt megtenni.

Végre beleegyezett és most ott volt. Megfigyeltem, hogy volt ott egy mintegy tizenkét éves fiucska, aki a földön ült és a kezeit a térde köré kulcsolta. A fiú bensőségesen imádkozott. Míg Őt figyeltem, elkezdett nyelveken énekelni, olyan nyelven, amit én nem ismertem. Ericksonné sírni kezdett. Engem ez nagyon nyugtalanított és megpróbáltam bocsánatot kérni. Körülbelül így felelt nekem: „Nem, az a fiú nem hozott ki a sodromból, nem azért sírtam. Ezt a fiút kiskorától ismerem. Ott voltam, mikor született, ő egy dalt direkt nekem énekelt, Isten dicsőségére, egy dalt, amit azelőtt sohasem hallottam olyan dalt, amiről tudom, hogy ő se hallotta azelőtt soha. Az én nyelvemen, svédül énekelt, ő pedig nem tud svédül. Mikor imádkozott, akkor is svédül beszélt”.

Amikor ez a tudósítás végbement, a tudatalatti teóriája ellenében beszélt a fiú. De Ericksonné nem volt a fiúval életének minden percében az alatt a tizenkét év alatt, akármilyen jól ismerhette is. Az a vidék olyan része volt a világnak, ahol svéd bevándorlók nagyszámban éltek.

Aztán talákoztam egy történettel, amit egyáltalán nem tudtam besorolni az elfelejtett emlékezések teóriájába.

Egyszer egy fiatalember New Jersey-ből, Clifford Tonnensennek hívták, elment a pütkösdi sátorösszejövetelre Michigan-be. Az összejövetel folyamán Clifford megkapta a Szent Szellemmel való keresztséget és elkezdett nyelveken beszélni.

A közelében egy hölgy nagyon felindult. „Clifford németül beszél” – mondta, „folyékony, szép Hochdeutsch németet.”

De ez még nem volt oka annak, hogy a hölgy annyira felizgatta magát. Inkább az a tény, hogy ő tudta, hogy Clifford egyáltalán nem tud németül. Még a saját nyelvén, angolul se tudott beszélni, mert földszüket volt, egy hangot se hallott, mert kéthónapos korában elvesztette a hallását.

Ezzel a tudósítással együtt – mint megállapítottam, a további körülmény is szólt amellett, hogy ne az emlékezetet tekintsem ezeknek a látszólagosan csodás eseményeknek a magyarázataként. Ugyanis a beszélő néha beszéd közben olyan eseményeket is felhozott, amikről csak annak volt tudomása, aki hallotta. John Gruver Jacob Rabinowitz apját névről említette, Kathleen Scott az Azusa Street látogatójának megmondta, miért jött oda Los Angelesbe és mi a foglalkozása. Már most, ha ezek a személyek természetes úton jutottak annak a nyelvnek a birtokába, de hogy tudtak azokról a dolgokról?

Hátratóltam a székemet, felálltam és átvizsgáltam kutatásaim állását. Kétségkívül lehettek emlékezet-trükkök benne, de bizonyos voltam benne, hogy sok tudósítás volt olyan, amiket ezen az úton nem lehet megérteni. „Más utat kell keresni”, szóltam a kártyáimhoz. S ekkor figyelni kezdtem a Bibliára. A Szentírásban csupán egy példa van, ahol nyelveket felismertek ismert nyelvként, és ez maga pütkös volt. Mégegyszer átolvastam az eseményt.

És mialatt ezt tettem, három vers ötlött elém. Mindegyikük ugyanazt a gondolatot ismételte: egyszer, kétszer, háromszor.

A mondat, mely ezt a háromszorosan kifejezett gondolatot elmondta, a már annyiszor elolvasott rész volt: „Akkor mindannyian megteltek Szent Szellemmel, és különböző nyelveken kezdtek beszélni, amint a Szellem adta nekik, hogy megnyilatkozzanak.” (Apcsel. 2,4.)

De azután a következő versek jönnek:

„Amikor meghallották ezt a zúgást, mindenfelől odagyűltek az emberek, és nagyon meglepődtek, mert *mindenki a saját anyanyelvén hallotta őket beszélni.*”

„Az emberek nem értették, hogyan lehet ez, és nagyon csodálkoztak. Azt mondták: „Hát nem mind Galileából valók ezek, akik itt beszélnek? *Hogyan lehet, hogy mind a saját nyelvünkön halljuk őket?* ... „Vannak közöttünk, akik zsidónak születtek, és vannak, akik felvették ezt a vallást. Kréta szigetéről is jöttek, és vannak itt arabok is. *Mindannyian mégis a saját anyanyelvünkön halljuk, amit ezek a galileai férfiak Isten csodálatos dolgairól mondanak.*” (Apcs. 2,6-8-11)

Nem azt akarja-e ez mondani, hogy nem a beszélőre, hanem a hallgatóra kell figyelni? A sokaságban „mindenki a saját anyanyelvén hallotta őket beszélni” És ezen a ponton jól megjegyzendő: „Hogyan lehet, hogy mind a saját nyelvünkön halljuk őket?” és „a saját anyanyelvünkön halljuk.” Ez a csoda talán nem is annyira az ajkak jelensége volt, mint inkább a füleké. Az ilyen magyarázattal sokmindent hamar megtudunk világítani.

Például érthetővé tenné, hogy Richardson beszédét egy félórán át kínai nyelvként hallották. Az értelem nélküli szótagokat Samuel Ko, aki buzgón figyelt, értelemmel töltötte be.

Mint a hallgatók pütkösdkor, hallotta Richardsont a saját nyelvén beszélni.

Így lehetne megmagyarázni, hogy hallhatta Ericksonné egy gyermek beszédét – akinek beszédkapcsolatát ismerte, – svédül, és hogyan ismerte fel valaki egy süketnéma beszédét németnek, aki azelőtt soha egy szót

sem tudott beszélni. Sőt minden esetet meg tudnánk magyarázni, ahol a nyelvekenskölás célzást tartalmazott, amit csak a hallgató ismert.

De nem lehet megmagyarázni azokat az eseteket, ahol nem csak egy, hanem több személy ugyanazt hallotta. Ha a hallás jelenségét nézem el kell fogadnom, hogy ugyanaz a valami belső folyamat egy időben mindenkinek fejében lejátszódik, ami ugyancsak csoda lenne.

Dr. T. J. McCrossan Minneapolisból elmondott egy történetet kilenc tergerészgyalogos katonáról (U.S.A.-ból), akik egy szombat este a zenétől vonzva, bementek egy kis pünkösdi gyülekezetbe Seattleben (Washington), beléptek, és növekvő érdeklődéssel, sőt csodálkozással hallották, hogy egy általuk is ismert amerikai nő feláll és nyelveken szól. Mind a kilencen filippinók voltak (Fülöp-szigetekről), mind a kilencen felismertek egy ismeretlen filippinó tájszólást és mind egyformán megértették az értelmét. Tudták, hogy az asszony természettől fogva nem tud ezen a nyelven, még kevésbé ezen a tájszóláson olyan vidékről, amit a Nyugat emberei alig látogatnak.

Valami hasonló történt 1950 húsvét vasárnapján Gary-ban (Indiana) egy kis pünkösdi gyülekezetben. Paul Goodwin, a gyülekezet egyik tagja felállt és buzdítást adott nyelvekenskölva. Mialatt beszélt, nyugtalanság támadt egy csoportban, ahol olaszok ültek és mikor készen volt, egy fiatalember felállt, névszerint Leo Pélla és ezt mondta:

„Mi ismerjük Leo Goodwint. Ő nem tud olaszul. De most hallottuk tökéletesen olasz nyelven szölt, mintha olasz egyetemen vizsgázott volna.”

De gyűjteményem legmeglepőbb története egy csoportról szól, akik a saját beszédjüket nem idegen földön, hanem saját hazájukban ismerték fel. Ebben az esetben a beszélő idegen volt. Kalandról volt szó, mely Afrikában játszódott le 1922-ben.

Abban az évben H. R. Garlock és felesége Toms River-ből (New Jersey), önként jelentkeztek egy veszélyes szolgálatra: misszionáriusnak akartak elmenni, a Pahnokhoz, mely egy kis törzs Libériában. A Pahnok között még sohase voltak misszionáriusok. Egyszerű oknál fogva. A pahnok kannibálok voltak.

Garlockék megérkeztek Libériába és egy kis, afrikai keresztyénekből álló településen maradtak, melynek területe szomszédos volt a pahnokéval. Nemsokára Garlockné maláriát kapott. Csekély orvossággészletük csakhamar kiapadt és a láza még mindig nem szállt lejjebb. Garlock alig tudta rábeszélni a bennszülötteket, hogy megtegyék a rövid utat a partokig, hogy orvosságot hozzanak, mert az út a pahnokon keresztül vezetett.

Végül Garlocknak sikerült meggyőznie a főnököt, hogy a veszélyes területen át lehet menni és hogy a felesége meghal, ha nem kap hamarosan orvosságot.

Dél felé az anyagkunyhó ajtajában, ahol Garlockné feküdt, megjelent a málhások vezetője. Lélegzetvesztve dadogta el, hogy mi történt. Az egyik emberét elfogták az emberevők. Az afrikai azt mondta, hogy őket, a fehéreket megeszik, ha az elfogottat nem tudják megmenteni.

Garlock beismerte, hogy őt terheli a felelősség. Isten kegyelméből feleségének láza egy órával azután, hogy a málhások elindultak, csökkeni kezdett. Garlock haladék nélkül elindult a Pahnok területe felé. Néhány válogatott harcost vitt magával és meg akarta próbálni, hogy a foglyot visszahozza.

Röviddel a sötétség beállta előtt a kis csoport elérte a falut, ahol a férfit fogva tartották. Fából készült kerítés vette körül a néhány házból álló települést, de senki sem állt őrt. Garlock elővigyázatosan szemügyre vette a helyet és felfedezte, hogy egy kunyhó előtt örök állnak. Két férfi guggolt a földön. A hajuk hosszúra volt hagyva, mint „disznófarok”-és az elülső foguk hegyesre volt csiszolva.

Ott kell a fogolynak lennie, gondolta Garlock. Az embereihez fordult. „Én bemegyek”, suttogta. „Ha valami baj lenne, csináljatok olyan nagy lármát, amelyet csak bírtok. Meg fogom próbálni, hogy a zavaros helyzetben elmeneküljek.”

Garlock azzal számolt, hogy két körülmény fog segítségére lenni. Az első annak valószínűsége volt, hogy a pahnok eddig még nem láttak fehér embert. Remélte, hogy a meglepetésük segítségére lesz. A másik azon alapult, hogy hitt a Biblia csodás történeteiben, amelyek arról szólnak, hogy a szükség idején Isten

természetfeletti módon segítségére jön. Miközben belépett a kannibálok területére, buzgón imádkozott. Imádkozott azért, hogy Isten lépésről-lépésre, mutassa meg neki, mit kell tennie.

Mialatt így oly egyenesen és vigyázva ment előre, ahogy csak tudott, éppen a fogoly kunyhójához ment. Az örök annyira meglepődtek, hogy nem tartóztatták fel. Átment köztük és bebújt a kunyhó belsejébe. Hallotta, amint odakint az örök kiabálni kezdenek. Lépéseket hallott a letaposott talajon közeledni, hogy az öröknek segítségére legyenek. Garlock tapogatózva mászott előre a sötétségben, míg kezei egy alakot érintettek, aki a kunyhó középső oszlopához volt kötözve.

Kést húzott elő a zsebéből és elvágta a köteleket. A férfi szólt hozzá, de látszólag képtelen volt akármilyen erőfeszítést tenni a megmentésük érdekében. Garlock kihúzta az ijedt embert a kunyhóból. De tovább nem mehetett. Az udvaron kiabáló, fenyegető afrikaiak tömege csoportosult, késekkel, dárdákkal és fejszékkel felfegyverkezve.

Garlock várta, hogy a saját emberei majd kiáltozni kezdenek, hogy zavart keltsenek. De a kerítésen kívül minden csendes volt. Tudta, hogy cserben hagyták.

Nem maradt más hátra, mint hogy egy blöffel kísérletezzen. A foglyot gondosan elhelyezte a kunyhó előtt, majd ő maga is leült egy elefántkoponyára, mely az ajtó mellett volt. Egész idő alatt imádkozott. A tömeg bizonyos távolságban maradt, de még mindig kiabáltak és futkároztak, de nem jöttek közelebb.

Telihold kelt fel. Garlock hallgatagon ült az elefántkoponyán. Végül a népség nagy félkört csinált a kunyhó körül és leültek. A kör közepén Garlock a főnököt vélte felismerni, mellette a varázslót.

Ez a férfi hirtelen felállt. Néhány lépéssel Garlock felé futott és megállt. Nádszálat tartott a kezében, Garlock felé lengette és elkezdett a misszionárius és a főnök között járkálni ide-oda, mialatt hangosan beszélt, és néha a fogoly felé mutogatott. Garlock egy szót sem értett abból, amit mondott, de tudta, hogy bírói ítéletet mond.

A varázsló egy óra hosszat beszélt nyomatékosan Garlock felé aztán hirtelen abbahagyta. Most először lépett oda Garlockhoz és egyenesen az arcába nézett. A nézők hangos hallózása közben hajtogatta a nyakát előre-hátra. Aztán a botját tüntetőleg Garlock lábai elé helyezte a földre. Visszalépett és várt.

A törzsre csend borult. Garlock megértette, hogy most rajta a sor hogy védelmére keljen.

De hogyan? Egy árva szót se tudott a pahnok nyelvén. A tömeg nyugtalankodni kezdett. Hogy időt nyerjen, Garlock felállt és felvette a varázshotot. Abban a pillanatban csend lett és míg a bennszülöttek várakozó állásponton voltak, ő imádkozott.

„Uram, mutasd meg nekem, mit kell tennem. Küldd el Szent Szellemedet segítségemre.”

Akkor hirtelen reszketni kezdett. Ez megijesztette, mert nem akarta, hogy lássák, hogy fél. A reszketéssel egyidőben érezte a Szent Szellem közelségét. Jézus szavai jutottak eszébe: „Amikor elfognak, és bíróság elé állítanak titeket, ne aggódjatok előre amiatt, hogy mit mondjatok. Hanem azt mondjátok, ami megadatik nektek abban az órában. Mert nem ti lesztek azok, akik beszéltek, hanem a Szent Szellem szól majd rajtatok keresztül.” (Mk. 13,11.)

Különös merészséget érzett. Mélyet lélegzett és beszélni kezdett. Az ajkairól csak úgy ömlöttek a szavak, amiket nem ismert.

Látta, hogy a bennszülöttek szinte megigézve előrehajolnak. Látta, hogy szavai, akármit is jelentettek, meglepő hatást gyakoroltak rájuk. Nem kételkedett abban, hogy a pahnok saját nyelvén beszél.

20 percig beszélt hozzájuk. Akkor a beszéd ereje éppoly hirtelen elapadt, mint ahogy jött és Garlock tudta, hogy beszédének végéhez ért. Leült.

Rövid szünet állt be, mialatt a főnök és a varázsló összedugták a fejüket. Aztán felegyenesedve, a varázsló parancsot adott valamire és előhozta egy fehér kakast. Egy mozdulattal kitekerte a kakas nyakát. A vérből egy keveset Garlock homlokára fröcskölt és a fogolyéra is. Később a misszionárius úgy magyarázta ezt, hogy jelképesen a kakas elfoglalta az ő helyüket: vért kellett ontani, de valami, amit ő Szellem által mondott, meggyőzte ezeket az embereket, hogy őt és a foglyot szabadon kell engedniük.

Néhány percel később Garlock és a fogoly a dzsungelen át bandukoltak a misszió felé. A főnök még két embert is adott melléjük őrzőnek, hogy az úton egy darabig elkísérjék. Egy idő múlva a pahnok felhagytak az emberevessel és keresztyénekké lettek. Garlock bizonyos volt abban, hogy a megtérés csíráját akkor vetette el, mikor a holdfénynél ott állt előttük és beszélt nekik valamit amiből egy árva szót sem értett.

Szünetet tartottam munkámban és megpróbáltam tárgyilagosan szemlélni kutatásaimat. Vajon közelebb jutottam-e annak felismeréséhez, hogy valóban beszédről van szó, vagy nem? Volt ott sok történet, amelyeket különféleképpen lehet magyarázni, de nem az volt-e a hiba, hogy az egyes esetekből akartam megközelíteni a dolgot?

Tulajdonképpen, – kérdeztem magamat, – mi volt mindezeknek a történeteknek a forrása? Levelekből gyűjtöttem össze őket, amiket hozzám írtak olyanok, akik nyelveken szóltak és újságcikkekből, nyilván olyan emberektől, akik nyelveken szóltak és interjúk olyanokkal, akik nyelveken szóltak. Más szóval: mások bizonyágtételeire voltam szorítkozva, szükségszerűen minden általam összegyűjtött értesülés olyan emberektől származott, akik nem voltak tárgyilagos szemlélők, hanem éppen ellenkezőleg: mélyen benn voltak az eseményekben, melyek személyesen érintették őket és végső következményeiben rájuk vonatkozott.

Hónapokig vettem fel magnóra nyelvekenszóló emberek beszédét. Ha ezeket érdektelen nyelvzakértők előtt lejátszottam volna és egyet közülük felismertem volna, más lenne a helyzet.

Kutathatnék a beszélő nyelvi háttéréből, hogy biztos legyek, hogy kutatásaimnak valami szilárd alapja van.

Mintegy három hét múlva találkoztam David Scottal, egy keresztyén kiadóval a McGraw Hills-től és hat nyelvtudóssal egy privát étteremben, mely a Columbia Egyetemhez tartozott. A nyelvtudósok közül hárman a Columbia stábjához tartoztak, kettő professzor volt az Union Theological Seminary-ben és egy a General Theological Seminary-ben. Kettő modern nyelvek specialistája volt, három a régi nyelveké és egy nyelvfejlődési szakértő volt.

Izgatott voltam, hogy vajon hogy reagálnak a kísérletünkre. Nagyon figyeltek, kételkedtek, de nem voltak ellenséges indulattal. Mialatt az első szalagot feltettem, mind előrehajoltak, és szerettek volna minden szótagot megfigyelni. Néhányan jegyzeteket készítettek, de egy pillanatra se láttam, hogy a felismerés jele mutatkozott volna az arcukon. Lejátszottam egy másik szalagot, majd még egyet. Csaknem egy óráig hallgattuk, egyik imádságot a másik után, amiket Szellemben mondtak. Mikor végül befejeztük, körülnéztem és azt kérdeztem: „Nos, uraim?”

Hat fejrázás jelezte, hogy „nem”.

Egyikük sem hallott olyan nyelvet, amelyet felismert volna és azonosítani tudta volna. De végül is egy érdekes megfigyelést tettünk. A nyelvészek egyike azt mondta, hogy, bár egy szót se tudott megérteni az egészről, az egyik szalag nagyon hasonló felépítésű volt, mint a modern költemények. „A modern költemények hatása épp annyira a hangzáson nyugszik, mint inkább a szavak értelmén, amiből a jelentését megértjük. Bár nem értettem a pontos értelmét, sejtettem, hogy imádságról van szó, mint az értelmi tartalmát annak, amit mondott, felfogtam. Szeretetteljes dicsőítő imádat volt. Szép.”

Az is érdekes volt, hogy a nyelvtudós, bár egy általa ismert beszédhez sem hasonlított, többször „beszédmintát” fedezett fel a szalagon. A valódi nyelv „formáját”, mely nagyszámú hangkötődést és ismétlést tartalmaz, stb. úgy mondták, értelmes módon a gyakorlatban minden erőlködés dacára se lehet utánozni. Emlékezve Dina Donohue paródiájára, két példát vettem fel műnyelvekenszólásból, csupa halandzsát, a szalagra. Egyet a fiamtól, Scottól, a másikat Tib produkálta. Megkísérelték, hogy éppen úgy hangozzék, mint a többi szalag nyelvekenszólása. De a kutatók azonnal észrevették a csalást.

„Ez nem beszéd”, mondta az egyik. „Ezek egyszerűen hangok.”

Mialatt felkeltek, hogy elmenjenek, az egyik professzor rámutarott arra, hogy a francia akadémia legutolsó számlálása szerint összesen csaknem 2.800 nyelvet és tájszólást ismer, amit manapság a világban beszélnek, tekintetbe nem véve olyan nyelveket, amelyek a földön egyszer felbukkantak, majd eltűntek. „És az akadémia maga az élőnyelveknek ezt a listáját egyáltalán nem tartja teljesnek”, mondta. „Mi itt ebben a helyiségben csak egy töredékét beszéljük ezeknek. Sőt, ha a szalagokon igazi nyelvek lennének, pusztán véletlen lenne, ha felismernénk.”

Bár ez alkalommal a tudósok nem mondták, mi mégis tudtuk, hogy a pünkösdiek szempontjából az élő és holt nyelvek csak a kezdet. A pünkösdi a halandó világon túli világban hisz, és abban, hogy a nyelve a szellemi világból származik. Én a Korinthusi levél 13. részének első mondatát: „Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is...” mindig költői értelemben olvastam. De az előtte és utána következő fejezetekkel összefüggésben nézve, semmi kétséges nincs afelől, hogy Pál speciálisan pünkösdi értelemben szólt nyelveken és az angyalok nyelve ennek egy lehetősége.

Józanossággal szemlélve a kísérlet eredményét, negatívnak látszott. A nyelvszakértők előtt mintegy negyven példát mutattunk be és egyet sem ismertek fel. Megkísérletem, hogy megtudjam, valódi nyelveken beszéltek-e vagy nem, végülis nem vezetett semmiféle eredményre, ezért elhatároztam, hogy más vonalon tájékozódok.

Ennek az elhatározásomnak a támogatására különösképen az olyan emberektől nyertem ösztönzést, akik maguk is nyelvekenszólók voltak. Egy napon beszéltem Dr. Howard Ervin-nel, egy New Jersey-i baptista prédikátorral, aki meg van győződve a nyelvek fontosságáról és értékes voltáról. Említést tettem kísérleteimről, hogy valamiféle nyelvhez hasonlítsam őket.

„Biztos ön abban, hogy nem tett valamit tévesen?”

„Úgy kell lenni, mert semmi eredményt nem értem el.”

„Azt hiszem, elhibázott dolog a nyelveket az ésszerű egésztől elválasztani, amelynek csupán egy részét képezi”, mondta Dr Ervin. „Hadd mondjak el egy kis történetet. Véletlenül nagy előszeretettel foglalkozom egyházi építészettel. Mikor egyszer autóval utaztam, egy különösen szép gótikus kápolnát találtam. Megálltam és kiszálltam, hogy közelebbről megnézzem.

De ennek a kis templomnak véletlenül egy égővörös bejárati ajtaja volt. Megkísérletem, hogy az épület vonalait felfelé kövessem, mint ahogy a gótikus építményeknél teszi ember, de a szememet mindig visszahúzta a vörös ajtó. Annyira feltűnő volt, hogy akadályozta az egésznek a meglátását.

A nyelvek John, olyanok, mint ez az ajtó. Ameddig ön kívül áll, a figyelme mindig csak erre fog irányulni és mást nem tud meglátni. Ha egyszer átmegy rajta, ezer csodát fog látni, amely körülveszi, a megvilágítást, a hangokat és a formát, amint az építész azt elképzelte. Körülnéz és az ajtó belülről már nem vörös.

Igaz, hogy ott van. Azért van ott, hogy használják. De azt a helyet foglalja el, amit a templomban neki szántak.

Ezt szeretném remélni az ön esetében is John. Gondolom itt az ideje, hogy átmenjen azon az ajtón. Ha tényleg felfedezi, mi a pünkösdi élmény, akkor nem figyel többé feltétlenül a nyelvekre, hanem átmegy a vörös kapun és találkozik a Szent Szellemmel.”

10. Fejezet

A Szent Szellemmel való keresztség

Legközelebbi vasárnap meséltem egy gyülekezeti barátnak Dr. Ervin „vörös ajtójáról”. Egy kissé részvétellel mosolygott. „Jó”, mondta, „ha találkozol a Szent Szellemmel, kérlek, engem is ismertess meg vele; még sohase tudtam egészen tisztán elképzelni.

Nem volt az egyetlen. Emlékszem egy vasárnapra, mikor kisfiú koromban Louisvilleben (Kentucky), szülővárosomban, hallottam egy prédikációt a Szent Szellemről. Csak ez az egy alkalom volt, mikor valakit is hallottam róla a szószékünkről, mint futólagos megemlékezést, és csak az maradt meg az emlékezetemben, hogy a nővérem és én szellemeket rajzoltunk a templomi cédulára és ezért a templomszolgától megrovó tekintetet kaptuk.

No de most talán jobban értesült voltam? Nem volt-e a Szent Szellem most is csak egy árnyék? Istennek egy része, a Háromság harmadik tagja, egy fogalom, amit minden vasárnap a hitvallásban megemléltünk, de ezenkívül csak egy téma, ami úgy tűnik fel előttünk, mint egy alaktalan maradványa valakinek, aki egykor a gyülekezet életében nagyon tevékeny volt, most azonban már csak az emléke él.

Tudtam, hogy az „ő” személyes névmás helyes. „Ő”-nek kell képzelnünk, mint személyt, és nem „ö”-nek, mint tárgyat, kis „ő”-vel. De a cselekedeteim nem voltak olyanok, mintha ezt hittem is volna.

A velünk szomszédos Mount Kisco-beli kórház mellett van egy közlekedési lámpa. Ha át kell mennem az utcán, hogy hamar a kórházba jussak, akármilyen sürgősen akarnám siettetni a lámpát, egy másodperccel se tudom megváltoztatni a ritmusát. Csak így tudok átmenni, ha a gépezet a megfelelő ciklust járta. Alkalmilag egy rendőr leállítja a mechanikát és maga dirigálja a forgalmat. Ha éppen ott lenne, mikor én sürgős dolgomra apellálok, kétségtelenül megtenné, hogy a szabályos ritmust megszakítaná és kivételt tenne a kedvemért. Az imádságaimban, megállapítottam, hogy a Szent Szellem, ha az Ő nevét említettem, inkább a közlekedési lámpa szerepét foglalja el, mint a közlekedési rendőrt.

Dr Ervin azt javasolta, hogy menjek át a vörös kapun és találkozzam a Szent Szellemmel. Mielőtt meg mertem volna ezt tenni, többet szerettem volna tudni erről a Lényről, akihez küldtek, és akivel találkoznom kellene. Így hát ismét kutatásba kezdtem, felfegyverkezve a kondordanciával és a Bibliával.

Néhány évvel ezelőtt interjúm volt Robert Frost-tal. A költő akkor mutatott egy képet, ami, mialatt tanulmányomat készítettem, különösen életemben a lelkem előtt volt.

„Ha ön tudni akarja”, mondta, „hogyan áll az ember Isten előtt, ne kutassa annak hitét, hanem figyelje meg az életét. Olyan, mint amikor egy pénzdarab egy papír alatt van elrejtve. Ön nem látja közvetlenül, de megtudja, mennyit ér, ha egy ceruzával a papír fölött dörzsöli. Az egyes mélyedések és emelkedésekből kijön a rajza.” Azt reméltem, hogy a Szent Szellemmel is alkalmazni tudom ezt a technikát. Nem akartam hitvallások olvasása vagy azáltal, hogy a Bibliában a tevékenységét megfigyeltem, kitalálni, kicsoda Ő. Talán a mélyedések és emelkedések megfigyelése által kapok róla egy portrét.

Azt gondoltam, hogy a Szent Szellem csak az Új Testamentumban fordul elő. De meglepetésemre nem így van. Ez a szó: Szent Szellem, az Ó Testamentumban csak háromszor fordul elő. De annak a fogalma, hogy mi a Szellem, nagyon korán kezdődik, már a teremtéstörténetben.

Elsőnek az tűnt fel nekem, hogy az emberi gondolkodás szerint zavaros fogalmak vannak arról, hogy a Szellem inkább egy Szellem nélküli erő vagy inkább egy személy-e. A „Szellem” szó héberül „ruach” és két különböző jelentése van. Az egyik „szél”, a másik „lélegzet”. Az egyik egy személy nélküli erő, a másik egy sokkal ismertebb, mely az öntudatot és az észlelést magában foglalja, mert „lélegzet” nincs anélkül, hogy valaki létezne, aki lélegzik.

Mindkettőnek alapvető tulajdonsága a mozgás. „Ruach” mindig akcióban volt. Mozgott. Mindig működött azon, amivel érintkezésben volt.

Egy másik fogalom, mely a szó nagyon korai használatával összefügg, a teremtés. „Ruach” nagyon szorosan össze van kötve a születéssel. Isten Szelleme volt az, aki a teremtéskor a víz felett lebegett. Az Ő orrában volt az a lehelet, mely az embert élő lélekké tette.

Az Ó Testamentum későbbi könyveiben a Szent Szellem úgy van beállítva, mint valaki, aki a bizonyos személyek életében különös szerepet játszik. Egy emberen a Szent Szellem eljövetele rendszerint hirtelen átváltozás kíséri a személyiségében. Sámuel azt mondta Saulnak, hogy Jahve Szelleme hatalmasan jönne rá és azután annyira megváltozna, mintha egészen más ember lenne. És tényleg a fiatal Saul, „aki Izrael legkisebb törzséből, Benjámin törzséből való volt.” az Ó Testamentum egyik legnagyobb vezető személyiségévé vált.

A Szellem általában hősöket formált közönséges emberekből. Jahve Szelleme Sámsonnak adta az erejét. Isten Szelleme szállt Józsuéra, röviddel azelőtt, hogy a kürtöket megfújatta, melyek Jericho falait leomlasztották. Dávid gondolt arra, hogy Isten Szelleme volt, aki általa beszélt. Azoknak a férfiaknak a sora, akiket a Szent Szellem vezetett, egyszersmind az Ó Testamentum hőseinek listája is:

József	Ezékiel	Jónás
Mózes	Dániel	Mikeás
Józsué	Joel	Náhum
Jefta	Hóseás	Habakuk
Nátán	Ámos	Aggeus
Gad	Abdiás	Malakiás

De illik megfigyelni a Szent Szellem eljövetelét egy emberre más szempontból is. Az 51. és 139. zsoltárban a költőt a Szellem nem azért látogatja meg, hogy erőforrás legyen számára hatalmas tettekre, hanem, hogy meghitten együtt legyen vele, hasonlíthatatlanul kedvesen, nem, mint hadsereg vezetője, hanem, mint egy bizonyos ember szelleme.

„Tiszta szívet teremts nekem, Istenem, és szilárd (kitartó) szellemet újíts meg bennem! Ne vess el színed elől, Szent Szellemedet ne vedd el tőlem!” (Zsolt. 51,10-11.)

„Uram, átkutattál és megismertél engem, elől és hátul körülzártál és rám tetted kezedet. ... Hová menjek a te Szellemed elől és hová szökjem színed elől?” (Zsolt. 139,1.5.7.)

Ezekben a sorokban Isten közvetlenségének érzése van, egészen másképp, mint a félelemmel eltelt tisztelet egy távoli és megközelíthetetlen Jahve felé.

Ezzel párhuzamosan felötlik a krisztusi gondolkodásmód, és tulajdonképpen ez a legközelebbi megfigyelésem, amire elvezettetek. Ezekben az Ó Testamentumi sorokban, melyek, ahogy mi, keresztyének hisszük, Krisztusra vonatkoznak, a Szellem feltűnő szerepet játszik:

„Vesszősál sarjad Isai törzsének tövéből, friss hajtás hajt ki gyökeréből, akire leszáll és rajta megnyugszik az Örökkévaló Szelleme, a bölcsesség és értelem Szelleme, tanács és erő Szelleme, az Örökkévaló ismeretének és félelmének Szelleme.” (Ézs. 11,1-2.)

„Íme, az én szolgám, kire támaszkodom, választottam, akiben kedvét leli lelkem: reá adtam Szellememet, hogy törvényt vigyen szét a nemzeteknek.” (Ézs. 42,1.)

Ha ez így igaz, várnom kellett, hogy Jézus születése óta a lélekre hatások áradata ömöljön. És ezek ott is voltak. Maga Jézus a Szent Szellemtől fogant. Simeon a Szent Szellemtől kapta az ígéretet, hogy meglátja a Messiást, mielőtt meghal. Keresztelő János, aki leginkább felismerte Jézus eljövetelének jeleit, kezdettől fogva összeköttetésben volt a Szent Szellemmel. János anyja Szent Szellemmel telt meg, mikor Máriát üdvözölte. Az atya azon a napon, mikor gyermeke megkapta a nevét, elnyerte a Szent Szellemet. János a maga születésétől kezdve Szent Szellemmel volt teljes. Azon kívül volt még itt egy bizonyos jel, amiről János Krisztust felismerte, mikor meglátta: „én nem ismertem Őt, hanem aki elküldött engem vízbe(n be)meríteni, az mondta nekem: akire látod a Szellemet leszállni és rajta marad, Ő az, aki Szent Szellemben merít be” (Ján. 1,33.)

Krisztus földi szolgálata csak akkor kezdődött, miután keresztségében megkapta a Szent Szellemet. Jézus a Szellem erejével művelte a csodákat. Éppígy az emberek ezáltal az erő által juthatnak be Isten Királyságába, amit hirdetett.

„...ha valaki nem származik (lesz) vízből és Szellemből, nem képes bemenni Isten Királyságába,” (Ján. 3,5)

Mikor halála közeledett. Jézus elkezdte tanítványait előkészíteni ennek az erőnek az eljövételére. Azt mondta nekik, hogy jobb nekik, ha ő elmegy tőlük. Mert ha ezt nem teszi, nem jön el a Szellem. De ha Ő, a Szent Szellem eljön, mindig náluk is marad. Vezetni fogja őket, tanítani és erősíteni és az erejével még nagyobb dolgokat is fognak csinálni, mint Jézus.

Halála után Jézus emlékeztette erre az ígéretre tanítványait és megparancsolta nekik, hogy maradjanak Jeruzsálemben, míg eljön a Szent Szellem rájuk. Ennél az állításnál megálltam és megkíséréltem összefoglalni, amit erről a Szent Szellemről, akinek el kellett jönnie, kipuhatolni tudtam.

Úgy az Ó-, mint az Új Testamentumban úgy gondolták, hogy a Szent Szellem a cselekvéssel van összefüggésben. Olyan szavak, mint tűz, szél, lélegzet, eső, galamb, használatosak voltak megjelölésére. A Szent Szellem dinamikus, Ő Isten cselekvés közben.

Az Ó Testamentumban vannak utalások arra, hogy a Szent Szellem valami személyiség. Az Új Testamentum kihangsúlyozza ezt az oldalát. Krisztus a Szent Szellemnek mindig olyan neveket ad, amelyek óvó gondoskodó, valakivel törődő természetet írnak le. Vezetőnek, Tanácsadónak, Vigasztalónak és Együttérzőnek nevezi a Szent Szellemet. Úgy az Ó-, mint az Új Testamentumban az erő és a Szellem fogalma szorosán össze van kötve. Az Ó Testamentumban az erő főképpen nagy királyok és próféták által működik, akik a népet vezetik. Az Új Testamentumban kész közönséges emberekre is szállni, akik Krisztust követik.

Mindkét Testamentumban megváltozik a személyiség, ha a Szent Szellem emberi életet érint.

Ez csak a portré volt, ami megmutatkozott, ha az aktivitást követjük, mely a Szent Szellem emelkedéseit és süllyedését követi. A tanítványok most Jeruzsálemben várták ennek a Szent Szellemnek az érkezését. És mikor pünkösdkor eljött, a tanítványoknak ez a féltős serege megváltozott, apostolokká lettek (olyanokká, akiket kiküldtek). A férfiak és nők, akik a „felházban” vártak, azonnal hatalmas cselekedetek sorát hajtották végre. Ugyanaznap Péter, – ugyanaz, aki néhány héttel előbb Jézus elfogatása éjjelén életének megmentéséért sóhajtozott, – vakmerően prédikált a nép vezetői és maga a nép előtt és oly meggyőzően beszélt, hogy 3.000 ember azonnal megtért. És mindez egy halász és a csekélyre értékelt Galileabeliek által. Nem meglepő, hogy ezután az apostolok arra törekedtek, hogy az újonnan megtértek is elnyerjék ezt az erőt. Ez szükséges eszköz volt arra nézve, hogy a hatalmas feladatot elvégezzék, amivel őket Krisztus megbízta.

Milyen érzés volt a Szent Szellem megnyerésével kapcsolatban? Erre a Bibliában nincs semmiféle pontos leírás. De abból, amit mondanak, alkothatunk valami elképzelést.

Mindenekelőtt, ha a Szent Szellem Isten, mint mozgató erő, úgy a vele való megismerkedés mindig élmény. Továbbá olyan személyiség átélése kell, hogy legyen, aki a legnagyobb szomorúságot érzi. Élménynek kell lennie a barátságnak, teremtő, megváltoztató barátságnak, némely tekintetben oly szelíd, mint egy galamb, máskor, mint a tűz, égető, mint minden jó barátság, de titokzatos és megfoghatatlan.

„Keresztség” (valójában: bele(alá-)merülés) csak egy szó, amit a Biblia használ annak a pillanatnak a megnevezésére, mikor egy ember teljesen összeköttetésbe kerül ezzel a barátsággal.

A többi megjelölés is azt jelenti, hogy a Szent Szellem Isten, aki éppen cselekszik. Néha azt olvastam, hogy a Szent Szellem „szállt” az emberre. Néha „betelt” Szent Szellemmel, máskor megint „elnyerte” a Szent Szellemet. Úgy mondják, hogy a Szent Szellem „Istentől” jön ki.

Valami sajtószerű volt ebben az élményben, ami két reakciót idézett elő. Mindenekelőtt a nyelveket. És legalább is pünkösdkor oly hangos volt, hogy az emberek, akik felfigyeltek rá, azt hitték, az apostolok részegek. Előttem ez sajtószerűsége ellenkezik a mostani prédikációkkal, hogy az első keresztyén prédikációt azzal a gyanúsítással utasították vissza, hogy a prédikátor és a barátai részegek. „Még csak reggeli kilenc óra”, mondta, „hogyan lehet valaki ilyenkor részeg?”

És az Új Testamentum idején hogy jutottak el az emberek erre az élményre? Több út látszik lehetségesnek. Pünkösdkor összegyűltek a tanítványok és telve voltak várakozással. De Kornélius, barátai és rokonai, akik hallgatták Péter prédikálását, Krisztusról, nem vártak semmit, mikor a Szent Szellem rájuk szállt. Más alkalmakkor egy Szellemmel teli keresztyén adta másoknak kézrátétellel.

Becsuktam a Bibliámat azzal az érzéssel, hogy az olvasottak legalább elgyönyörködtettek. Tudtam, miért volt ez az érzésem. A birtokomban levő levelek, Szellemmel teli emberekkel való beszélgetések, mind azt mutatták, hogy a Szent Szellemnek ez a viselkedésmódja, mióta az Új Testamentumot megírták, keveset változott. Még a mód is, ahogyan az első évszázad embereire szállt, ma is ugyanaz.

Emlékeztem rá, hogy nemrég egy embercsoportot, akik éppúgy hallgatták az igét, mint Komélius háza és éppoly kevéssé várták a Szent Szellem kitöltését, hirtelen ugyanúgy elöntött. Gerald Derstine, egy mennonita prédikátor, 1954-ben egy egyhetes bibliaiskolát vezetett Észak-Minnesotában. Egy napon, – minden előzmény nélkül – egy fiatalember létérdelt az osztályban és sírni kezdett.

„Az ilyenfajta érzelmi megmozdulás”, mondta Derstine, „a mennonita egyházban nagyon szokatlan volt, és mi azonnal megpróbáltuk leállítani. De mielőtt ez sikerült volna, már egy másik tanuló is sírni kezdett. Aztán még egy. Megkíséreltük, hogy a síró tanítványokat eltávolítsuk az osztályból, de amint az egyiket kivezettük, két vagy három másik kezdett sírni.

Aztán valami nagyon csodálatosat figyeltünk meg. Az egyik ilyen fiatalembernek sajátságos hangok jöttek ki a száján. Ez a „hebegő beszéd” volt talán, amiről a Bibliában olvastunk?

Tudtommal a mi gyülekezeteinkben ilyesmi sohasem fordult elő. A mennoniták nem tanítják azt, hogy ilyen jelenség ma is létezik. Amennyiben megkérdeztük, 1900 évvel ezelőttre való. És mégis, – a szemünk láttára – a tanítványaink egyszerre nyelveken szóltak, éppúgy, mint pünkösdkor.”

Egy ismerősünk, Lila Ginter, gyermekkorában kapta meg a Szent Szellemet, anélkül, hogy tudná, hogy ilyen vallásos élmény létezik. Lila egy napon apja gyümölcsöskertjében volt Ohióban és a fehér virágtengeren keresztül felnézett a kék égre. Ekkor hirtelen Isten közelségének túláradó érzése vett rajta erőt. Felnyitotta a száját, hogy oly elfogulatlanul szóljon Hozzá, mint azt gyermekek teszik. De azok a hangok, amik a száján kijöttek, nem voltak angolul mondva. Hosszú ideig folyékonyan halandzsázott, de semmi értelem nem volt benne.

„Ezt az élményemet még sohase mondtam el senkinek”, mondta. „Azt gondoltam, én vagyok az egyetlen, ember, akivel ilyesmi megtörtént.

Csak 40 év múlva fedeztem fel, hogy emberek egész csoportjának ez a jelenség egészen természetes.”

Nagy általánosságban ma az a helyzet, hogy ezt az élményt azok kapják, akik tudatosan és komolyan keresik. De a lehetőségeknek éppen oly nagymértékű sokfélesége van, mint annak idején a Bibliában. Némelyek iránymutatónak tartják Krisztus tanítványaihoz intézett parancsait: „Én meg elküldöm reátok Atyám ígését. Ti várjatok (maradjatok) a városban mindaddig, amíg a Magasságból (Mennyből) jövő hatalomba (ható-erőbe) bele nem öltöztetnek titeket.” (Luk. 24,49.) Ezt a szót hangsúlyozzák: „maradjatok.” Érzik hogy várniok kell, néha csak néhány napot és ők imádkoznak és dicsőítik Istent, míg eljön a Szent Szellemmel való keresztség. Mások úgy vélik, nem szükséges várni. Az Új Testamentum más helyeire hivatkoznak, ahol a Szellem megadatott, amint a hívő azt kérte.

Némelyek úgy vélik, hogy a jelöltnak el kell mélyednie az imádságban, mielőtt megkapja ezt a keresztséget. Mások azonban éppen az ellenkező nézeten vannak: úgy vélik, hogy a Szent Szellem keresztsége nem látványosság a ke-resztyénségben, hanem rendes, csaknem rutinos lépése a hívőnek.

Hogy állunk az érzelmekkel? Némelyek azt mondják, hogy a nyelvekkel együtt egy „belső jel”-nek kell jönnie, egy „érzésnek” hogy a saját lelkünk és a Szent Szellem közösségre léptek. Mások azt hiszik, hogy a keresztség olyan síkon történik, aminek az érzelmekhez semmi közük sincs, és hogy megbízható még akkor is, ha semmiféle érzélem nem is kíséri.

A Szent Szellemmel való keresztség élményére lehet feltétlen bizonyosságot mondani. „Nyugtalanítana engem, ha másképp volna”, mondta Tib egyik este, mikor erről beszéljünk.

„Ha a Szent Szellem úgy jön, mint ahogyan a szél fúj, akkor nem lehet szabályokhoz kötni. Olyan mint a vihar, s nem mint egy ventilátor”

De bár „a szél fúj, ahová akar” (Ján. 3,8.) nem tagadható, hogy ma éppúgy, mint az apostolok idejében néhányan pont arra vannak elhívva, hogy ezt másokkal közöljék. A pünkösdi ébredés kezdetén a nemrég elhunyt J. E. Stiles utazgatott mindenfelé a világban, hogy találkozzon a hívők kis csoportjával és velük a Szent Szellem elnyeréséért imádkozzon. A szó szoros értelmében a keresztyének ezrei jutottak ezeken az összejöveteleken ehhez az élményhez. David du Plessis ugyancsak ezt a különleges szolgálatot végezte, éppúgy mint Richard Wonkler, Whestoni (Illinois) prédikátor.

Ezen a téren egyike a legaktívabb személyeknek, akikről tudunk, egy nő. Jean Stone háziasszony és anya Van Nyusban (Kalifornia), ahhoz az egyházhoz tartozott, amelyben Dennis Bennett szolgált, mikor az a bizonyos zavar keletkezett a prédikációja nyomán. Jean érezte, hogy a félreértés nem történt volna meg, ha az emberek jobban tájékoztatva lennének a Szent Szellem munkájáról a mai világban. Egy este elmondta férjének, hogy elhatározott szándéka egy újságot kiadni, amely ezt más gyülekezettel is közölni fogja.

„Csak nevettem”, mondta Jean férje, Donald. „Jeannek nem volt annyi tapasztalata sem, hogy egy újságra előfizessen, nem hogy szerkesszen. „Donald és én egy new yorki hotelszobában beszélgettünk, ahová üzleti útja során jött el.

„Abszolút gyakorlatlan volt”, folytatta. „Valami elképzelése volt egy előkelő újságról, negyedévi megjelenéssel, szellemi tartalommal, a címe lenne „Szentháromság”. Donald kissé panaszosan nevetett, mialatt akatatóskájából egy előkelő újságot vett ki, negyedévi megjelenéssel, szellemi tartalommal, és a címe „Szentháromság” volt.

Jean nem csak ezt az újságot adja ki, hanem utazik mindenfelé az országban, tanítja a Szent Szellem keresztségét és imádkozik, ha kell, azokkal, akik elnyerni szeretnék. Különleges bánásmódja van azokkal az emberekkel szemben, akik számára az újságja megjelenik, a jólnevelt, konzervatív kertvárosok népével a felekezeti egyházakból.

„Ezek az emberek életüknek ebbe a másik szakaszába sem mennek indulatosan és látványosan”, mondta, „és nem látom be, hogy miért nem kaphatnák meg a Szent Szellemet ebben az alakban.”

Hallottuk, hogy beszél az emberekhez. Előadása meggondolt és nagyon nyugodt. „Az apostolok egyszerűen elvárták, hogy a hívők elnyerjék a keresztséget”, mondta hallgatóinak. „Kaptatok Szent Szellemet, mikor hívővé lettetek?” kérdezték az újonnan megtérteket. És ha a válasz „nem” volt, Istenhez fohászokdtek, hogy azonnal adja meg nekik, teljes bizalommal, hogy Isten ezt a nélkülözhetetlen erőt nem tagadja meg egy hívőtől sem.”

„Szívesen állok ebben a szolgálatban”, mondja gyakran. „Ez az egyetlen, ahol az ember száz százalékos sikert érhet el. A Szent Szellem keresztsége a teljes gyülekezet számára van, minden keresztyén számára.”

Nem vár erős elragadtatást a keresztség pillanatában. „Az új nyelvekenszólás rendszerint nyugodt és kedves”, mondja, „örvendező, de nem vad.” Jean Stone számára a keresztség elnyerése inkább egy szerszámtáska átvételét jelenti, mint érzelmi élményt. „Ez egy szerződés a mérnök és munkásai között. „Akarjátok ez Én házamat építeni, rajta dolgozni?” Itt a felszerelés, ami hozzá kell. „És ellát minket az ajándékaival, egészségesnek lenni, prófétálással, bölcsességgel, nyelvekkel, ami mind kell a mi építő munkánkhoz.”

De a Szent Szellem keresztsége egyáltalán nem mindig ilyen nyugodt. Dr. John F. Barton fogorvos, West Hartfordban. John elmondta, hogy mikor megkapta a keresztséget, egy éles elektromos ütést érzett, fájdalom nélkül, de erősen felizgatta. Néha ezek az elektromos ütések testi elváltozásokat is okoznak. Az egyik izom megfeszül és feloldódik míg az egész test remegni nem kezd. Egy másik sírni kezd vagy énekelni, vagy szó szerint elesik. A „Holy Rollers” – nagyrészt pünkösdi négerek, – nevüket ettől a sajátságos jelenségtől kapták. Testi elváltozásokról olyanoktól is hallottunk, akiktől ezt egyáltalán nem vártuk.

Wesley ezt írja egy ismertetésében a kiáltozásról, rángatózásokról, táncolásról, víziókról, önkívületi állapotról és hasonlóról; a veszély abban van, ha ezekre nem nagyon figyelünk, teljesen elítéljük, ha azt hisszük, ez nem Istentől van és akadályozza az ő munkáját. Az igazság ez:

1. Isten sokakat hirtelen és hatalmasan meggyőzött, hogy elveszett bűnösök. Ennek természetes következménye hirtelen hangos felkiáltásban és erős rángatózásban nyilvánult meg.
2. Azoknak, akik hisznek, hogy erősítse és bátorítsa, hogy a művét nyilvánvalóbbá tegye, többeknek kegyelmesen mutat isteni álmokat, másoknak arcokat és látomásokat.
3. Egy idő múlva ezeknek az eseteknek némelyikébe a természet is beleavatkozott a kegyelemmel.
4. A Sátán Istennek ezt a munkáját utánozta, hogy az egészet a hitetlenség látszatával burkolja be. És mégis oktalanság ezt a részt elvetni, mint az egészet elfogadni. Kezdetben kétségkívül minden Istentől volt. Részben még ma is az. És ő képessé tesz minket arra, hogy különbséget tegyünk, mi a tiszta és mi a vegyes vagy elfajult. Az árnyék nem jelenti az anyag leértékelését, éppoly kevéssé, mint ahogy a valódi gyémántot nem lehet hamisítani.

Testi megnyilvánulások nem az egyedüli reakciói a Szent Szellemmel való keresztségnek. Erős lelki elváltozások is vannak. Leveleim között állandóan jó érzésre vannak hivatkozások. Itt van néhány példa:

„Olyan volt, mintha öröm hulláma öntött volna el.” „Elkezdtem Istent új nyelven dicsőíteni, ami nekem adatott. Ezzel egyidőben úgy éreztem, mintha a lelkem szárnyakat kapott volna. Mint egy költemény, úgy úsztam az ég felé.”

„Nevetni kezdtem. Ez különös volt, de én csak nevettem, nevettem, úgy, mint aki jól érzi magát és egyáltalán nem tud mondani semmit. Fogtam az oldalamat, és görnyedeztem, a nevetéstől. Egy darabig abbahagytam, aztán újra kezdtem. Nevettem, nevettem.”

„Első ízben észleltem magamon, miért hitték azt az emberek: hogy a tanítványok ittasak. Éppen úgy éreztem én is magamat az én pünkösdőmön, a legnagyobb boldogságban, ittasan az örömtől.”

„Béke volt bennem, csodálatos, csendes, maradandó, mélységes béke.”

Elég gyakran van összekötve a jó érzésnek hangulatával valamilyen gyógyulás azok között, akikkel a szombatos csoportban a philadelphiai Benjamin Franklin Hotelben találkoztunk, volt egy baptista prédikátor felesége, aki csodálatos történetet mondott el. Születésétől fogva az egyik lába 5 centiméterrel rövidebb volt, mint a másik, és egész életében magasított cipőt volt kénytelen hordani. Azon az estén, mikor elnyerte a Szent Szellemmel való keresztséget, égő fájdalmat érzett ebben a lábában, de a nagy örömben nem is figyelt rá. Mindent átható öröm volt a reakciója a keresztségének. Órák hosszat egy pamlagon ült. De mikor végül felállt, hogy hazamenjen, bicegett. Ugyanez történt a következő lépésnél. Miután az egész szobán keresztülbicegett, észrevette, mi történt. A magasított cipő egyenetlenné tette a lábszárait. „A gyógyulás”, tette hozzá, miközben lenézett jól formált lábára, „maradandó volt.”

David C. Wilcox prédikátor Milwaukee-ből (Wisconsin), idegbetegsége miatt orvosa tanácsára háromszor naponta 50 gramm konyakot vett be forró vízbe. Hat évvel később Wilcox naponta egy liter vodkát fogyasztott és egy doboz borsmentabont, hogy elrejtse alkoholos állapotát. Megkísérelte, hogy leszokjon róla: imádsággal, pszichoterápiával, hipnózissal, elvonókúrával és semmi sem segített. Egy este hosszú és sóvárgó imádság után elaludt a térdein. Mikor felébredt, érezte, hogy valami szörnyű fontos dolog történt. Érezte, hogy a Szent Szellem erővel töltötte be. Egészen bizonyos volt benne, mert ebben a pillanatban az alkohol problémája teljesen megoldódott.

„Isten csodálatos módon megszabadított az alkohol démonától”, mondta Wilcox ma, öt évvel a keresztsége után. „A szabadítás oly halkán jött, mint a reggeli harmat és mégis mennydörgéssel, amely az életemet teljesen megváltoztatta.”

Másik gyógyulási mód, amit gyakran ismertetnek, a lélek gyógyulása. Marianne Brown Parkesburgból (Pennsylvania) ma egy igazán vidám ember. Tud csodálatosan megnyerő módon mosolyogni. De a szeme körüli redők nem a mosolygástól vannak. Inkább azokból az évekből maradtak vissza, mikor Marianne krónikus búskomorságban szenvedett.

Marianne egy tizenegyszobás lelkészlakban lakott, amit akkor építettek, mikor a segítség még olcsó volt. De ez akkor, mikor szüleivel beköltöztek ebbe a házba, már nem állt fenn. Mellettük volt a régi presbyteriánus templom. Marianne nem tudta jól beosztani az idejét. Vagy a házimunkával bajlódott, férjével és öt

gyermekével, és emelett elhanyagolta a gyülekezeti munkát, vagy segített a gyülekezetben és azt háztartása sínylette meg.

Mindig késett, mindig hajszott volt és ez nyomasztólag hatott rá és kétségbeesett. Úgy próbálta megoldani a dolgokat, hogy ilyenkor ágyba feküdt.

„Azok a betegségek”, mesélte, egy napon, mikor Tibbel együtt Parkesburgban meglátogattam, „kétoldalról is kifizetődek: részvétellel voltak irántam és fel voltam oldva a felelősség alól. De tudtam, hogy így nem lehet élni. Tudtam, hogy Isten nem teremtett engem félig nyomorultnak, de tehetetlen voltam, nem tudtam semmit tenni ebben a dologban.”

És akkor Marianne megkapta a Szent Szellem keresztségét. „Az új nyelv, amit kaptam”, mondta, „keverve volt az öröm áradásával, amelyben minden félelmem ami addig volt, elszállt. A nevetés nyelve volt. És mikor felhagytam a nevetéssel, tudtam, hogy soha többé nem fogok ágyban feküdni a szomorúság miatt. Most már nyolc év óta tart ez az állapot. A Szent Szellem annyi erőt és kedvet öntött ki rám, hogy órák alatt meg tudom csinálni, ami az előtt napokat vett igénybe.”

A Szent Szellemmel kapcsolatban tapasztalt sokféle dologban egy minden esetben érvényes volt: a keresztség akár nyugalomban, akár érzelmi megnyilvánulások közben jött, váratlanul vagy hosszú várakozás után az eredmény mindig az volt, hogy az egyént közelebb vonta Krisztushoz. Jézus nem volt többé egy figura egy történelmi könyv lapjain, sem valami élmény emléke, amelyet személyesen tapasztaltunk meg. A megkeresztelt hívőnél ott volt a Szelleme mindenkor, percről percre, hogy életéne minden helyzetében rámutasson Krisztus személyére.

Ekkor hirtelen megvilágosodott előttem, hogy ezzel a kör bezárult. Ez az egész kutatás légüres térben kezdődött, ami az én kórházbéli élményem következménye volt. Azt az utat jártam, - és talán minden keresztyén ezt járja, - amit a tanítványok is megjártak: Először egy személyes élmény volt, találkozás Krisztussal. Aztán látszólag tovább haladt. Vágyakozás, hogy visszatérjen és tehetetlenség, mert úgy látszik, ezt a visszatérést semmivel se tudjuk előmozdítani.

Az volt-e a lecke, amit a Bibliából és azoktól megtanultam, akiknek manapság ilyen élménye volt, hogy nekünk a Szent Szellem közvetítésére van szükségünk, ha ezt a visszatérést létezővé akarjuk tenni? „Ha eljő a Bátorító, akit Atyám mellől én fogok küldeni, az igazság Szelleme, aki Atyám mellől jő elő, Ő fog tanúskodni mellettem.” (Ján. 15,26.)

11. Fejezet

A 405-ös szoba

Látszólag különös összefüggés van egy értelmetlennek látszó cselekedet és a szellemi erő elnyerése között, melyet Isten rendelt el. Mózes Jahve parancsára botját nyújtotta a víz fölé – és a Vörös tenger kettévált. Elizeus megparancsolta a szegény özvegynak, hogy sok edényt gyűjtsön össze és elkezdte a kis korsójából beléjük öntögetni az olajat. Mikor az özvegy ezt engedelmesen megtette, elég olaja lett, hogy megfizesse minden adósságát. Illésnek a köpenyével a vízre kellett ütni, mielőtt az ketté vált.

Egyszer alkalmam volt Billy Grahammal ezekről beszélgetni. Ő ezt már évek óta figyelte és abban látta a titkát, hogy a félelmet és önnön akaratunkat elegendő mértékben le kell győznünk, hogy egy feladatot végre tudjuk hajtani. Felismerte, hogy a legtöbb ember számára rendkívül nehéz kilépni a saját gyülekezetéből és fellépni a pódiumra. De azt is megfigyelte, hogy ez a látszólag értelmetlen lépés erőt ad.

Sokak számára a nyelvekenszólás ugyanebbe a kategóriába tartozik. Nem látják értelmét, zavarba hozza őket. Ezeknek az embereknek a végül mégis bekövetkező nyelvátadás mély vallásos élményszámba megy. De az én saját vonakodásom más forrásból volt. Én már valami logikát véltem felfedezni a nyelvek mögött. El tudtam képzelni, hogyan tudnám Istent dicsérni olyan nyelven, amit nem értek. El tudtam képzelni, hogyan imádkoznák valakiért, mikor sejtelmem sem volna, mit kellene az, értelemmel imádkozni.

Igen. ebben az időben mindig jobban sóvárogtam a keresztség elnyerésére és valószínűnek tartottam, hogy a nyelvek ezzel együtt jönnek.

Nem, az ellenállás nálam más területen volt. Volt egy cselekmény, amit sok pünkösdi megtett, de amit én semmiesetre sem akartam megtenni: felálltak, mindkét kezüket felemelték az ég felé és azt kiáltották: „Dicsérjük az Urat!”

Tudtam, hogy ez a zsidókeresztyéneknél régi szokás volt.

„Ezért téged áldalak, amíg élek, nevedet imádvá emelem föl kezem. Mintha zsíros falatokkal laktam volna jól, úgy ujjong az ajkam, és dicsér a szám. Fekvőhelyemen is rád gondolok, minden őrváltáskor rólad elmélkedem.” (Zsolt. 63,4-6.)

Tudtam, hogy „Dicsérjétek az Urat” a zsoltaárosnál kedvelt kiszólás volt, sőt az én megszokott episkopalista istentiszteletemhez is hozzátartozott.

Ennek dacára számomra ez a mód, ahogy a pünkösdiak ezt tették, akadálynak számított. Kétségkívül határt szabott valahol.

1960 december 2. Ez volt a nyitás dátuma az Atlantic Cityben tartott „Keresztyén üzletemberek nemzetközi szövetsége” konferenciájának, ahová Tib és én már jelentkeztünk, még tavasszal, tehát hónapokkal ezelőtt. A gyűléseket a President szállóban, a tengerparton tartották. Pénteken este érkeztünk, sétáltunk a hideg holdvilágos strandon és hamar visszamentünk.

Nem tudom miért érintett a reggeli összejövétel élménye olyan készületlenül. Már sok pünkösdi összejöveteleln voltam, mindenesetre nem ilyen hatalmas nagyon. Korán reggel mintegy 700 férfi és nő tolongott a „President” nagytermében. Gyorsan étkeztek, aztán látható várakozással tolták hátra a székeiket.

A terem végében levő emelvényen körülbelül két tucat üzletember és alkalmazott ült. Néhányan, mint hallottam, átrepülték az országot, hogy résztvehessenek az összejövetelelen. Az egyik a saját repülőgépén jött.

Mialatt kiittuk a kávékat, felállt ezek közül az egyik férfi és egy éneknek a számát mondta. Mindnyájan hangosan, erősen és csodálatos egységben kezdték, mint azt már máskor is hallottam a pünkösdiéknél. A második versnél egy szomszéd asztalnál ülő asszony sírt. Az énekben nem volt semmi különösen megható, egyike volt a régi megszokott énekeknek: „Mikor nézem a csodálatos keresztet...” De úgy látszik, a sírás éppen olyan ragadós volt, mint a nevetés. Nemsokára a pódiumon ülő férfiak egyike elfogulatlanul elővette

a zsebkendőjét. Mi vonult végig ekkor a termen? Én is éreztem, éppenugy mint Tib, aki mellettem ült. Szándékosan kerültük egymás tekintetét.

Mialatt a zene tartott, némelyek az asztalnál elkezdtek „Szellemben” énekelni. Nemsokára az egész terem komplikált harmóniában egyesült, kotta nélkül, ami közvetlenül jött létre. Szokatlan volt, de különösen szép. A karnagy többé nem kísérletezett a zene vezetésével, hanem hagyta, hogy a dallam magától keletkezzen. Minden külső indítás nélkül a terem egy része hirtelen nagyon hangosan kezdett énekelni, mialatt a másik rész elhalkult. Harmónia és ellentét egymásba fonódtak.

Most már gátlás nélkül folytak a könnyek az egész teremben. Egy viharvert arcú férfi a közelünkben felemelte kérges kezeit és hangosan énekelte: „Dicsérjétek az Urat;” Két székkal arrébb egy idős asszony felkelt és kis táncot lejtett. Úgy nézett ki, fekete ruhája volt, fehér, kontyba csavart hajával a feje búbján, mint egy ősanya. Senki se figyelt rá a legkevésbé sem, – mindenesetre engem kivéve. Nem tudtam levenni róla a szememet. És mialatt néztem, csoda történt, amit nem tudtam magamnak megmagyarázni. Nagyon meleg volt a bálteremben, mintegy 30 °C. De mialatt a nagymama táncolt, határozottan láttam, – a sötét bársonyfüggönyön látszott – látható „lehelet” jött ki a száján, mintha kint lenne a hidegben.

Ennek a megfigyelésemnek a hatását nehéz leírnom. A-helyett, hogy zavart lettem volna, vagy éreztem volna, hogy valami lehetetlent látok, az a túlradó érzésem volt, hogy ez épületes és jó, és emlékeztem Dr. Van Dusen megjegyzésére, hogy a pünkösdi „túlzás végeredményben egészséges.”

Aztán hirtelen mindennek vége volt. Az éneklés megszűnt, az összejövetel hangulata megváltozott. Az emberek kivették a zsebkendőiket és megtörölték a szemüket. Egy kaliforniai tej farmtulajdonos, Demos Shakarian az emelvény közepére lépett, mint elnök és elintézte az anyagiakat. Ezzel öt perc alatt végzett és ezért én, mint sok pénztári jelentés veteránja, nagyon hálás voltam neki.

Azután ima következett. A „reggeli összejövetel” négy óra hosszat tartott. Volt prédikálás és még ének is. Közben némelyek az összejövetel alatt tudósításokat nyertek a Szent Szellemtől. Megfigyeltem, hogy egyesek megerősítették, amit Charles Maurice már mondott nekünk: Nem csak pünkösdiek voltak a teremben.

Voltak ott episzkopálisok, methodisták, baptisták, presbyteriánusok, lutheránusok stb. Mikor végre délben az összejövetelt elnapolták, Dr. William Reed, egy sebész és episzkopalista laikus prédikátor, akit néhány év óta ismertünk, hozzánk jött és meghívott, hogy Tib és én csatlakozzunk egy csoporthoz, akik szendvicset vitettek fel az egyik felső szobába. Az a szoba számomra különösen jelentőségteljessé vált: 405-ös számú volt.

A 405-ös szoba ajtaja kissé nyitva volt, mikor 15 perccel később odamentünk. Kopogtattam és bementünk, kíváncsian, kik lesznek ott. Az ablaknak háttal, melyen át látszott a hullámzó, áradó Atlanti Óceán, ült Jim Brown, presbyteriánus prédikátor, Pennsylvániából. Bill Reed a pamlagon ült és Olivia Henry-vel beszélgetett, aki methodista prédikátornő volt Philadelphiában. Kint a konyhában főzték Dorothy Randall, egy jóléti intézmény ápolónője az episzkopális egyházból, és Jim felesége, Marianne, a kávé. Mint megállapítottam, pünkösdi nem volt köztük.

Tib leült Jim mellé háttal az óceánnak. A délelőtti összejövetelről beszélgettek, azokról, akik beszéltek és a várható kilátásokról. Csak néhány perccel később vettem észre, hogy Tib nem vett részt benne.

A teakonyhából szendvicset hoztak és a beszéd személyes dolgokra terelődött: a bajokra, reménységekre, amiket mindegyikünk erre az összejövetelre idehozott. Néha-néha átnéztem Tibre. Visszavonultan és hallgatva ült ott, anélkül, hogy érintette volna a szendvicset a tányérján. Reggel semmit se mondott arról, hogy rosszul érezné magát, de a magatartásában volt valami fáradtság mintha óriási terhet cipelne a vállain – egészen egyedül.

Egészen hirtelen felkelt. Mormolt valamit egy telefonhívásról, és még mielőtt visszatarthattam volna, kiment.

Valami nagyon különös dolgról volt szó. Tib és én sokban hasonlítottunk egymásra, – egy közös tulajdonságunk volt: büszkék voltunk a tárgyilagosságunkra. Akkor és most is azon a nézeten vagyunk, hogy tárgyilagosság és becsületesség szorosan összetartoznak. Úgy gondoltuk, hogy nagyobb az eshetősége annak, hogy valamit egészen meglássunk, ha több szem nézi azt.

De a tárgyilagosság még egy másik célt is szolgált: pajzs volt számunkra. Természettől fogva nem voltunk azok, akik könnyen „igent” mondunk, vagy könnyen hiszünk. Nem szeretjük, ha egy csoporttal azonosítottak bennünket. Ezzel egyidőben érdekelt már a hivatásunknál fogva is, hogy mások miért tudnak lelkesülni. Megőriztük magunkban a tárgyilagosságot, mindig érdekelték a megfigyelések, de soha nem voltunk abban résztvevők, ezáltal megtakarítottuk a kényszerűséget, hogy csatlakozzunk ahhoz a csoporthoz, amelynek írtunk.

Nagy kivételt tettem ebből akkor, mikor keresztyén lettem. Ez alkalommal felfedeztem a tárgyilagosság egy nagy hibáját. Mielőtt megtörtént az átadásom, saját magamról azt gondoltam, hogy a keresztyénséget oly sok kedvező nézőpontból szemléltem, amennyire csak lehetséges és ezáltal helyes meglátást nyertem. Amellett beláttam, hogy ez a tárgyilagosság akadályozott abban, hogy az egészet nézzem, mert kizárt egy lényeges nézőpontot, még pedig a belülről való látást.

Hónapokon át figyeltem a Szent Szellemmel való keresztséget minden lehető oldalról: de mindig kívülről. Értelmemmel eldöntöttem: ez egy értékes keresztyén élmény. Most belülről akartam kikutatni. Tib csaknem minden kutatásomban és megbeszélésemben részt vett. Érdekelte, de eddig csak mint megfigyelő. Mikor kiment a 405-ös szobából, – most azt hiszem, – tudta, mit csinál.

A tárgyilagosságunk terhét tudatosan magával vitte. Azáltal, hogy ezt a védő fegyverünket kivitte az ajtón, lehetővé tette számomra, hogy egy élménybe bejussak. Természetesen mindez akkor csak távolról és tudat alatt merült fel.

Tudtam, hogy Tibnek nem kell telefonálnia. Tudtam, hogy valami bántja. Éreztem, hogy nem szabad őt követnem. Titokzatos módon nagyon fontos szerepet kellett játszania az eseményekben, amik itt történtek. Mert magával vitte az általunk eddig gyakorolt kívülről való nézést, miáltal én felszabadultam, hogy részesüljek egy élmény megrázkódtatásában.

De Tib azzal, hogy elhagyta a szobát, nem hagyott el engem, mert a következő órák alatt titokzatos módon összeköttetésben voltunk egymással. Mikor kiment a 405-ös szobából, végigment a strandon átvezető úton. Egy darabon lefutott a homokra, ahol egyenesen lemehetett a vízhez. Sokáig, nagyon sokáig ment. A nap lehanyatlott az égről. Mivel a fény felé fordult, nagyon kellemetlen volt a szemének. Mindig nagyon érzékeny volt a fényre. Ha lehetett, háttal ült az ablaknak, stb. Át akart fordulni északfelé, háttal a napnak, de értelmében egy parancs érlelődött ki nagy erővel:

„Ne nézz se jobbra, se balra, hanem csak előre!”

De előtte állt a vakító nap. Egy kicsit még pislogva ment tovább. Közben messzire eltávolodott a szállodától. A 405-ös szobában már bizonyára vége van az összejövetelnek, gondolta. Talán keresték is őt. De valahányszor meg akart fordulni és vissza akart térni, ezek a szokatlan szavak ötlöttek eszébe:

„Se jobbra, se balra, csak egyenesen előre.”

A nap még mélyebben állt. Csillogott a hullámokon, vakítón sütött a szemébe. És még mindig csak tovább mendegélt a vakító fényben.

A 405-ös szobában valami várakozás teljes feszültség uralkodott. Most hatan voltunk és véletlenül körben ültünk a szobában. Néhányan a Szellemmel teli imádság erejéről beszéltek el élményeket és most valaki azt mondta, hogy ílymódon imádkozzunk a problémáinkért.

Részen azért is, hogy elfogultságomon erőt vegyek, lehunytam a szemeimet. Azonnal nem tudtam, ki imádkozik a szobában. Valaki elkezdett Szellemben imádkozni. Női hang volt, de nem tudtam kié. Ettől a pillanattól kezdve elvesztettem a kapcsolatot az egyesekkel. Olyan volt, mintha a különböző személyek eltűntek volna és egyetlen személyiség, aki különböző kiejtéssel, hangokon és hangfekvésekben beszél, foglalta volna el a helyét. Az egyesek szelleme látszólag együttműködött. Valaki elkezdett egy mondatot, amit a másik fejezett be.

Most egy másik elkezdett nyelveken imádkozni. Ismét egy másik elkezdett „Szellemben” énekelni. Éreztem, hogy a torkom összeszorul úgy, mint az éneklés alatt volt. Azt hiszem, halkan sírtam, mélyen bent a Szellemben. Lassan elkezdtem elveszteni az én saját magamról való tudatomat, míg végül az öntudatom teljesen eltűnt.

Ez igazán élmény, ha valaki elveszti az öntudatát. És ebben az is segítségemre volt, hogy ezzel egyidőben nyertem egy másik jelenlétének tudatát a szobában. Ekkor hirtelen ismét ott volt Ő, a fény, amint a kórházban láttam. De ezúttal a fény a csukott szemhéjamon keresztül világított, zavarón, ijesztőn. Féltem az elkövetkezendő érintéstől. Megkíséreltem, hogy elvonjam lelkemet Tőle, hogy összpontosítsam tudatomat az egyszerű szobára körülöttem és a benne levő emberekre.

„Ne nézz se jobbra, se balra, hanem csak egyenesen előre.”

A hang hátulról jött. Azt gondoltam Olivia, Henry felesége, de nem voltam benne biztos. Éppen, mikor azon voltam, hogy elveszítsem az eszméletemet, visszahúzott.

A következő órában még több ízben ismétlődött ez a parancs, mindig éppen akkor, mikor a figyelmemet vissza kellett téríteni az elcsúszástól. Sohase tudtam, hogy ezek a szavak nekem szólnak-e vagy nem. De nagy szolgálatot tettek nekem. Megőriztek attól, hogy azáltal, ami mindkét oldalon lejátszódott, eltérjek, hogy tudatába jussak annak, hogy nézek ki és hogy mit tartanak felőlem mások. Ismételten visszavittek a vakító fénybe. Valami megnyugtató volt az imádkozásban és éneklésben. A körülöttem levő hangok halk mormolásszerűen vettek körül.

Hirtelen megszólalt egy férfihang: „Azt hiszem, John szeretné a Szent Szellem keresztségét.”

Inkább éreztem, mint láttam, hogy az öt személy feláll és kört képeznek körülöttem.

Ami azután történt, főként azzal a szereppel függ össze, amit Tib játszott, mikor a strandon a nap irányába ment. Azt hiszem, bár nem tudom megmagyarázni. Az ő ez irányú segítsége nélkül aligha jutottam volna ebbe a különös és teljesen új élménybe.

Abban az időben ott, a 405-ös szobában nem jutott ilyesmi az eszembe. Ellenkezőleg! Annak az órának a jellege csupa maximális ráhagyatkozás volt a történésekre és minimális analízis.

A csoport szorosabban körém állt. Bizonyos volt, hogy a testükkel tölcserít képeznek körülöttem, melyen át a Szellem folyama – mely a szobát áthatotta, koncentrálni legyen. Belém folyt, míg ott ültem és körülöttem hangzott a Szellemben való ének. Most a nyelvek krescendóban tetőztek, jól hangzón és kedvesen. Kinyitottam a számat, hogy beleolvadjak, de nem történt semmi.

Ajkaimban merevséget éreztem és a torkom, mintha zsinórral szorították volna össze.

Ekkor hirtelen úgy éreztem, hogy csak felfelé kell néznem, hogy nyelveken szóljak. De ez örvendező mozdulat lett volna. Az én egész életemben kialakult szokásom és hajlamom olyan volt, hogy Istenhez meghajtott fővel kell közelednem.

Különös, hogy egy olyan egyszerű mozdulat, mint a fej felemelése, erőfeszítésbe kerül. Aztán, – talán, mert nem engedelmkedtem elég hamar, világosan egy másik parancs jött. Nemcsak a fejemet, hanem a kezeimet is fel kellett emelnem, és egész lelkemmel Istennek dicsérő himnuszt kellett kiáltanom. Forró haraghullám keletkezett bennem és előntött engem. Ezt semmiesetre se akartam megtenni. Talán, mert ez számomra annyira leverő volt, itt egyszerűen csupán az engedelmesség kérdése volt.

Mi értelme lenne annak, hogy a kezeimet magasra emelem és néhány szót mondok hangosan Isten dicsőítésére? De ezt meg kell tennem, tudtam, bármilyen ostobának tetszett is előttem. Vagy talán éppen azért, mert ostobaság volt. Hallottam, amint Eli Stanley Jones mondja: „Isten bolondja kellett, hogy legyek.”

Hirtelen akarat kitöréssel fellöktem a kezeimet a levegőbe, arcomat direkt felfelé tartottam és teljes erőmből kiáltottam: „Dicsőség Istennek!”

Megnyílt a zsilip kapúja. Bensőm mélyéből, mélyebbről, mint ahogy egy hangot kiadni gondoltam, jött egy örvendező hangfolyam. Nem volt olyan szép, mint a nyelvek körülöttem. Úgy éreztem, csúnya volt robbanó és döcögő. Nem bántam. Imádat volt, megbocsájtás, szeretet, túlságosan mély, hogy szavak legyenek belőle és úgy tört ki belőlem, szóval hangokban. Ez után az összezúzó erőfeszítés után feloldódott az akaratom, megszabadult, hogy a vele való egyesülésben felmagasztosuljon. Semmi további tudatos erőfeszítést nem kívánt tőlem, nem kellett válogatnom a szótagokat, hogy velük kifejezést adjak örömömnek. A szótagok mind ott voltak, készen az én használatomra, gazdagabban, mint az én földhözkött nyelvem és ajkaim formálni tudták volna. Semmi esetre sem voltam extázisban, vagy önkivületben. Soha azelőtt nem éreztem

magam úrnak saját magamon több joggal, soha jobban nem voltam megbékélve a bennem küzdő indulatokkal. De ki akarta ezt? Én sohasem akartam ezt abbahagyni. És így imádkoztam tovább, boldogan és szabadon, mialatt a lemenő nap sugarai besütöttek az ablakon és feljöttek a csillagok.

12. Fejezet

Túl a vörös kapun

A következő három hónap állandó mosolygás volt, egyetlen mosolygás, öröm, minden reggel kiugrani az új napra az ágyból. Sohasem ismertem a jóérzésnek olyan hosszú idejét. A munkám jól ment. Sejteni kezdtem, hogy milyen lehet egy teremtő Atya jóérzése. Ha a gyermekek berontottak az irodámba, felhagytam a munkával, mindig vidáman, hogy látom őket és ha elfutottak, ismét visszaültem félbemaradt munkámhoz, anélkül, hogy a fonalat elvesztettem volna. Ha az egyik fiú besiklott a műhelyembe, és belevéselt a magnómba, természetesen megróttam, de dacára a haragnak nem dobtam semmit utána.

A bibliaolvasás új méreteken folyt. Felfedeztem valami érdekeset: a Bibliában megtalálja az ember az Istenség személyeit, akikkel személyes találkozása volt. Éveken át a Bibliában én csak az Atyát láttam meg. Aztán, a kórházi élményem után megtaláltam a Fiút. És most a Szent Szellemet. Hatalmas kaland volt, szavakat olvasni, melyekre egész életemen át figyeltem, de amelyeket sohasem értettem meg. Első ízben az evangéliumokat és az Apostolok cselekedeteit úgy néztem, mint elsősorban kijelentő és nem költészeti írásművet. Olvastam csodák történeteit, démonokról, szellemek megjelenéséről teljesen új szempontból. A gyülekezet is új jelentőséget nyert. Első ízben értettem meg, amit a zoltáros mondott, mikor így szólt: „Örvendeztem azon, ha így szóltak hozzám: Menjünk be az Úr házába.” Egyszerűen szívesen voltam a templomban, magában az épületben is, az összejöveteleken, istentiszteleteken. Emlékszem, hogy a karácsonyi úrvacsora szokatlanul rövidnek tűnt. Beszéltem erről Tibbel, mialatt kimentünk. Csodálkozva nézett rám. „Két óra hosszúra voltunk benn”, mondta. És én, aki mindig izgó-mozgó voltam, még két óráig tudtam volna ott ülni.

Ezalatt az idő alatt használtam az új nyelveket is. Különösen két ízben egészen magától jött. Egyszer mikor valami szépet láttam. Különösen emlékszem egy januári reggelre, mikor minden fa minden ága mintha fel lett volna díszítve. Kinéztem a hálószoba ablakán ebbe a csillogó világba és úgy tűnt, mintha a világon a legtermészetesebb dolog lenne, ezt a leírhatatlan látványt hangokkal kifejezni.

Aránylag gyakran történt ilyen. Amint valami izgalmas dolog történt, valami ami máskor megborzongatta a hátamat, ehelyett megoldódott a nyelvem. Ebben valami szóval dicséretmondást láttam. Magasztalás volt, azért, mert engem – titokzatos módon – a szépség, tökéletesség és fenség észrevételében részesített. Észrevettem, hogy az én reakcióm még érzékenyebbé tett arra, ami erre indított és el tudtam képzelni, hogy valaki akinek több ilyen élménye is van, mint nekem, az egész nyelvekben oldja fel.

Más alkalom, amikor használtam, közbenjáró imádság volt. Emlékszem, hogy egy este a gyülekezetünkben egy férfiert imádkoztam. A felesége ránk bízta, mert, mint mondta, éjszakánként nem tud aludni. Többet nem mondott, és mert a férfit alig ismertem, szinte értelmetlen volt az érte való imádkozást megkísérelni. Azon a reggel 3 órakor felébredtem, teljesen éber voltam, és tudtam, hogy annak a férfinak a problémája egy régi kollégája elleni haragból származik. Hogy ennek az embernek sohase tudja megbocsátani egy nagyon régi sértését és azonkívül, hogy nekem hozzá kell mennem és ezt megmondanom. Akkor újra el tudtam aludni, mikor elhatároztam, hogy ezt meg is teszem.

A következő nappalon, értelmem hideg világosságában ez úgy tűnt fel, mint egy elszármazott eljárás. Mit tudok én tenni ha be is toppanok egy férfi életébe ilyen megbocsátási problémával. Megpróbáltam éjszakai ígéretemet, - hogy kinek, azt nem tudtam, - teljesíteni, amennyiben felhívtam a titkárnőjét és megbeszélést kértem... „Ha alkalmilag ideje lesz rá.” Ez semmit sem használt. A nagyon elfoglalt embernek ugyanazon a délután 3 órakor volt szabad ideje, úgyhogy 3 órakor ott ültem az irodájában és kételkedtem a józan eszemben.

„Bill”, mondtam, „bocsásson meg, ha zavarom, de valami nagyon különös megérzésem volt.” - és elmondtam neki, hogy éjjel mi ébresztett fel.

Mikor készen voltam, Bill ott ült és a kezeit nézte. Hallottam, amint a másik szobában a titkárnője gépel. Négyszer hallottam a csengetést, mikor elkészült egy sorral. Mielőtt Bill megszólalt.

„Honnan tudhatta ön ezt?”

A következő két hónap folyamán minden héten egyszer találkoztunk az ebédnél. Nem sokat beszéltem. Alig tettem mást, mint hallgattam. De a probléma, ami Billnek oly sokáig gondot okozott, fokról-fokra kezdett kibontakozni és ez alatt Bill egészen más szempontból nézte a dolgokat és a Szent Szellemet, mert természetesen elmondtam neki, hogyan jöttem rá mindenre és arra, hogy őt meglátogassam.

Közben egy sokkal rosszabb probléma merült fel, mert Tib egy délután azzal rontott be az irodámba, hogy egy nagyon jó ismerősének a leánya, egy tizenéves, öngyilkosságot kísérelt meg. Életveszélyes állapotban fekszik egy kórházban. Tib és én imádkozni akartunk, de csaknem semmit se tudtunk, hogy történt és hogyan akarta eldobni magától az életét.

Ismét jelentkezett a nyelvekenszólás és megfigyeltem, hogy Pálnak néhány szava jut az eszembe: „Mi tehát a feladatom? Imádkozom a szellemtől indítva, de imádkozom az értelemről indítva is! ...” (1.Kor. 14,15.)

Pál itt nem hivatkozik egy nagy titokra. Egyszerűen egy másik, adott lehetőséghez fordul az imádkozásban. Tudta, hogy részben értelmes ember és az ilyen értelmével kell, hogy imádkozzék. De lényéhez még valami más is hozzátartozott és ez a más nem nagyon tudott mit kezdeni az értelmével. Pál ezt a szellemének nevezte. Manapság-tudatalattinak, vagy öntudatlanságnak neveznénk. Pál imaéletét azáltal egészítette ki, hogy a mély, szavakkal ki nem fejezhető részét a személyiségének engedte imádkozni.

Nem ugyanezt tettem-e én is imádságomban ezért a leánykáért. Értelemmel vágyakoztam, azonkívül a szellememmel is a gyógyulásért.

Mikor megérkeztünk a kórházba, már levették a kritikus listáról. Anyját hazavittük és három óra hosszat maradtunk nála. Be kell ismernünk, hogy a fizikai gyógyulás kis részben azért volt, mert mi imádkoztunk ezért a családért. Minél többet megtudtunk annál komplikáltabb lett az ügy. Éppoly kevésbé volt a mi feladatunk ténylegesen adni, mint Billnél. Nem is tudtuk, mit kell tennünk vagy mondanunk. A mi feladatunk csak az volt, hogy állandóan imában hordozzuk ezt a problémát, és ebben az én nyelvekenszólásom megfizethetetlen volt. Az én tévedéseim ellen állandóan védőpajzsként szolgált. Megőrzött attól, hogy ebben a helyzetben – ahol életről vagy halálról volt szó, – a saját véleményemmel belekontárkodjam. Mialatt a barátnőnk beszélt, állandóan nyelveken imádkoztam, csendesen, érte, elidegenedett férjéért és két leányáért. Imádság volt. Istenhez vezető út egy olyan helyzetben, mely túlment az én tévedésre hajlamos értelmemen.

De a Szent Szellem keresztségének minden áldásán túlmenően volt egy nehézségem: a könyv. Itt voltam és annak közepette, ami tárgyilagos szemlélettel a nyelvekenszólás szemléletét illeti a mai világban és jómagam korlátok nélküli résztvevőjévé lettem. Nem lehetett másként, megfigyeltem, hogy a könyv másféle hangnemet kapott. Többé nemcsak leírni akartam, most már erőlködtem, vitatkoztam, próbáltam meggyőzni. Nem volt más hátra, mint félretenni a kéziratot míg újra visszanyerem helyes ítélőképességemet, vagy belenyugszom, hogy örökre megváltam tőle.

„Mindenkinek”, mondta Jean Stone, „joga van a keresztsége után hat hónapig fanatikusnak lenni.” Elhatároztam, hogy én tovább leszek. Most már négy év múlt el az Atlantic City-beli délután óta. Az idő, gondolom, segített valamit, hogy beleéljem magam és elhelyezkedjem. Remélem, erről a témáról ismét visszanyertem a tárgyilagosságomat. Ez alatt az időszak alatt a keresztség és a nyelvek tekintetében alapvető változás állt be az állásfoglalásomban. Minden évvel jobban megszabadultam az érzelmi szempontoktól és még jobban meggyőződtem az értékes voltokról.

Ez egyáltalán nem volt egyszerű, egyenesvonalú fejlődés. Leírhattam az első öröm – és gyönyörűség hullámot, ami a keresztséget követte és mintegy három hónapig tartott. Nem tudom pontosan meddig tartott, de három hónap múlva hirtelen erős reakciót éltem át. Főként a nyelvek tekintetében. Azon aggodalmaskodtam, hogy az egész én magam csinálom. Gyakrabban formáltam értelem nélküli szótagokat az ajkaimmal azon igyekezetemben, hogy a nyelveken való imádkozást elősegítsem. De néha a könnyű, magától folyó áradat egyáltalán nem ment. Semmi se történt. Én csak hallgattam a saját fecsegésem hangját. Világosan éreztem, hogy ebben a locsogásban nincs a Szent Szellem. A dolog nevetségessége annyira hatott rám, hogy sokáig nem kérdeztem magamtól, hogy a Szent Szellemnek része volt-e a nyelvekben.

A pünkösdiék ebben az időben botránykővek voltak számomra. A szertelenségük nem zavart komolyabban, amíg „kívül” voltam és befelé néztem. De most benn voltam és mit gondolnak mások, ha benéznek és

látnak engem ebben a különös társaságban? Emlékszem, hogy egyszer részt vettem a pünkösdi egy reggeli áhitatán, ahol egy újságban megjelölt cikk kapcsán fényképet készítettek. Egy valódi bújócskát vittem végbe abbéli kísérletképpen, hogy távol tartsam magam a lencsétől.

Az volt a szerencsém, hogy előre óvtak az ilyenfajta reakciótól. Lydia tette ezt. Írtam neki a keresztségemről és legközelebbi New Yorki utazása folytán egyszer együtt ebédeltünk.

„Emlékszel, John”, mondta Lydia, miután meghallgatta a történetemet, „mit tett Jézus először, miután megkapta a Szent Szellem keresztségét?”

„A pusztába ment, ugye?” – mondtam.

„Még többet! Alig látogatta meg a Szent Szellem, megkísértette a Sátán. Veled nem történt meg ez?”

Letettem a villámat. Ez érdekelt. „Talán mond tovább!”

„Fel fogod fedezni, hogy amint találkozol a Szent Szellemmel, a Sátán is eléd lép. Ez biztos, megállapított tény, hogy ez elkövetkezik, így volt ez Krisztusnál, és ennek mindig így kell lennie. Az egyetlen, amit tehetsz, hogy felkészülsz rá.”

Lydia azt mondta, hogy a kísértés legtöbbször kételkedés formájában jön el. Talán éppen a Szent Szellem eljövételében kételkedünk, hogy tényleg eljött-e. Vagy talán az önzésünk vagy elfogultságunk újra éledésében mutatkozik.

„Ez a kísértés nem véletlen”, mondta. „Azt hiszem, a Szent Szellem szándékosan engedi ezt meg. Szeretné, ha te javadra fordítanád. Szeretné, ha az élményedet hidegen és józanul tekintenéd. És ha majd újra visszajössz a másik oldalra, a keresztség nem jelent mást számodra, mint egy ajándékot, vagy jutalomdíjat.

Meg kellett küzdenem a kételkedéssel, göggel, és az újonnan megtalált üdvösség más ellenségeivel is, de csakhamar felfedeztem, hogy a Szellem legkomiszabb ellenségei nem az aktív bűnök, hanem a passzívok: a mulasztások, közömbösség és lustaság. Nem voltam oly nagyon régen eljegyezve a Szent Szellemmel, mikor felismertem, hogy az Ő jelenléte nem tesz minket automatákká. Addig marad nálunk, míg azt komolyan kívánjuk, hogy velünk dolgozzék és vágyakozunk az Ővele való közösségre.

Egyike a legtisztább jelének, hogy a Szent Szellem egy személy és nem valami bizonytalan automatikus erő, az a tény, hogy meg lehet szomorítani. „Meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Szellemét”, mondja Pál az Efézusi levélben 4,30.

Úgy vettem észre, hogy a Szent Szellemet kétféle módon lehet megszorítani. Először, ha a belső életünk számára nem jó társaság: egy időre egyszerűen elmegy, ha nem tetszenek neki a gondolatok, amik minket foglalkoztatnak. Másodsor, ha elhanyagoljuk. A viszonyunk olyan, mint egy barátság, azért ápolni és építeni kell; meg kell örvendeztetnünk, hogy megmaradjon és növekedjen.

Én mindkét módon megszorítottam a Szent Szellemet és vissza is vonult. De akkor megértettem, hogy nélküle nem akarok élni, és elkezdtem kutatni az utat, hogyan tudnám ismét magamhoz hívni.

Istennek hála a szervezett egyházáért ez alatt az időszak alatt. Ott volt, egy néha talán gépies műveleteivel, de függetlenül a tagjai fel vagy lehullásától. Minden vasárnap elmentünk a templomba és tudtuk, hogy az istentiszteletnek jó, állandóan maradandó színvonala van. Ez fontos volt. A mi egyházunk nem sokat törődött az újításokkal, ezért nem is ment át a hívek időszakos kilengésein, akik kísérleteztek. Az egyház ott volt: szolidan, higgadtan, formailag, csodálatosan.

Azt is észrevettem, hogy nagyon fontos a héten át a személyes imádkozás. Barátunk, David Wilkerson idejének tizedrészét imával tölti. A napnak 24 órája van. David minden nap két és fél órát imádkozik. Én is megkíséreltem. Felosztottam az időt öt egységre: kora reggel, délelőtt, délben, korai és késői estén, minden alkalommal fél órát. A feladat nagyobb, mint amit elbírok. De a kísérlet által tudom, hogy ebben a „kolostori eszmében” nagy erő van, hogy a napot szabályszerű imaidőben átéljem. Ennek kísérletemnek a tartalma alatt különösen tartósan éreztem a Szellem erejét és jelenlétét.

Emlékezve a Szent Szellemmel való keresztségem élményére nem lepődtem meg, hogy az engedelmisség is nagy szerepet visz, ha szeretnénk megvalósítani a Szent Szellem állandó jelenlétét.

Itt is felcsillant valami nagyobbak a reménye, mint amit eddig elérni tudtam. Milyen jó lenne, ha egész nap teljesen engedelmese tudnánk lenni a Szent Szellemnek. A halk, „szelíd hang” mindig egy jól érthető hang lenne, munkálkodnom kellene azon, hogy szokásommá váljon Rá hallgatni.

Ez a négy év számomra azt jelentette, hogy jobban megértettem azt, ami a valóságban a 405-ös szobában történt.

A Szent Szellemmel való keresztség tulajdonképeni pillanata egy mindent átható érzést adott nekem: fürödtem a szeretetben, körülvett engem és át meg átmosott.

Nem tudom, hogy miért nem fektettek nagyobb súlyt mindabban, amit erről a témáról olvastam. Talán mert a Szent Szellemet mi annyira az erő szempontjából nézzük. De meggyőződésem, hogy ennek az erőnek a jellege a szeretet. Nagyon hasonlított ahhoz a szeretethez, amit akkor éreztem, mikor Jézus meglátogatott a kórházban. Csakhogy most aktív, mozgékony és követeli, hogy viszonzzam, míg az a szeretet, amivel a kórházban találkoztam, több volt egy csendes közelségnél, amely nem követel semmit. Mikor ez megvilágosodott előttem, megoldódott a rejtély, ami fejtörést okozott nekem. Az egész Új Testamentumban ezek a megjelölések: Szent Szellem, Krisztus Szelleme, és Isten Szelleme nagyrészt kicserélhetőleg használatosak. Azok, akik ismerték Krisztust és ismerték a Szent Szellemet, nyíltan egyformának állították mindkettőt. „Elmentek Mizia mellett, és megkísérelték, hogy Bitiniába utazzanak, de Jézusnak Szelleme nem engedte őket.” (Apcsel. 16,7.)

„Ti azonban nem a húsban éltek, hanem szellemben, ha csakugyan Istennek Szelleme lakik bennetek. Ha pedig valakinek a Felkent (Krisztus) Szelleme nem birtoka, az nem is övé.” (Róma. 8,9.)

A Szent Szellemmel való találkozás óta világos bennem az, min alapszik a személyeknek ez a cseréje. Pontosán ugyanúgy volt, mint a Krisztussal való találkozásnál. És a közös nevező a szeretet volt. Azok, akik Krisztussal találkoznak, a szeretettel való találkozás élményében részesülnek és ha ezek az emberek a Szent Szellemmel találkoznak, úgy érzik, hogy ismét szeretettel találkoztak. Ha beszédjükben Krisztus Szellemét a Szent Szellem lelkével felcserélik, ösztönszerűen teszik, azt, amit a teológusok később – logikusan tettek: megállapítják, hogy ezek egy és ugyanaz az Isten volt. Az egyetlen különbség az elméletben van.

Ezáltal a felfedezésem által még egy második rejtély is megoldódott. A keresztyén gondolkodásmódban nagyon régen párhuzamot vonnak a Szent Szellem és a „megszentelődés” között. Pál arról beszél, hogy Isten „...mert benneteket Isten már kezdettől fogva arra választott ki, hogy megmeneküljete. Igen, ezt a Szent Szellem által éritek el, aki szentté tesz benneteket, és az igazságban való hit által.” (2.Thessz. 2,13.) És a klasszikus katechisztikus feladata a Szent Szellemnek Isten, „aki engem és az egész népet megszenteli.” Wesley és szellemi gyermekei, a különböző megszentelődési mozgalmak a 19. évszázadban hangsúlyozták egy – mint ahogy Ők nevezik, - „második áldás”-t vagy a Szent Szellem keresztségét, mint olyan élményt, mely az embert szentté tenné.

A gondolat nagyon régi, hogy a Szent Szellem életünkben nemcsak munkálkodik, hogy nekünk a keresztyénségünkben erőt adjon, hanem, hogy megtisztítsa az életünket, elvezessen a szentségre. Hozzá kell tennem, hogy bizonyos szent keresztyének mindig ellenszenvesek nekem. Nem mondhatnám, hogy azért okoznak nekem oly kényelmetlen érzést, mert tudtam, mennyire messze vagyok én a szentségtől, vagy mert ők alapjában véve csalódnak, mikor magukat szentnek tartják, holott nem azok, csak látszatra. Meg kell jegyezni, hogy találkoztam egyes keresztyénekekkel, akik nem hangsúlyozták, hogy különleges szentek, azonban életükből láttam, hogy magasabb nívón élnek, mint én. Ezekben az embereken éreztem valamit, ami úgy tűnt nekem, mintha igazi szentség lenne. Nem akartak engem mindenáron meggyőzni az erényeikről, inkább a reménységükről. Nem akarták bebizonyítani az én kicsinységemet ellentétben az ő szentségükkel, inkább rámutattak a lehetőségeimre.

Azt hiszem, ilyen kellett hogy legyen Krisztus szentsége. Különbözik nem vonta volna magához a heves Pétert és a világias Mátét. Megértettem, hogy ennek az átváltoztató szentségnek a magja a szeretet volt. Mikor a Szent Szellem keresztségében érintkezésbe kerültem a szeretettel, mint mindent legyőző élménnyel, megtisztulva éreztem magam, felépítve és meggyógyítva. Megismertem egyfajta megszentelődést, amiről soha nem álmodtam volna. A megszentelődésnek ez a fajtája a Szent Szellem krisztusi szeretetének érintéséből származik.

Ebből az érintésből még valami következik. Mikor Stanley Jones az Asbury Collegeben elnyerte a Szent Szellem keresztségét, a keresztyénség tanulójaiból tanítónak változott át.

„Ekkor megértettem a különbséget tanítvány és apostol között”, mondta nekem. „Az egyik passzív, a másik aktív. A tanítvány olyan ember, aki Jézus lábainál ül. Az apostol olyan ember, aki Krisztus megbízásából szerte jár a világban, ha ön úgy akarja, mint misszionárius, bár egy misszionáriusnak nem kell elmennie hazuról, tovább, mint a szomszédjáig. Az a fontos, hogy ez az élmény a Szellemnek a keresztsége, ami passzívból aktívvá lesz.” Így kell lennie. Így láttam a saját tapasztalatomból is. Billel való epizód, - hogyan mentem hozzá a problémája miatt, hogyan bajlódtam miatta kivált kezdetben, hogy imádkozzam érte, - mindez teljesen lehetetlen az olyan embernél, amilyen én azelőtt voltam. És ez csak egy példa a sok közül. Én önző, külsőséges, a saját problémáimmal elfogalt, hirtelen azon kaptam magam, hogy arra törekszem, hogy másokat megismerjek, a dolgaikkal törődjek és igazán segíteni tudjak rajtuk. És amint ezt teszi az ember, megnyílik a lehetősége, hogy hasznossá tegye magát, vég nélkül. Nem egészen két évvel az Atlantic Citybeli élményem után Tib, én és három gyermekünk Afrikában voltunk és egy évet arra kellett fordítanunk, hogy egy törzsben éljünk, dolgozzunk és tanítsunk, amelyről azelőtt semmit sem tudtunk.

Dr. Franck Laubach a Szent Szellemmel való élménye után megváltozott és rávezette őt hogy a világ legnagyobb nyelvtanítója legyen. Így mondja el ezt a csodát:

„Mikor Krisztus a földön járt”, mondta Dr. Laubach, „szolgálat hely és idő tekintetében el volt határolva. Egyetlen ember volt földünk kis darabkáján, mint a tengeren. Meggyógyított mindent, amihez ért, de természetesen a találkozásai idő és tér tekintetében korlátozottak voltak.

Ezért tehát volt értelme az Atyának a korlátozott szolgálat miatt elküldeni a Fiát? Gondolom, ezt nem állíthatjuk. Ezért gondoskodott róla, hogy ez a munka a Szent Szellem által folytatódjon: nekünk kell teljesítenünk ezt a feladatot. Mi vagyunk az Ő sokszorosított keze, lába hangja, könyörületes szíve. Tökéletlenek és egyoldalúak bár, de mégis az Ő gyógyító teste. És a Szent Szellem által (Krisztus szeretete), mely mindenütt jelenvaló, erőt kaptunk, hogy folytassuk az apostolok munkáját.

Serkentő gondolat: Ha elfogadjuk életünkben a Szent Szellemet, ugyanazt az életetadó és hajtóerőt kapjuk meg, ami Mesterünket vezette.

Az emberi természet törvénye szerint érvényes az a pszichológiai tény, hogy először kapunk kell, mielőtt adni tudnánk.

„Mi szeressük Őt, mert Ő előbb szeretett minket” (1.Ján. 4,19), mondja János. De ha egyszer megkaptuk ezt a szeretetet, igaz az is, hogy éppen olyan sürgősen tovább is kell azt adnunk. Ösztönösen érezzük, hogy ez az egyedüli útja annak, hogy meg is tartsuk.

A Szent Szellem keresztsége olyan szeretet adománya, amilyent addig nem ismertünk. Ennek természetes következménye, hogy ennek a túláradó szeretetnek az indítása folytán kimegyünk a világba és keressük az alkalmakat, hogy továbbadhassuk, amit kaptunk.

Epilógus

A régi összevegyül az újjal

De hogy tudjuk ezt megtenni abban a városban, ahol lakunk és a gyülekezetben, ahova járunk?

Az én esetemben – és azt hiszem, ez a tipikus, – három lehetőség kínálkozik.

1. Az egyházamban maradni és hirdetni a pünkösdi élményt.
2. Elhagyni az egyházamat és csatlakozni egy pünkösdi csoporthoz.
3. Az egyházamban maradni, semmit sem szólni ezekről az élményekről, és amellet a pünkösdiakkal való kapcsolatunkat ápolni.

A döntés nem volt könnyű. Az én kis episzkopális egyházam New Yorknak kissé konzervatív külvárosában van, és nagyon kevesen vannak, akik egyáltalán hallottak a Szent Szellem keresztségéről. A nyelvekről inkább. Az újságcikkekéből sokan tudták, hogy az Egyesült Államokban mindenütt nagy izgalmat okoztak ezek a tünemények. És valószínűleg a legtöbben azt mondták: remélem, ez nálunk nem fog előfordulni.

Itt-ott megfigyeltem, milyen izgalmat okozott, ha a hagyományos egyházaknak egy tagja elnyerte a Szent Szellem keresztségét aztán visszatért a saját gyülekezetébe. Mintha repülne, telve volt vágygal, hogy továbbadja, ami vele történt. Talán el is felejtette, hogy ő maga hosszú fejlődési folyamat eredményeképpen és előzetes kételkedések után, telve hittel nyerte el ezt az élményt. Nagyon gyakran elragadtatásukban elfelejtkeznek a diplomáciáról, és csak arra törekszenek, hogy másokat is részesítsenek ebben az élményben.

Ebből kifolyólag a keresztségnek más hatása is okozhat problémákat. Tulajdonképpen egy általános erősítő vallásos élmény. Energiával tölti el az embert. Ha ezt az energiát nem terelik konstruktív talajra, könnyen eltékozolható értéktelen erőfeszítésekre. Ismertem Szellemmel teli embereket, akik állandóan repülőgéputakat tettek meg, hogy különböző missziókban a Szent Szellemről előadásokat tartsanak. Ezt a túlfokozott tevékenységet én mindig hősiesnek, de egyben szomorúnak is tartottam, – hősiesnek, mert az egyesek idejüket és pénzüket áldozzák rá, – a repülőgép drága – és szomorúnak, mert az eredmény legtöbbször egyéni érdekekben végződik.

Aztán volt még egy különös probléma, melyet az idézett elő, hogy a pünkösdi igazán jó keresztyén. Míg az elragadtatása egyeseket elriaszt, másokat vonz és így csakhamar szakadás áll be azok között, akik a gyülekezetben pünkösdi-jelöltek és azok között, akik nem azok.

Végül is a harmadik utat választottam.

Csendesen visszamentem a gyülekezetembe, csak akkor beszéltem az élményemről, ha arra alkalom adódott és pünkösdi barátaimmal máshol jöttem össze.

De ez se jó megoldás. Ha fontosnak tartottam a Szent Szellem keresztségét, – és én ezt tettem, – nem kötelességem-e erről ahol csak lehetséges, beszélni?

Ez az a probléma, amely előtt ma sok ezer amerikai áll, mert a pünkösdi mozgalom terjed. Ahogy a dolgok állnak, nincs megoldás. Ahogy a dolgok állnak, a hagyományos egyházak életében nehezen illenek bele a pünkösdi élmények.

De lehetetlen változtatni a dolgokon?

Az ajánlat, amit teszek, feltételezi, hogy lehet. Eljön a nap, mikor ezek a látszólagos konfliktusok párbeszédben oldódnak meg a szabadság és a rend, fiatalság és érettebbek között és ebből mindenki csak nyerni fog. Hogy ez a nap elkövetkezzék, vannak dolgok, amit mindnyájan meg tudunk tenni.

A megkereszteltek számára, akik köztük vannak:

Gondosan, sőt hálásan figyeljenek fel minden bírálatra, mely ellenünk irányul. Mérhetetlenül értékesek lehetnek, amennyiben arra segít minket, hogy Istennek ezt a mindent legyőző adományát helyes módon használjuk fel.

Különös figyelemmel legyünk a helyes időpontra. Gondolom, – hajlamosak vagyunk a türelmetlenségre, mintha a pünkösdi mozgalom sorsa tőlünk függne és nem Krisztustól. A keresztesítés az Ő dolga és részünkről minden sürgetés vagy kényszerítés csak az áttekintés hiányát, mutatja. Sőt lehet, hogy az alázatosság hiánya serkent minket arra, hogy magunk vívjunk ki sikereket.

Tartsuk szem előtt, hogy a Szellem adományai a „gyülekezet épülésére” adtak és nem az egyesek használatára (1.Kor. 14,27.) Mindent, ami nekünk adatik, ilyen értelemben kell elfogadnunk, ha el akarjuk kerülni kis „elit” klikkek alakítását, amelyek magukban elkülönülnek és különbnek tekintik magukat a gyülekezettől. A gyülekezet erősségei és gyengeségei a miénk is, a miénk pedig az övéik is.

A nyelvek használatát ugyanilyen értelemben nézzük. Használatáért szószóló és azért érdekes figyelebe venni, hogy kik voltak azok akik az első nyelvekhasználók közé tartoztak. A lista bezárólag:… Jézus anyja, Péter, Jakab, János, András, Fülöp, Tamás, Bertalan, Máté és Pál.

Ugyanaz a Pál világosan látja a nyelvek engedetlen használatának veszélyét. Határozott utasításokat ad, hogyan, hol, ki által és milyen céllal lehet és kell használni. És mi mind, akik nyelveken szólunk, jól tesszük, ha időről-időre újra átolvassuk ezeket az utasításokat.

Törődjünk többet életünkben a Szellem a gyümölcsseivel, amik a Galáciabeliekhez írott levél 5. versében meg vannak írva, mint szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Ki tudná mindezeket magában egyesíteni? Egy önzetlen, kiegyensúlyozott, erőteljes, alázatos, megbízható, együttérző és meghallgatásra kész ember, örömmel teli! Ez talán egy pünkösdi leírása? Gyakran igen. És ha ilyen, úgy lábbonjáró reklámja az élménynek. Igaz, ez nem egészen illik rám.

De sokat jelentett számomra, hogy a Szent Szellemmel való keresztesítés nyitott kapu egy új életre! De ez az új élet nincs csomagolva és bérmentve szállítva.

Nézzük meg még egyszer a vallás szerkezetének funkcióját. A legtöbbnek közülünk volt valami élménye imádság következtében. Bizonyos félelemmel tettük ezt, ha valaki Szellemmel teli imaközösség tanácsára tette. De ne felejtjük el, hogy minden valódi növekedést előre el kell tervelni? Fontos ez? Ha annak, ami növekedik, csak energiája lenne cél nélkül, akkor sohase látnánk olyan végső produktumokat, mint egy hölgy, vagy egy ember, vagy egy Szellemmel teli élet.

Most pedig adok néhány serkentést olyan templombajárók számára, akiknek nem volt ilyen élményük.

Közülük senki se szeretne egy múlandó divatos mozgalomhoz tartozni, éppúgy, mint ahogy nem szeretnénk félreállni, mialatt Istentől származó nagy mozgalom indul. Hiszem – Gamáliellel, – az ideális állásfoglalás ez lenne: „... ha emberektől van e tanács, vagy e dolog, semmivé lesz. Ha pedig Istentől van, ti fel nem bonthatjátok azt” (Apcsel. 5,38-39.)

Kinek van igaza? Azoknak, akik azt mondják: A pünkösdi nagyon kint vannak, a keresztesítésnek egy szélsőséges jelensége; vagy azoknak, akik mint Dr. Van Dusen az Uniótól érzik, hogy ez része a mai idők központi fejlődés harcának? A kérdés olyan fontos, hogy az egyházak növekvő mértékben fordítanak időt és pénzt a pünkösdi cselekmények kimerítő kutatására.

Ami a szakadásokat illeti, – amelyeket a gyülekezetekben ezek az aktivitások okoznak, azok azok miatt a körülmények miatt történnek, amikért a legtöbb gyülekezetben imádkoznak. A pünkösdi az ő hirdetésével alkalatlankodik nekünk. De már ki nem érezte, hogy a saját bizonyágtétele egy kissé langyos?

A Szellemmel teli ember számunkra kissé talán viharosnak tűnik. Kényelmetlen. De ki nem kérdezte volna már kissé vágyakozva, hogy bár több örömem lenne abban a hitemben, hogy született keresztesítés vagyok? Ő farszt minket az energiájával. De ki ne kérdezte volna, hogy mi lett a kezdeti keresztesítés erejéből?

Ha mindezek a tulajdonságok olyanok, amelyeket minden gyülekezet szeretne bírni, mitől félünk hát?

Elsősorban – úgy vélem, – a félelem abból származik, hogy Szent Szellem sok egyház hagyományában mindinkább szellem – vagy árnyékszerűvé lett. Teljesen előkészület nélkül ér minket, ha kezdeményezés ér minket általa. Elképzeltünk egy hatalommal teljes személyt ezen a földön és ha valóban találkozunk vele, megrémülünk.

Azonkívül minden pap a saját keresztyén gyülekezetének vezetője akar lenni és ez helyes is. És itt jön kívülről egy élmény, amiről a gyülekezeti tagok beszélnek, hogy ez életüknek vallásos fordulópontja volt. De ezekben az ökumenikus napokban közel van a megoldás: abban áll, hogy legyünk tagjai az egyetemes egyháznak éppúgy, mint saját kis gyülekezetünknek vagy felekezetünknek. Az, ami egy kívülről várható élmény várását illeti, egyszerűen az egyetemes egyházban nyerhető együttes élmény várása is lehet.

Aztán természetesen itt van a botránykő, a nyelvekenszólás, gyakran az első jellemvonás, amivel találkozunk. Talán jó tudni, hogy az ellenszenvnek kilenc tizedrésze azért van, mert az emberek érzik, hogy valami idegenszerűt érintenek. Mialatt Afrikában voltunk, Tibnek és nekem alkalmunk nyílt megismerni férfiakat és nőket, akik elmondták, hogyan hallották először, a krisztusi ígét. Milyen megrendítő volt rájuk nézve, hogy Istent a keresztre szegezték, vagy hogy jászolban született, vagy hogy éhezett: Illetlen, szokatlan, nem szép! Mindazokat a megjegyzéseket, amiket mi a nyelvekenszólásra használtunk, ők erre a különös evangéliumra alkalmazták. És az is igaz, hogy a nyelvek, ha elvesztették idegenszerűségüket, nem kellemetlenek a hallás szempontjából – a valóságban szinte szépnek is lehet mondani.

Ha a pünkösdi élmény előfordult a te gyülekezetedben, miért nem – miközben megvan róla a véleményed – helyezed akcióba? Fel kell súrolni a padlót? Kijavították már azt a rossz utat? Sok pünkösdit ismerek, akik a gyülekezetükben éppen ilyen munkákat végeznek és benne levezetik a fölösleges energiájukat.

A pünkösdiéket azt állítják, hogy új imahatalmuk van. Miért nem tesznek egy kísérletet, hogy ezt kipróbálják? Adjatok a köztetek levő pünkösdiékeknek bizonyos imamegbízásokat? Mikor egy new yorki gyülekezet nemrég családlátogatásokat szervezett, a pünkösdi testvérek elkezdtek felváltva egy-egy órát imádkozni értük. Ez lehetett az oka, hogy a látogatások eredményteljesek voltak?

És a bizonyosságok? Krisztus összekötötte ezt a keresztséggel. „azáltal, hogy a Szent Szellem rátok száll, hatalmat fogtok kapni, s mind Jeruzsálemben, mind Júdeában és Samáriában el egész a föld széléig tanúim lesztek.” (Apcsel. 1,8.) – Miért ne részesedhetnének a pünkösdi hívők a gyülekezet bizonyoságátételében? Nem a pünkösdi élményről beszélek. Krisztus nem azt mondta: „Ti a Szent Szellemmel valókeresztségről lesztek tanúim.” A Szellemnek sohase volt az a feladata, hogy a figyelmet saját magára hívja fel. A Keresztség nem egyéb, mint egy eszköz a cél elérésére, és a cél mindig Krisztus.

Mi van a gyülekezet betegeivel? Mindig nagy hatást tesz rám az a szoros vonatkozás, mely a Szent Szellemmel való keresztség és a gyógyításra kapott erő között van. Ismerek két nőt Massachusetts-ben, Judy Sorrenson-t és Kay Anderson-t, akiket az episzkopalista lelkészük gyakran kér arra, hogy a Szent Szellemmel való keresztségük alkalmával nyert gyógyítási képességükkel szolgáljanak. Chicagóban van egy Szellemmel teli pap, egy baptista káplán, akit több kórházban, úgy ismernek, mint akinek az imádsága sikeresen gyógyít. Talán a te gyülekezetedben is van ilyen erő.

Csak arról van szó, hogy serkentést adjunk, hogy a pünkösdiéket bevonják az igazi munkába és a minden gyülekezetben előforduló szükségben igénybe vegyék a segítségüket. És a pünkösdi nyugodtan és rendesen elvégzik ezeket a munkákat, ha igénylik, szükségesnek és szervezettnek látják.

Ez nem azt jelenti, hogy az ilyen szolgálat a hagyományos egyházakban minden ilyenirányú szükségletüket kielégíti. A pünkösdi az ő szabad, Szellemtől vezetett imádkozásában valami végtelenül értékeset fedezett fel és minden általam ismert Szellemtől vezetett személy, aki megmaradt korábbi felekezetében, ezen kívül szabályosan összejönnek szerdán este, vagy vasárnap délelőtt, vagy egyszer egy hónapban – erre a másféle istentiszteletre. És onnan nyernek ilyen erőt.

Úgy gondolom, hogy a pünkösdiéket ilyenfajta szükséglete mindenkinek a szükséglete is, mint az emberi természet egy része, mely úgy rendszert, mint szabadságot igényel. Közülünk a legtöbben ezt a szakadást a szükségleteinkben úgy igyeksenek kielégíteni, hogy vallásos életüket rendben tartják és a szabadságot átengedik a labdajátékoknak és a politikai gyűléseknek.

A jeruzsálemi templomban ilyen imádat leírását adjuk:

Hallelújah!

Dícsérvétek az Urat!

Dícsérvétek Istent az Ő szent helyén; dícsérvétek őt az ő hatalmának boltozatán!

Dícsérjétek Őt, hősi tetteiért, dícsérjétek Őt nagyságának gazdagsága szerint!

Dícsérjétek Őt kürtzengéssel, dícsérjétek Őt hárfán és citerán!

Dícsérjétek Őt dobbal és tánccal, dícsérjétek Őt hegedűvel és fuvalával;

Dícsérjétek Őt hangos cimbalommal, dícsérjétek Őt harsogó cimbalommal.

Minden Szellem dícsérje az Urat! Dícsérjétek az Urat!

(150. Zsoltár)

Tulajdonképpen minden vallásban a modern időkig az imádatnak lényeges része volt ez a túlzott dicsőítés. Mikor Afrikában voltunk, az anglikán katedrális megnyitására mentünk Mbale-be (Uganda).

Az új épületben a pompás és formateljes istentisztelet után néhány ember jött be az új épületbe kívülről, törzsi dobjaikat verték és táncot lejtettek hálájuk és dicsőítésük jeléül, ez felismerhetetlen imádat volt, és az embereknek lehetetlen volt azt hallva a lábaival a taktust nem vernie és a kezeivel nem tapsolnia. Valahol ki kell élnünk az énknek ezt az oldalát is és határozottan veszteség a vallásra nézve, hogy mindig csak a világiakra van korlátozva.

Mindig újra meglepődés, mennyire örömmel veszik az imádat szabadságát olyan emberek is, akiket különben konzervatívoknak hittem. Hét közben elcsaltuk az egyik szomszédunkat egy pünkösdi összejövetelre. Jórészt egyszerűen lármáztak: tapsoltak, hangosan kiabáltak, erősen énekeltek. Kissé aggódva néztem a szomszédomra, hogy fogja ezt fogadni. Felfogta a pillantásomat és a fejek fölött odakiáltott nekem: „Miért nem?” Igen, tulajdonképpen miért ne? Nekünk szabadság kell és ennek kifejezése. A hagyományos egyházak az egyiket hangsúlyozzák, a pünkösdiek a másikat. Nem volna mód arra, hogy a kettőt valahogyan összekössék?

Parkesburgban (Pennsylvania) Lancaster közelében van egy falusi gyülekezet, szép presbyteriánus templomuk van, ahol olyan módon találtak megoldást, ami sok egyháznak mintául szolgálhatna. Minden szombat este a gyülekezet ima- és dicsőítő istentiszteletet tart. Egy zenekar, – amelyet a lelkész fia vezet, – gondoskodik a zenéről. Van szabad imádság, közbenjáró imádság, és hálaadó imádság a gyülekezet részéről. Presbyteriánusok, methodisták, baptisták, episzkopalisták és pünkösdiek jönnek össze még Washingtonból is és megtöltik a pincehelyiséget, olyan istentiszteletre, amely messze belenyúlik az éjszakába.

Aztán jön a vasárnap. A tizenegy órai istentiszteletben minden benne van, amit a szép hagyományokból átvettek. Ami a formát illeti, nem lehetne megkülönböztetni más presbyteriánus istentiszteletektől, talán attól eltekintve, hogy a padok kissé szorosabban vannak benépesítve, és az éneklés lelkesebb és a prédikáció különösen Szellemtől indított.

Ez egy gyülekezet, ahol a rend és a szabadság egyaránt szívesen fogadott dolgok és ahol mindkettő erősödik. Nemrég beszéltem Dr. John Alexander Mackayval, a Princeton szeminárium egykori elnökével, aki egyike az ország vezető teológusainak.

„Ha választani lehetne”, mondta nekem, „a pünkösdiek erőszakossága és a hagyomány egyházak esztétikus halála között, én mindenesetre az erőszakos életet választanám.”

De mi lenne, ha ez a választás nem lenne szükséges? Mi lenne, ha olyan magasabb szintű összetétel lehetne a gyülekezetekben, ami lehetővé tenné, hogy Istent formailag és elméletileg együtt dícsérnénk?

Mi lenne, ha pünkösöd ma eljönne a mi egyházunkba?